

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

สำนักพิมพ์บันดาสถาสน์

พล, นิกร, กิมหงวน

สามเกลอจี๋เสี้ยน

ป.อินทรปาลิต

เทศกาลตรุษจีนผ่านมาถึงอีกวาระหนึ่ง

เนื่องจากอาต๋องกิมหงวนของเรามีเชื้อชาติจีน อาต๋องจึงยังไม่ลืมขนบธรรมเนียมประเพณีของจีน ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของเขา ฉะนั้น เลี้ยหงวนจึงได้ทำทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนกับชาวจีนทั้งหลาย

“นวลจ๋า – พรุ่งนี้เป็นวันจ่ายแล้ว” เขากล่าวกับเมียรักของเขา “นวลช่วยเป็นธุระซื้อหมูเห็ดเป็ดไก่ที่ตลาดเก่าให้เสียด้วยนะจ๊ะ เสียด้วยประมาณแสนบาทในการไหว้เจ้าปีนี้ เอ้า – เอาเช็กไป”

นวลล่อทำหน้าตื่น ๆ มองดูเช็กในมือของหล่อน ซึ่งเสียด้วยเงินสั่งจ่ายให้ผู้ถือแสนบาท และได้ลงนามในเช็ก ปิดอากรแสตมป์เรียบร้อยแล้ว

“อะไรกันคะเสียดัว ไหว้เจ้าประสาตะหวัคตะบวยอะไรของเสียดัว ใช้จ่ายเงินตั้งแสนบาท”

เสียดัวหงวนจู้ปาก

“เดอน่า เอรอดตรวจการไปจ่ายกับข้าวก็แล้วกัน ซื้อเครื่องกระป๋อง ของแห้ง บุหรี่ ขนมห่างมาให้มากที่สุด เราไม่ได้ไหว้เจ้าอย่างเดิวรู้ใหม่ พรุ่งนี้เสียดัวจะต้องเอาของกำนัลไปตามบ้านท่านผู้มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่ที่เคยให้ความช่วยเหลือเสียดัวมาในด้านการค้า อย่างน้อยบ้านหนึ่งก็ต้องให้เครื่องกระป๋องสามสี่กระป๋อง ขนมห่างห้าหกอัน บุหรี่วันละเสียดัวอีกสักสองกระป๋อง แล้วก็ควรจะมีไก่เป็ดอย่างละหนึ่งตัว”

นวลล่อหัวเราะชอบใจ

“เอาของพรรค์นี้ไปให้คนใหญ่ ๆ โต ๆ มันจะมีความหมายอะไรกันคะ อย่างขนมห่างยั้งจี้ ท่านจะกินหรือ”

เสียดัวหงวนยกมือเกาศีรษะ

“แหม.....เมียรักของพี่ช่างโง่เหลือเกิน ของที่เราเอาไปให้ท่านนะ ให้เป็นพิธีเท่านั้น แต่ว่าได้ถาดที่ใส่ของเรามีซองใส่เช็กซ่อนไว้ด้วย เข้าใจหรือยังนวลจ๋า”

“อ้อ – เข้าใจแล้วคะ เสียดัว”

เสียดัวหงวนยิ้มแป้น

“วันนี้นวลพุดกับเสียดัวเพราะหูน่าฟังเหลือเกิน”

“อ้าว.....” หล่อนอุทาน และเอียงคอมยิ้ม “ก็พรุ่งนี้เป็นวันตรุษจีนแล้วนี่คะ นวลก็ต้องสุภาพอ่อนหวานกับเสี่ย แล้วก็.....หวังว่าเสี่ยคงจะไม่ลืมที่จะเตะเสียนวลนะคะ”

เสี่ยหงวนหัวเราะชอบใจ ยกมือจับคางเมียรักของเขา

“แน่นอน นวล เสี่ยตั้งใจไว้แล้ว เสี่ยจะเตะเสียนวลสักสามแสน สำหรับปีใหม่ของปีนี้”

นวลล่อกระโดดกอดคอเขาด้วยความดีใจ เสี่ยหงวนไม่ทันระวังตัวก็เสี่ยหลัก พา นวลล่อล้มลงไปกับกระแทกพื้น นวลล่อคร่อมอยู่ข้างบน ทั้งสองต่างพากันลุกขึ้นอย่างขบขัน แล้วนวลล่อก็กล่าวกับเสี่ยหงวนว่า

“นวลจะไปจ่ายของมาให้เรียบร้อยเชียวค่ะ ให้นายแห้วเขาไปด้วย นวลจะจัดการทุกสิ่งทุกอย่างในการไหว้เจ้าของเสี่ยให้เรียบร้อย และจะขอร้องให้คุณภาคุณไพ และคุณนันทน์ช่วยทำของไหว้เจ้า”

“ดีแล้วจะนวล เสียนะสงสารเดี๋ยวนะ ปีหนึ่งแกถึงจะได้กินสักครั้ง ตามธรรมเนียมเสี่ยไม่เคยทำบุญตักบาตร หรือเช่นไหว้ไปให้เตี้ยเลย เตี้ยคงจะอด ๆ หยาก ๆ แล้วก็อาเป๊าะของเสี่ยด้วย”

นวลล่อหัวเราะเบา ๆ

“เดียวกับอาเป๊าะคงไม่ถึงกับอดหยากหรือหอกะ เพราะเมื่อตอนทำศพแก เราได้ทำพิธีงเด็กเผาข้าวของเครื่องใช้ไปให้ตั้งหลายอย่าง ตู้ โต๊ะ เติงนอน ที่นอน หมอนมุ้ง รถยนต์ เก๋งอีกคันหนึ่ง เครื่องบินอีกหนึ่งลำ ฆนบัตรกงเต๊กอีกหลายแสนบาท”

กิมหงวนยิ้มออกมาได้

“เออ.....จริงสินะ ป่านนี้เดียวกับอาเป๊าะอาจจะตั้งห้างอยู่ที่เมืองนรกแล้วก็ได้ สำหรับอาเป๊าะคงจะตั้งโรงพยาบาล และเตี้ยคงจะเปิดร้านแบบดีพาร์ทเมนท์สโตร์ หรืออย่าง อ.จ.ส.ของเรา เพราะเตี้ยถนัดทางนี้ อ้า.....รีบไปเอาเงินที่เบงค์ และไปจ่ายของเถอะจะนวล ถ้าจ่ายพรุ่งนี้คงจะไม่ทัน เพราะคนแน่นมาก”

“กะ – ขอเวลาให้นวลอาบน้ำแต่งตัวสักครึ่งชั่วโมงนะคะ วันนี้ตัวของนวลน่ารักเหลือเกิน รู้สึกว่าเป็นหนุ่มขึ้นกว่าแต่ก่อน ทำทางก็สมาร์ทคล้าย ๆ กับสจ๊วต เกรนเซอร์ ความจริงนะเสี่ยยังไม่แก่นะคะ คนหนุ่มทำไมเสี่ยไม่ได้เลย”

เสี่ยกิมหงวนยิ้มแก้มแทบแตก เขาล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตรใบละร้อยปึก เบื่อเริ่มออกมาส่งให้เมียรักของเขา

“เฮ้อ ๆ นวลจ้า เสี่ยมีเงินติดกระเป๋าอยู่สองสามหมื่น นวลเอาไปใช้เล่นบ้างซี ถ้าไม่รู้ว่าจะใช้อะไรจะฉีกเล่น หรือเผาไฟเล่นก็ตามใจ”

นวลล่อกระพุ่มมือไหว้เขาเสี่ยก่อน จึงรับธนบัตรปึกนั้นมาจากเสี่ยหงวน แล้วหล่อนก็วิ่งเหยาะ ๆ ขึ้นบันไดไปชั้นบน

อาเสี่ยเดินออกไปทางหลังตึก แลเห็นดร.ดิเรกกำลังนั่งสนทนากับท่านเจ้าคุณปัจจนึก ๆ อยู่ตามลำพัง อาเสี่ยก็ตรงเข้ามา เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยิ้มให้เสี่ยหงวนกล่าวว่า

“จะไปไหนวะ แต่งตัวเสียสวยเชียว”

อาเสี่ยยิ้มเล็กน้อย

“วันนี้ผมมีธุระมากมายหลายร้อยเรื่องเชียวครับ ต้องไปตามโรงเลื่อยโรงสี และ โรงน้ำแข็งของผม ตลอดจนถึงต่อเรือ บริษัท เพื่อจ่ายเงินโบนัสให้พวกคนงาน และเสมียน พนักงานตามประเพณีของชาวจีน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พยักหน้าช้า ๆ

“แถมหมดเงินไม่ใช่หน่อย”

“โอ – อย่างเลว ๆ ก็ขนาดศิระคุณอาเชียวครับ”

ท่านเจ้าคุณทำคายน

“หา – ว่ายังงั้นอายหงวน”

อาเสี่ยอมยิ้ม

“ผมว่า อย่างน้อยผมก็ต้องจ่ายเงินโบนัสให้คนของผมนวมทั้งหมดไม่ต่ำกว่าล้านบาท”

“ก็โหงไม่พุดอย่างงั้นละ ประเดี๋ยวก็ถีบเปรียงเข้าให้เท่านั้นเอง”

อาเสี่ยหงวนเปลี่ยนสายตามาที่นายแพทย์หนุ่ม แล้วยกมือขวาตบศิระคร.ดิเรก อย่างแรง

“เฮ้” นายแพทย์หนุ่มเอ็ดตะโร “อย่าเล่นยังงั้นนำ ฝรั่งถือหัวโวย”

เสี่ยหงวนหัวเราะชอบใจ นั่งลงบนตักเจ้าคุณปัจจนิก ๆ แล้วกล่าวถามนายแพทย์หนุ่ม

“เจ้าพลกับเจ้ากรรมันหายหัวไปไหน ตั้งแต่เช้าแล้วไม่เห็นหน้าเลยทั้งสองคน แล้วก็อายแห้วด้วย”

ดิเรกว่า “เจ้ากรรมันจะคิดทำอะไรสักอย่างหนึ่ง ในราวสิบกว่าวันแล้ว พาเจ้าแห้วไปขลุกอยู่ที่กระท่อมท้ายสวนหลังบ้าน เจ้าพลกับคุณอาทั้งสองก็คงจะสนับสนุนงานของเจ้ากรรมัน เพราะตลอดวันได้พากันไปที่กระท่อมท้ายสวนเสมอ”

เสี่ยหงวนกล่าวถามเจ้าคุณปัจจนิก ๆ อย่างเป็นทางการ

“คุณอารู้ไหมครับว่าเจ้ากรรมันคิดทำอะไร”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เม้มปากแน่น

“ลูกขึ้นเถอะโวย โดเป็นควายแล้วเสือกมานั่งตัก ตุ๊ดแหลมยังกะเข็ม”

เสี่ยหงวนลุกขึ้นยืน ล้วงกระเป๋าเสื้อสากลหยิบซองบุหรี่ทองคำกับเครื่องขีดไฟ ออกมา

“ที่ผู้หญิงสาว ๆ นั่งคุณอาไม่เห็นว่ะ ผมนั่งหน่อยเดียวเท่านั้นแหละปนยังงั้นยังงี้”

“อ้าว ก็เนื้อหนังของแกมันไม่นุ่มน้มเหมือนเนื้อเด็กสาว ๆ นี่หว่า”

เสี่ยหงวนเปิดซองบุหรี่ทองคำออกยื่นให้เจ้าคุณปัจจนิก ๆ และนายแพทย์หนุ่ม ทั้งสองหยิบออกมาคนละมวน แล้วอาเสี่ยก็ขีดเครื่องเป็นซินขึ้นให้

“ต้องแอบไปคู่อัยกรสักหน่อย” เลี้ยหวนพูดยิ้ม ๆ “อยากจะรู้แน่กว่าอัยกรมันทำอะไร”

พูดจบเขาก็เดินผ่านเฉลียงตึกลงบันไดไป

พออาศัยผ่านเข้ามาในสวนดอกไม้ เขาก็หยุดชะงัก แสดงสีหน้าประหลาดใจไม่น้อยเมื่อได้ยินเสียงกลอง เสียงฉาบ และล่อโก๊ะดังสนั่นหวั่นไหว อาศัยทำตาปริบ ๆ มองไปที่ท้ายสวน ความรู้สึกบอกตัวเองว่าขณะนี้ภายในบ้าน “พัชรภรณ์” จะต้องมีการฝึกซ้อมสิงโตกัน เตรียมไว้ในเทศกาลตรุษจีน แล้วอาศัยกิมหงวนก็หัวเราะหึ ๆ พาตัวเดินผ่านสวนดอกไม้ลัดตัดตรงไปยังกระท่อมที่อยู่ของคนทำสวนซึ่งปลูกอยู่ในระหว่างคันจามจูริสองสามต้น ริมสระน้ำอันกว้างใหญ่

ความคาดคะเนของอาศัยเป็นไปอย่างถูกต้อง เมื่ออาศัยเดินมาถึงกระท่อมหลังนั้น เขาก็แลเห็นสามนางคือนันทา, ประภา และประไพนั่งเรียงรายอยู่บนแคร่ไม้ไผ่ข้างกระท่อม เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กับคุณหญิงวาดยืนพิงขอบหน้าต่างกระท่อม ทุกคนกำลังจ้องมองดูนิกรเชิดสิงโตโดยมีเจ้าแห้วเป็นคนถือหาง คนใช้ของบ้าน “พัชรภรณ์” เป็นผู้บรรเลงกลอง ล่อโก๊ะ และฉาบเสียงดังสนั่นหวั่นไหวอื้ออึงไปหมด พล พัชพรภรณ์ยืนหัวเราะอยู่ใต้ต้นมะม่วง

สิงโตวางตั่งหัวใหญ่นี้ออกแบบ และสร้างโดยนิกร การุณวงศ์ และมีเจ้าแห้วกับพวกคนใช้หลายคนเป็นผู้ช่วยเหลือ โครงของมันทำด้วยไม้ไผ่ปิดด้วยกระดาษจันทนา รูปลักษณ์ของสิงโตตัวนี้สวยงามทีเดียว หัวสิงโตทำสีต่าง ๆ แต่ส่วนมากเป็นสีแดง ลูกนัยน์ตาโปนถลนกรอกไปกรอกมา สิงโตตัวนี้มีหนวดยาวเฟื้อย และหนวดของมันมีสีแดง

นายจอมทะเล้นเดินสิงโตได้ดีเกินคาด เขาแต่งกายแบบนักเชิดสิงโต สวมเสื้อยืดแขนสั้นคอกลมสีน้ำเงิน รองเท้าผ้าใบสีขาวมีผ้าสีน้ำเงินพันแข้งป้องกันชั้นระเบิดของประทัด ส่วนเจ้าแห้วก็แต่งกายคล้ายคลึงกับนิกร พอกิมหงวนเดินเข้ามา สิงโตก็หยุดเดิน แล้วเสียงเครื่องดนตรีก็หยุดบรรเลงเช่นเดียวกัน นิกรวางหัวสิงโตลงบนพื้นดิน เขาหายใจถี่เร็วด้วยความเหน็ดเหนื่อย อาศัยกิมหงวนหัวเราะลั่น กล่าวกับเพื่อนเกลอของเขาว่า

“หยุดทำไมละ เต็นซีไว๊ เก่งเกินเก่งมากทีเดียว”

นายจอมทะเล้นทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม พูดเสียงหอบแฮก ๆ

“ไม่ไหวแล้ว เต็นไม่ถึงห้านาทีเหนื่อยจนดับแลบออกมานอกซี่โครง โอ๊ย.....

เหนื่อยแทบขาดใจตายทีเดียว”

เสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงดังขึ้น คุณหญิงวาดบอกให้อาศัยกิมหงวนทราบ

“ตรุษจีนปีนี้เจ้ากรเขาจะหาล่าไฟพิเศษออกเชิดสิงโต”

อาศัยหัวเราะงอหาย เดินเข้ามาหยุดยืนเผชิญหน้าเพื่อนเกลอของเขา แล้วมองดูหัวสิงโตวางตั่งด้วยความสนใจ

“แกลไปซื้อหัวสิงโตนี้มาจากไหนวะ”

นิกรขมวดคิ้วขึ้น

“ไม่ได้ซื้อไว้อย่างไร สິงโตหัวนี้กันทำเอง ลงทุนไปในราวสองร้อยบาทค่าสีค่ากระดาษ
ไม้ไผ่ และค่าเบี้ยเลี้ยงอ้ายพวกนี้ มะรินนี่กันจะออกเชิดแล้ว”

เสียงหวนอดหัวเราะไม่ได้

“ถ้าแกออกเชิดก็ถูกจับ เพราะตำรวจเขาห้ามไม่ให้เล่นสิงโต และไม่ให้จุด
ประทัด”

“จับได้หรือวะ ชีนจับก็ต้องไต่ปาร์กกันเท่านั้น เพราะปัญญาสากลว่าด้วยสิทธิ
มนุษยชนชาติมีปรากฏว่า บุคคลทั้งหลายย่อมมีสิทธิที่จะเล่นสิงโตได้ในเทศกาลตรุษจีน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ หัวเราะชอบใจ

“แต่กฎหมายไทยเขาไม่อนุญาตไว้อย่างไร”

นายจอมทะเล้นหันไปมองคูหาเขยของเขา

“จีนทำลายสิทธิเสรีภาพของผม ผมจะฟ้องศาลโลก แต่ขั้นแรกขึ้นพูดไต่
ปาร์กก่อน เขาไปเที่ยวเงินแดงเขายังไปกันได้นี่ครับ ผมเชิดสิงโตเล่นนิดหน่อยเสียหยาอะไร”

กิมหวนหัวเราะหึ ๆ กล่าวถามนายจอมทะเล้นอย่างเป็นทางการ

“อย่าพูดเป็นเล่นไปหน่อยเลยวะ แกคิดจะเชิดสิงโตในวันตรุษจีนจริง ๆ

หรือเพื่อน”

นิกรพยักหน้ารับรอง

“ถูกแล้ว กันจะไปเชิดตามบ้านพรรคพวกของกันเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับโปลิสเลย
เพราะกันไม่ได้ไปเชิดขอเงินตามห้างร้านข้างถนน กันจะนำคณะของกันขึ้นรถยนต์บรรทุกไปตาม
จุดหมายต่าง ๆ เชิดเล่นสนุก ๆ เป็นการให้ศีลให้พรเขา ถ้าเขาให้เงินก็เอา ถ้าเขาไม่ให้เราก็เชิด
จนกว่าเขาจะให้ กันคิดแล้วว่าตั้งแต่วันไหว้จนถึงวันชิวอี้คงได้เงินหลายหมื่น ประเดิมแรกเชิดที่นี้
ก่อน คุณอาหญิงท่านคงจะให้กันอย่างน้อยหมื่นบาท”

“โอ๊ย” คุณหญิงวาดร้องลั่น “สิงโตตะหวักตะบวยอะไรกันวะถึงจะต้องให้เงินตั้ง
หมื่นบาท เขาให้กันอย่างมากเพียงบาทสองบาทเท่านั้น”

“ปู่โธ” นิกรคราง “นั่นมันสิงโตเด็กก๊วยนี่ครับ ผมเป็นสิงโตบรรดาศักดิ์ อย่าง
น้อยผมก็เป็นหลานชายคุณหญิงวาด สุภาพสตรีบรรดาศักดิ์ คุณหญิงที่ได้รับพระราชทานตราตั้ง
ไม่ใช่คุณหญิงเสงชวย”

คราวนี้คุณหญิงวาดยิ้มเป็น

“แกอย่าลืมนะ การเชิดสิงโตเป็นการขอทานเขา”

นิกรจู้ยปาก

“เดอน่า เรื่องของผมครับคุณอา ขณะนี้เจ้าพลได้ร่วมงานกับผมด้วยแล้ว ผมกับ
เจ้าพลจะผลัดกันเต้น”

คุณหญิงวาดหันไปมองคูหาเขยของท่าน

“เป็นความจริงหรือเจ้าพล”

นายพัชราภรณ์ยิ้มเล็กน้อย

“ครับ ผมมีพรรคพวกเป็นเงินอยู่ไม่น้อย ถ้าเราไปเล่นสิงโตให้เขาดูเขาก็คงจะพอใจมาก เพราะคนเงินถือว่าสิงโตเป็นสัตว์ประเสริฐ นำโชคลากมาให้ตน”

อาเสี่ยพูดเสริมขึ้น

“อ้อ.....เข้าที่ตีเหมือนกันไว้มกร ถ้ายังงั้นกันเป็นสมาชิกด้วยสักคนเถอะวะ กันคิดว่ากันอาจจะเชิดสิงโตได้ดีทีเดียว เพราะรู้สึกว่ามันไม่ยากเย็นอะไรนัก เดินให้เข้าจิ้งหะกอลงก็แล้วกัน แข็งตุงแข็ง แข็ง ๆ ๆ ๆ แข็งซิแข็ง ๆ ตะลึงตุง ๆ ตุงผ่างตุงผ่าง ตะลึงตุง ๆ”

ทุกคนหัวเราะลั่น ประโปกกล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดัง

“อาเสี่ยเชิดให้พวกเราดูหน่อยซีคะ”

กิมหงวนหันไปยิ้มให้หล่อน

“ผมกำลังจะไปธุระนี่ครับ แต่งสากลอย่างนี้จะให้เชิดสิงโตยังไง”

ประภาพูดเสริมขึ้น “เชิดสิงโตให้พวกเราดูเสียก่อนสิคะถึงค่อยไปธุระ คิดฉันคิดว่าอาเสี่ยคงจะเชิดได้สวยกว่าคุณนิกรเป็นแน่”

คุณหญิงวาดเดินเข้ามาหาเสี่ยหงวนแล้วพูดยิ้ม ๆ

“ลองดูหน่อยซีพ่อหงวน อาก็คอยากจะเห็นลวดลายของเธอเหมือนกัน รูปร่างสูงชะลูดอย่างนี้คงจะเดินเข้าที่กว่าเจ้ากร”

กิมหงวนนึกสนุกขึ้นมาทีก็ถอดเสื้อสากลออกโยนไปให้เจ้าแห้ว

“เก็บเสื้อไว้ทีไว้ม แล้วอย่าเสือกเอามือควานหาอะไรต่ออะไรในกระเป๋าสีเสื้อของข้าล่ะ อ้า – อ้ายกรถือหางกันจะเชิดให้ดูเป็นขวัญตา”

เสียงจ้อกแจ้กจอบแจ๋ดังขึ้นจนฟังไม่ได้ศัพท์ ในเวลาเดียวกันนี้เอง เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็เดินนำหน้าพาดิเรกเดินเข้ามา ท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ แลเห็นอาเสี่ยยกหัวสิงโตขึ้นท่านก็หัวเราะชอบใจ

“ไหนแกว่าจะรีบไปธุระไฉนล่ะเจ้าหงวน”

อาเสี่ยหันมามองเจ้าคุณปัจจนิก ๆ แล้วพูดยิ้ม ๆ

“ไม่ไปละครับ ผมจะเชิดสิงโต แฟนเขาขอร้องอยากจะดูศิลปะการเชิดสิงโตของผม คุณอามาก็ดีแล้วช่วยตีกลองหน่อยซีครับ อ้ายพลดีล่อโก๊ะหมอตีฉาบ”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

“รับประทานผมเป็นคนถือพานใส่กระดาษแดงนะครับ”

เสี่ยหงวนสะตุงโหยงแล้วตวาดลั่น

“ไม่ต้องไว้ม นี่สิงโตบรรดาศักดิ์ ไม่ใช่สิงโตแบบใต้ถืใต้ถ่าน เอาไว้มพวกเร ชักสนุกขึ้นมาแล้ว อ้ายกรนี่สำคัญมากทำหัวสิงโตได้ดีทีเดียว”

นิกรยิ้มเป็น

“มือชั้นกันแล้วอย่าว่าแต่หัวสิงโตเลยวะ หัวหมากันยังทำได้เหมือน” พุดจบนายจอมทะเล้นก็ก้มลงหยิบผ้าแพรต่วนสีแดงซึ่งสมมติว่าเป็นหางสิงโต

ขณะพรรคสี่สหายซึ่งขาดนวลลออกไปคนเดียวต่างครึกครื้นไปตามกัน เจ้าคุณปัจจนึก ๆ เดินไปนั่งบนม้ากลมข้างกลองใหญ่ใบหนึ่งซึ่งกลองใบนี้นิกรได้ใช้เจ้าแก้วไปซื้อจากร้านค้าของเก่าในเวียงนครเกษม พร้อมด้วยฉาบ และล่อโก๊ะ ท่านเจ้าคุณปัจจนึก ๆ รับไม้ตีกลองจากเจ้ามันแล้วตองตีดู

“เฮ้ – กลองสิงโตตียังไงวะอ้ายกร”

นิกรหันมามองคูพ่อตาของเขาซึ่งนั่งอยู่ข้างนายแพทย์หนุ่ม และพล พัทธาภรณ์ แล้วเขาก็พูดพลางหัวเราะพลาง

“ถามดิเรกมันคูซีครับ”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ หันมาทางนายแพทย์หนุ่ม

“ช่วยบอกหน่อยเถอะวะดิเรก กลองสิงโตนะเขาตียังไง จังหวะรัмба หรือสโลว์ หรือแทงโก จำได้ว่าเมื่อเป็นเด็กสมัยที่พ่อเป็นอารามบอย พ่อเคยตีแต่กลองเพลเท่านั้น”

ดร.ดิเรกทำหน้าฉงน

“วืท คู ยู มิน อารามบอย”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะ

“เด็กวัดยังไงล่ะ”

“โอ – ออไรน์ – ออไรน์ เอาซีครับ ลงมือตีกลองได้ ผมอยากดูเจ้าหงวนเดินสิงโต รู้สึกว่าหน่วยก้านท่าทางดีมาก”

เสี่ยหงวนยักคิ้วให้นายแพทย์หนุ่ม

“ดีมานานแล้ว ไม่ใช่เพิ่งดี”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยกไม้ตีกลองทั้งสองอันขึ้นเหนือศีรษะ แล้วกระหน่ำลงบนกลองสิงโตใบนั้นท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงของท่านผู้ใหญ่ และคณะพรรคสี่สหาย

อาเสี่ยขยับหัวสิงโตค้ำ แต่ไม่ยอมเข็ด นิกรซึ่งเป็นคนถือหางยกเท้าเหวี่ยงลูกแปถูกก้นกิมหงวนดั่งพับ

“เข็ดซีว๊วย กลองตีแล้ว”

เสี่ยหงวนหันมามองคูนิกรอย่างเคือง ๆ แล้วพูดเอ็ดตะโร

“เข็ดกะลิงอะไรเล่า มีอย่างหรือวะ ตีกลองจังหวะแซมบ้า สิงโตที่ไหนวะ เดินจังหวะแซมบ้า”

ท่านเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ จูงมือคุณหญิงวาดพาเดินเข้ามาหาเจ้าคุณปัจจนึก ๆ แล้วเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ก็ยกมือขวาตบ่าเพื่อนรักของท่านเบา ๆ

“ตีให้มันถูกเรื่องซี เจ้าคุณ”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยิ้มแห้ง ๆ

“ก็นั่นนะซีครับ ตียังไงล่ะ ผมไม่รู้นี่นา”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ หันมาทางภรรยาของท่าน

“ฉันเองเมื่อเด็ก ๆ เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตีกลองสิงโตคนหนึ่ง แต่เดี๋ยวนี้ลืมเสียแล้ว คุณหญิงช่วยบอกให้เจ้าคุณป๋องนี่ ๆ หน่อยได้ไหมว่า กลองสิงโตเขาตียังไง”

คุณหญิงวาดหัวเราะหึ ๆ กล่าวกับเจ้าคุณป๋องนี่ ๆ

“จะยากเย็นอะไรคะ ดิฉันจะบอกให้”

“เออ – คีติเคียวครับ ช่วยแนะนำให้ผมหน่อยเถิด เอาปากร้องต่างกลองต่างล่อโก๊ะ และฉาบก็ได้”

คุณหญิงวาดทำตาปริบ ๆ นิ่งคิดสักครู่ ท่านก็ร้องขึ้นดัง ๆ

“ตะลุงตุงแข็ง ตะลุงตุงแข็ง ซิ – แข็ง ๆ ๆ ๆ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ โบกมือห้ามคุณหญิงวาดแล้วท่านก็หัวเราะงอหาย พุดพลางหัวเราะพลาง

“ไม่ได้ความเลย คุณหญิงจำ ตีกลองอย่างนั้นมันสิงโตหัวเล็ก ๆ ของพวกเด็กก๊วย นี้มันสิงโตกว้างตุง”

คุณหญิงวาดซักฉิว

“ยังงั้นดิฉันตีไม่ได้หรือคะ”

เสียงหัวเราะของใครต่อใครดังขึ้นอีก เจ้าคุณป๋องนี่ ๆ กวักมือเรียกเจ้าแห้วให้มาหาท่าน แล้วถามเจ้าแห้วอย่างเป็นทางการ

“เอ็งช่วยสอนให้ข้าหน่อยเถอะวะ กลองสิงโตกว้างตุงเขาตียังไง”

เจ้าแห้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ วางท่าทางให้สมกับเป็นผู้เชี่ยวชาญในการเล่นสิงโต เจ้าแห้วกระแอมเบา ๆ แล้วร้องขึ้นดัง ๆ

“ตุง ๆ ๆ ฟ่าง ตะลุงตุงฟ่าง ตุงฟ่าง ตุงฟ่าง ตุงฟ่าง ตะลุงตุงฟ่างตุงฟ่าง รับประทานดีเรื่อย ๆ ไปอย่างนี้แหละครับ”

เจ้าคุณป๋องนี่ ๆ นิ่งคิด แล้วท่องในใจตามที่เจ้าแห้วสอนให้ สักครู่ท่านก็กล่าวกับเจ้าแห้วว่า

“พอได้ไวย์ อ้ายแห้ว ยังงี้รู้สึกว่าจะไม่ยาก”

กิมหงวนร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

“ว่าไงครับ ผมอยากเต้นจนหายใจไม่ออกแล้ว เมื่อไรคุณอาจะตีกลองสักที”

เจ้าคุณป๋องนี่ ๆ หันไปยิ้มให้อาเสี่ย

“เดี๋ยวไวย์ กำลังศึกษาหาความรู้จากอ้ายแห้ว เอาละวะ พอตีได้น่า”

ครั้นแล้ว เจ้าคุณป๋องนี่ ๆ ก็เริ่มตีกลองเสียงสนั่นหวั่นไหว พลดีล่อโก๊ะ นายแพทย์หนุ่มตีฉาบ เสียงหวนยกหัวสิงโตขึ้นเข็ด และเข็ดได้ดีมาก บางครั้งก็ชูหัวสิงโตขึ้นสูง บางทีก็ลดต่ำลงมา สิงโตอ้าปากปะหงับ ๆ กรอกนัยน์ตาไปมา นิกรทำหน้าที่เป็นคนถือหาง และเดินตามไปด้วย แต่เดินแบบฮาไวสาวยกกัน จึงนับว่านิกรเป็นคนถือหางสิงโตที่มีศิลปะที่สุด

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กับคุณหญิงวาดชอบบอกชอบใจหัวเราะร่วนตลอดเวลา นันทากับประกา และประไพมองดูเสียงหวนด้วยความประหลาดใจยิ่ง ไม่มีใครคาดหมายว่า กิมหงวน

ของเราจะเซ็ดสิ่งโตได้ดีเช่นนี้

คุณหญิงวาดกระซิบกระซาบกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ เบา ๆ

“ดิฉันซ่อนประทัดไว้ในกระท่อมหนึ่งตำบล ลองให้สิ่งโตกินประทัดสักหน่อยดีไหมคะ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ลืมตาโพล่ง

“อย่าเลยคุณหญิง เจ้าหงวนไม่ได้แต่งตัวเตรียมสู้กับประทัด”

“อู๊ย ไม่เป็นไรหรือคะ อย่างมากก็หน้าตาแตกไปเท่านั้น” พุดจบคุณหญิงวาดก็พาตัวเดินเข้าไปในกระท่อม

สิ่งโตกำลังเดินอย่างครั้นเครง วัตถุสีแดงห่อหนึ่งมีควันกรุ่นถูกโยนออกมาจากหน้าต่างกระท่อม มันคือประทัดญี่ปุ่นดอกเล็ก คุณหญิงวาดเป็นผู้จุดโยนออกมา ประทัดญี่ปุ่นดับนั้นลอยข้ามหัวสิ่งโต หล่นลงกลางสระคนตึกกลอง คือเจ้าคุณปัจจนิก ฯ แต่ไม่ทันระเบิด เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ก็รีบหยิบมาดู พอเห็นเป็นประทัด ท่านก็ร้องสุดเสียง แล้วโยนไปให้สิ่งโตทันที

เสียงประทัดระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว ระคนกับเสียงกลองล่อโก๊ะ และเสียงฉาบ

“ปังปัง ปังปัง ๆ ๆ ๆ”

สามนางลุกขึ้นจากแคร่ไม้ไผ่ วิ่งหนีไปคนละทิศละทางด้วยความตกใจประทัดเสียงหวนกระโดดเหมือนกบ ทำเป็นใจป้าต่อสู้ประทัดตามแบบสิ่งโตทั้งหลาย ประทัดดอกหนึ่งระเบิดปังกระเด็นถูกก้นนิกรพอดิ นายจอมทะเล้นร้องเสียงหลง ทิ้งหางสิ่งโตแล้ววิ่งหนีออกไปยืนห่าง ๆ

ประมาณ 10 วินาที เสียงประทัดก็สิ้นสุดลง

เสียงหวนวางหัวสิ่งโตลงบนพื้นดิน หายใจถี่เร็วด้วยความเหนื่อยหอบ แล้วกวาดสายตามองไปรอบ ๆ บริเวณนั้น กล่าวขึ้นอย่างเดือดดาล

“อ้ายหมาตัวไหนวะ อูตริจุดประทัดโยนเข้ามา”

คุณหญิงวาดซึ่งยืนอยู่ที่ประตูกระท่อม ทำคอย่นรู้สึกเขินวาบไปหมดทั้งตัว

“อาเองโวย แหม – ล้อเล่นนิดเดียวเท่านั้น ต้องว่าเป็นหมูเป็นหมาด้วย”

อาเสี่ยสะอึกโฮง หันไปมองดูคุณหญิงวาดแล้วยิ้มแหย่ง ๆ รีบยกมือไหว้ท่านทันที

“ประธานโทษเถอะครับ แะะ แะะ ผมนี่กว่าคนอื่น”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ แลเห็นนิกรเข้ามารวมกลุ่มท่านก็หัวเราะลั่น

“ไฉน – เจ้ากร เจอประทัดเข้าตัวเดียววิ่งไม่รู้ทางเชียวนะ”

นายจอมทะเล้นสั่นศีรษะซ้ำ ๆ

“ไม่ไหวครับ ประทัดมันกระเด็นไหม้ก้นผมถลอกปอกเปิกไปหมด ผมไม่ทันรู้ตัวก็เลยเสียวัว ไม่ตั้งใจจะวิ่งหรือครับ แต่ทำมันพาตัวผมวิ่งไปเอง”

เสียงหัวเราะอย่างครั้นเครงดังขึ้นอีก ในเวลาเดียวกันนั้นเอง ทุกคนก็แลเห็นเจ้าพนักงานตำรวจในเครื่องแบบนายสิบตำรวจตึกคนหนึ่งพาตัวเดินเข้ามายังที่บริเวณลานกว้างสำหรับฝึกซ้อมสิ่งโต

เขาคือ ส.ต.ต.แหยม เป็นตำรวจประจำตู้ยามที่ถนนใหญ่หน้าบ้าน “พัชรภรณ์” และรู้จักคุ้นเคยกับคณะพรรคสี่สหาย และท่านผู้ใหญ่โดยทั่วหน้า ตลอดจนคนใช้ชายหญิงในบ้านนี้ ส.ต.ต.แหยมเคยเข้ามาเที่ยวในบ้าน “พัชรภรณ์” เสมอเมื่อเวลาว่างราชการ บางทีก็นั่งคุยกับเจ้าแก้ว และพวกคนใช้จนดึกดื่น

ส.ต.ต.แหยมซัดเต๋ตรง ยกมือวันทยหัตถ์คณะพรรคสี่สหาย และท่านผู้ใหญ่
“สวัสดิ์คะร่าบ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ กล่าวสัพยอกเจ้าพนักงานอย่างกันเอง

“มาคูปวกรเราซ้อมสิงโตหรือหมู่แหยม”

ส.ต.ต.แหยมยิ้มแฉ่ง ๑ แล้วตอบนอบน้อม

“มิได้ครับได้เท่า กระจมมาจับคนจุดประทัด”

คุณหญิงวาดใจหายวาบ

“หา ว่ายังงั้นหมู่แหยม มาจับคนจุดประทัด”

“ถูกแล้วครับ คุณหญิง”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๑ กล่าวกับส.ต.ต.แหยมทันที

“จับเอาไปเลยหมู่แหยม เมียฉันเองเป็นคนจุดประทัด แก่แล้วยังจะเล่น

เป็นเด็ก ๆ”

ส.ต.ต.แหยมทำตาปริบ ๆ มองดูคุณหญิงวาดอย่างเคารพยำเกรง ทั้งนี้ก็เพราะคุณหญิงวาดเคยเอื้อเพื่อเจ๊จางเขา ตอนระยะปลายเดือนท่านให้เงินเขาใช้เสมอ โดยมีได้หวังผลตอบแทนใด ๆ เลย

“โอ – คุณหญิงเป็นคนจุดประทัดหรือครับ ผมเสียใจมาก”

คุณหญิงวาดยิ้มเจื่อน ๆ

“ทำไมล่ะ จุดประทัดนะผิดกฎหมายด้วยหรือ”

“ครับ ผิดแน่ ๆ ทางการตำรวจได้ประกาศห้ามเด็ดขาดไม่ให้จุดประทัด ผมเสียใจจริง ๆ ครับที่จำเป็นต้องขอเชิญคุณหญิงไปโรงพัก”

คุณหญิงวาดทำตาโต

“เปล่า ฉันไม่ได้จุดหรือหมู่แหยม ฉันมีประทัดอยู่ดับหนึ่ง นี่ก็สนุกขึ้นมากก็โยนให้สิงโต บังเอิญประทัดไปโดนกันบูหรีเข้า มันก็เกิดระเบิดขึ้น อย่างนี้จะจับฉันอย่างไรกัน”

เสี่ยหงวนพุดเสริมขึ้นทันที

“จริงครับหมู่ คุณอาหญิงท่านไม่ได้จุด ท่านเพียงแต่โยนมันลงไปบนพื้นดิน ขนวนประทัดถูกกันบูหรีเข้ามันก็ระเบิด นั่งซีหมู่ ดูพวกเราซ้อมสิงโตดีกว่า”

ส.ต.ต.แหยมทำหน้าที่ชอบกล

“แหยม – ผมอึดอัดใจเสียแล้วครับอาเสี่ย ผมจำเป็นจะต้องเชิญคุณหญิงไปโรงพักครับ”

นิกรพุดเสริมขึ้น

“ก็คุณอาท่านไม่ได้ทำผิดนั้นห่มุ่ ขึ้นจับไปโดยไม่มีคามผิด ผมจะขึ้นพูดไฮด์ปาร์ควันอาทิตย์นี้แหละ ดีไม่ดีห่มุ่บั้งหลุดนะจะบอกให้ ห่มุ่ก็รู้ดีแล้วว่า อำนาจสูงสุดของปวงชนมาจากไฮด์ปาร์คว์”

เสี่ยหงวนเดินเข้ามาหยุคยื่นเผชิญหน้าเจ้าพนักงาน

“ห่มุ่ เตรียมตัวไว้กินเหล้ากับพวกผมวันมะรืนนี้ดีกว่า ตอนเย็นวันเสาร์เชิญให้ได้นะครับ ผมเตรียมตราขาวไว้ถึงสองล้ง ห่มุ่ต้องดื่มให้เมาเต็มที่ แล้วกลับไปอาละวาดที่โรงพัก ทำสารวัตรชกตัวต่อตัว แผลงฤทธิ์ให้ใคร ๆ ชูชกห่มุ่เลย”

ส.ต.ต.แหยมทำหน้าที่ชอบกล

“เอ – จะดีร้ออาเสี่ย ผมลุกตั้ง 3 คนนะครับ ขึ้นไปทำเจ้านายชก ผมก็ต้องย้ายบ้านจากนอกคุกเข้าไปอยู่ในคุกเท่านั้นเอง” พุดจบเขาก็ขมวดคิ้วหน้า ส.ต.ต.แหยมผู้นี้ เป็นคนขี้ลืมอย่างร้ายกาจ เขานิ่งคิดสักครู่แล้วกล่าวว่า “ผมลืมไปเสี่ยแล้วซีครับ ผมเข้ามาในบ้านนี้ทำไมนึกไม่ออกเสี่ยแล้ว”

นิกรว่า “ห่มุ่บอกว่าจะมาขอเยี่ยมครกเอาไปตำน้ำพริกเย็นวันนี้ไม่ใช่หรือครับ ไปหาป้าอ้อมที่โรงครัวซีครับ”

ส.ต.ต.แหยมพยายามทบทวนความทรงจำ แล้วฝืนหัวเราะ

“เห็นจะไม่ใช่ครับ ครกของผมที่บ้านมีตั้งสองใบ ว้า – ผมนี่ขี้ลืมเต็มทน อ้า – ผมลาละครับ สวัสดิ์ทุก ๆ ท่าน” พุดจบ ส.ต.ต.แหยมก็ซิดเท้าตรง ยกมือวันทยหัตถ์ท่านผู้ใหญ่ และคณะพรรคสี่สหาย แล้วหมนตัวกลับเดินบ่มพืมพาไปจากที่นั่น

วันตรุษจีนในปีนี้ตรงกับวันเสาร์

อาเสี่ยกิมหงวนของเราได้ทำพิธีเช่นไหว้ในตอนเช้าครั้งหนึ่ง และตอนกลางวันอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งการเช่นไหว้ในตอนกลางวันสำคัญมาก มีอาหารคาวหวานมากมาย ทั้งห่มุ่เห็ดเปิดไก่ ขนมห่ง, ผลไม้, ซาลาเปา, เผือกกวน สารพัด

กิมหงวนเผากระคายเงิน จูดรูปเทียนเชิญวิญญาณเจ้าสัวกิมไซ และเจ้าสัวกิมเบ๊ สองพี่น้อง ซึ่งเป็นลุง และพ่อของเขามากินเครื่องสังเวย คณะพรรคสี่สหายของเราได้ให้ความช่วยเหลืออาเสี่ยเป็นอย่างดี ทุกคนนิกชมเชยกิมหงวนที่ได้แสดงความกตัญญูทวดที่ต่อบุพการีของตนตามประเพณีของชาวจีนทั้งหลาย

มันเป็นเวลาก่อนเที่ยงวันเล็กน้อย

บนโต๊ะสี่เหลี่ยมยาว ริมสนามหน้าตึก เต็มไปด้วยเครื่องสังเวยมากมายล้นหลาม เสี่ยหงวนกับนวลล่อนั่งเคียงคู่กันบนบันไดตึก สองสามภรรยาคุณี้ต่างมีจิตใจผ่องใส ที่ได้บวงสรวงเช่นไหว้เจ้าต่าง ๆ ตลอดจนผีสงทั้งหลาย และขณะนี้กำลังเช่นไหว้วิญญาณของเจ้าสัวกิมเบ๊ และเจ้าสัวกิมไซ

เสี่ยหงวนแต่งกายแบบกึ่งสากล คือผูกเน็คไทแต่ไม่ได้สวมเสื้อนอก ส่วนนวลล่อนแต่งชุดสีชมพู แต่งผม และใบหน้าสวยงามผิดปกติ วันนี้เป็นวันตรุษจีน นวลล่อนจึงแต่ง

เครื่องเพชรพราวไปหมด ใสต่างหูเพชร สร้อยคอเพชร แหวนเพชร สร้อยข้อมือเพชร และเข็ม
 กัดเพชร ถ้าจะคิดเป็นเงินแล้วก็ไม่ต่ำกว่าห้าแสน เพราะเพียงแต่แหวนเพชรวงเดียว ราคาแสนห้า
 หมื่นแล้ว

อาเสี้ยกิมหงวนทอดสายตามองไปที่โต๊ะตั้งเครื่องสังเวช แล้วเขาก็กล่าวถามเมียรัก
 ของเขาครีงเล่นครีงจริงว่า

“นวลจำ ลองทายซิว่า เกี่ยวกับอาแป๊ะมากินเครื่องเช่นสังเวชของเราหรือเปล่า”

นวลล่อยิ้มเล็กน้อย

“คงมาค่ะ”

“ทำไมถึงเข้าใจอย่างนี้ล่ะ”

“ผู้ใหญ่เคยเล่าให้ฟังว่า ในวันตรุษสารทเช่นนี้ ยมบาลท่านปล่อยผีนรกให้มารับ
 เครื่องสังเวชจากพวกญาติ ๆ ค่ะ”

เสี้ยหงวนกลืนน้ำลายเอือก

“นวลมั่นใจนักหรือจะว่า เกี่ยวกับอาแป๊ะอยู่เมืองนรก เพื่อแกอยู่เมืองสวรรค์ล่ะ”

คราวนี้แม่เสี้ยนนวลล่อหัวเราะชอบใจ ทันใดนั้นเองเสียงกลองสิงโต เสียงล่อโก๊ะ
 และฉาบได้ดังขึ้นสนั่นหวั่นไหว สิงโตควางตุ้งโพล่ออกมาจากมุมตึก ดร.ดิเรกเป็นคนเชิด เจ้าแก้ว
 เป็นคนถือหาง เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ตึกกลอง พลดีล่อโก๊ะ นายมันต์ฉาบ นิกถือพานทองใส่กระดาษ
 แดงเดินนำหน้าสิงโตตรงเข้ามาหาเสี้ยหงวน และนวลล่อ

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ คุณหญิงวาด กับนันทา ประภา และประไพพากันออกมาจาก
 ห้องโถงอย่างร้อนรน ต่างหัวเราะชอบอกชอบใจไปตาม ๆ กัน ส่วนอาเสี้ยไม่ได้ตื่นตื่นสนใจอะไร
 นัก รู้ล่วงหน้าแล้วว่าสิงโตตัวนี้จะมาหาเขา พวกคนใช้ชายหญิงของบ้าน “พัชรภรณ์” ยืนจับกลุ่ม
 หัวเราะคิกคักอยู่ข้างตึก

สิงโตวิ่งปราดเข้ามาหาเสี้ยหงวน แล้วเดินให้ดูซึ่งดร.ดิเรกของเราเดินได้ดีพอใช้
 นิกเดินขึ้นบันไดตึกตรงเข้ามาหยุดยืนเบื้องหน้าอาเสี้ยกับนวลล่อ เขาก็มีศีรษะโค้งคำนับอย่าง
 งดงาม หยิบการ์ดสีชมพูในพานทองหนึ่งฉบับ ซึ่งมีข้อความเป็นภาษาจีนส่งให้กิมหงวน

อาเสี้ยมีความรู้ในการอ่านเขียนภาษาจีนได้เป็นอย่างดี เขาพิจารณาข้อความใน
 บัตรนั้นแล้วถอนหายใจเอือกใหญ่

“ใครเป็นคนเขียนวะ”

นายจอมทะเล้นพยักหน้า

“กันเขียนเอง”

เสี้ยหงวนหัวเราะก๊าก

“รับรองว่าไม่มีคนจีนคนไหนอ่านออก ฮะ ฮะ อ่านให้ฟังหน่อยเถอะวะกร”

นิกดึงบัตรสีชมพูมาจากมือเสี้ยหงวนแล้วอ่านดัง ๆ

“ซินนี่อยู่ ซินเนี่ยฮวดไช้ โตโตโตถ่าน อ้วบ้อจัน โตหลงหน่อ อะนายอ้อย”

เสี้ยหงวนอดหัวเราะไม่ได้

“อ้อ – เที่ยนไว้แบบนี้”

“เปล่า ก็นอ่านส่งเดช คืออ่านไปตามเรื่อง รู้แล้วก็จ่ายเงินให้สิงโตตามธรรมเนียม
เถอะวะ สิงโตวงนี้เก็บเงินบำรุง คือนำรายได้ทั้งหมดมอบให้โรงเรียนสอนคนใบ้”

นวลลอมมองดูสิงโตแล้วหัวเราะ

“คุณต้องการเงินจากเราทำอะไรล่ะคะ”

นิกรว่า “อย่างน้อยมันบาทครึ่ง วันนี้เป็นวันสี่วันทาน อย่าพยายามเป็น
กระดุกขั้คมันเลยนะครับ”

อาเสี้ยมให้นิกร แล้วแหงนหน้ามองขึ้นไปทำหน้าที่บน

“โน่น – ก็นเอาเงินใส่ผ้าแดงหมื่นบาท เอาผักกาดแขวนไว้ด้วยเพื่อให้สิงโตกิน
บอกสิงโตต่อคอปีนขึ้นไปคาบเงินซี สิงโตกวางตั้งขึ้นคืออย่างนี้ เขาต้องปีนขึ้นไปคาบเอาให้ได้”

นิกรลงบันไดตรงเข้ามาหาสิงโต นายจอมทะเล้นชูมือขวาชี้เหนือศีรษะ สิงโต
ดร.ดิเรกหยุดเดิน เสียงกลองเสียงฉาบ และเสียงล่อโก๊ะก็ยุติลงเช่นเดียวกัน

ดร.ดิเรกถือหัวสิงโตไว้ ทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม

“โอ๊ย – เหนื่อยใจแทบขาดเชียวโว้ย ไม่ได้้ออกเอ็กซ์เซอร์ไซส์มานานแล้ว เหนื่อย
เหลือเกิน”

นิกรว่า “อย่าเพิ่งเหนื่อยมอ แหงนหน้ามองดูที่หน้ามุนั้น ห่อกระดาษแดงนั้น
มีเงินอยู่หมื่นบาท แจ็งใจเชิดอีกสักครู่ ต่อคอกันเข้าปีนขึ้นไปเอาเงินให้ได้”

นายแพทย์หนุ่มแหงนหน้าขึ้นมองดู แล้วยิ้มเล็กน้อย

“ทำไมจะต้องต่อคอ หาไม้มาสอยก็สิ้นเรื่อง”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ หัวเราะก๊าก

“ยังงั้นก็ไม่ใช่สิงโตนะซีโว้ย ฮะ ฮะ”

คุณหญิงวาทร่องตะ โคนขึ้นดัง ๆ

“เอาหน้อยพ่อดิเรก แสดงสิงโตคาบเบ็งค์ให้พวกเราดูหน่อยเถอะ อาอยากดูการ
แสดงผาดโผน”

นายแพทย์หนุ่มส่งหัวสิงโตให้นิกร

“แกเชิดเถอะวะ ถ้าบักนักให้กันเป็นคนถือพานดึกว่า อ้ายเรื่องผาดโผน แกก็รู้
แล้วว่ากันไม่ใคร่ชำนาญ”

นิกรส่งพานให้ดร.ดิเรกแล้วรับหัวสิงโตมาถือในท่าทางทะมัดทะแมง นายจอม
ทะเล้นหันมาทางคนถือหาง

“อ้ายเห้ว ข้าจะปีนขึ้นไปบนบ่าแก คาบผักกาด และคาบเบ็งค์ตามแบบฉบับของ
สิงโตกวางตั้ง”

เจ้าเห้วทำหน้าที่ขอบกล

“มันถึงเมื่อไรล่ะครับ อย่างน้อยต้องต่อสามคนถึงจะถึง รับประทานหน้ามุนั้น
บนมันไม่เคียนะครับ”

นิกรนั่งคิด

“อ้อ – จริงโวย ถ้ายังงั้นต้องต่อสามคน” แล้วเขาก็หันมาทางพ่อตาของเขา “คุณพ่อครับ คุณพ่อตัวใหญ่ช่วยต่อคอกให้ทีเถอะครับ ผมจะปีนขึ้นไปคาบผักกาดและเบ๊งค์ คุณพ่ออยู่ข้างล่าง อ้ายแห้วอยู่กลาง ผมอยู่ข้างบน แล้วก็ให้อ้ายหงวนมันตีกลองแทนคุณพ่อ”

ท่านเจ้าคุณอ้าปากหาว

“คนทั้งสองคนขึ้นไปยืนบนบ่าพ่อ พ่อจะทนไหวหรือ”

นายจอมทะเล้นเหวี่ยงหัวสิงโตลงบนพื้นถนนดั่งโครม

“ถ้ายังงั้นเลิก อย่าเล่นกันเลยครับ”

เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ หัวเราะลั่น

“หน้อยแน่ ใจน้อย”

นิกรค้อนควับ

“ผมไม่ใช่คนหัวล้านนี่ครับ จะได้ใจน้อย”

“อ้าว – เสือกมาแว้งเอาข้าเข้า เดียวก็เตะปลักให้เท่านั้นเอง”

นิกรเดินไปนั่งบนเก้าอี้สนาม พวกสิงโตต่างวางเครื่องบรรเลงทรุดตัวนั่งในสนามหญ้า บ้างก็นั่งตามชั้นบันได อาเสี่ยกิมหงวนกระซิบกระซาบกับเมียรักของเขา

“นวลจ๊ะ ถ้าอยากจะดูสิงโตบรรดาศักดิ์วงนี้แสดงท่าผาดโผน ก็ไปเอาเหล่าและกับแก้มมาเลี้ยงสิงโตซิเนวล”

หล่อนว่า “เที่ยงแล้วนี่คะเสี่ย เอาเหล่า และของเช่นเหล่านี้เลี้ยงกันเสียเลย”

“เออ – จริงซินะ” แล้วอาเสี่ยก็ขุดแขนนวลล่อให้ลุกขึ้น เขากล่าวกับคณะพรรคของเขาด้วยเสียงอันดัง “เจ๊ยะโวย พวกเรา ได้เวลาเจ๊ยะแล้วไม่ต้องยกขึ้นไปบนตึกหรือกินกันที่โต๊ะสนามนี้แหละ”

ต่อจากนั้น ท่านผู้ใหญ่ และคณะพรรคสี่สหายก็พากันเข้าไปห้อมล้อมโต๊ะตัวนั้น ซึ่งตั้งอยู่ริมสนาม ได้รับเงาของต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง คนใช้ของคุณหญิงวาดรีบนำถาดเลี้ยงเก้าอี้มาจากห้องรับประทานอาหาร ครั้นแล้วการกินเหลื่อฝึกก็เริ่มต้นอย่างครั้นเคร่ง สาวใช้นำโซดาอันเย็นเฉียบบนตึกประมาณหนึ่งโหล

เจ้าแห้วยืนแลบลิ้นเลียริมฝีปากอยู่ข้างเจ้านายของเขา ประไพหันไปเห็นเข้าก็สงสาร จัดแจงประสมวิสกี้แก่ ๆ หนึ่งแก้วส่งให้เจ้าแห้ว

“อ้อ – คิมเสี่ยหน้อยแห้ว ประเดี๋ยวจะได้เล่นสิงโตอีก”

เจ้าแห้วสะอื้นในอก กระพุ่มมือไหว้ประไพอย่างนอบน้อม แล้วรับแก้วน้ำสี่เหล็องมาถือไว้

“รับประทานคิมเหล้าเปล่า ๆ รับประทานมันบาดคอเหลือเกินครับ”

ประไพหัวเราะ หยิบมีดตัดขาไก่ตอนตัวเบ้อเริ่มออกมาหนึ่งขา ส่งให้เจ้าแห้ว

“อ้ายนี่คงจะแก้บาดคอได้อย่างดี”

เจ้าแห้วยกมือไหว้อีกครั้งหนึ่ง ยื่นมืออันสั้นเทารับขาไก่ออนแล้วเลี้ยงไปนั่งข้าง
กระถางปาล์ม

การกินเลี้ยงเหลือเฟือเป็นไปอย่างกันเอง ถึงแม้จะเป็นเวลาเที่ยงหมู่เมฆก็บังดวง
อาทิตย์เสียนาทิบ ลมตะเพาพัดโฉบเฉี่ยวตลอดเวลา เมื่อวิสกี้ตราขาวพร่องไปสองขวด คณะ
พรรคสี่สหายก็รู้สึกมีเมามาไปตามกัน หน้าตาแดงก่ำไปตามกัน เสียงที่พูดอ้อแอ้เพราะลิ้นไก่อ้วน
แม้กระทั่งเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ และคุณหญิงวาดก็ชักส่งเสียงอะอะด้วยอำนาจ
แอลกอฮอล์

นิกรลุกขึ้นยืน ชูเปิดอย่างทั้งตัวขึ้นเหนือศีรษะ

“พรรคพวกฟังทางนี้ อ้า เนื่องในเทศกาลตรุษจีน ข้าพเจ้าหวัง
อย่างยิ่งว่าพี่น้องชาวไทยทั้งหลายคงจะตระหนักดีว่า เราจะได้รับความเดือดร้อนสามสี่วันเพราะ
ชาวจีนเขาปิดร้าน ทั้งนี้ก็เนื่องจากคนไทยไม่ชอบการค้าขายนั่นเอง ข้าพเจ้าขึ้นมาพูดไฮด์ปาร์ควัน
นี้ ข้าพเจ้าไม่กลัวถูกฟันหน้าหรือถูกแทง พี่น้องทั้งหลายจงฟัง นายนิกรจะกริดเลือดบุชชา
ประชาธิปไตย แต่เมื่อขึ้นข้าพเจ้าจะไม่กริดหน้าอก หรือกริดแขน ข้าพเจ้าจะใช้มิด โคนเล่มนี้ เชือด
คอข้าพเจ้าให้ขาดแล้วข้าพเจ้าจะโยนศีรษะของข้าพเจ้าให้พี่น้องไปเก็บไว้เป็นที่ระลึก ข้าพเจ้าจะ
เป็นนักพูดไฮด์ปาร์ควันที่มีแต่ร่าง แต่ไม่มีศีรษะ ท่านทั้งหลายโปรดคอยดู”

คุณหญิงวาดยกสั้นขวัญแขวน เมื่อแลเห็นนายจอมทะเล้นหลานชายของท่านยก
มิด โคนอันคมกริบขึ้นจ่อลูกกระเดือกตัวเอง

“อ้ายกร บ้าหรือคิ่วะ เก็บมิด โคนเสียเดี๋ยวนี้”

นิกรยื่นสะลิมสะลือ ยกคิ้วให้คุณหญิงวาดแล้วพูดเสียงอ้อแอ้ต่อไป

“นักพูดไฮด์ปาร์ควันที่ดี ต้องสามารถเชือดคอตัวเองให้ขาดออกจากบ่า การอดข้าว
หรือกริดหน้าอกกริดแขนเป็นเรื่องเล็ก ไม่มีควมหมาย เก่งจริงมันต้องผม อ้า สมัยกึ่ง
พุทธกาล พี่น้องอย่าลืมหือกผมเป็นผู้แทนนะครั้น โปรดจำไว้ว่า ปลูกเรือนผิดคิดจนเรือนทลาย
เลือกผู้แทนผิดคิดจนผู้แทนตาย”

ประไพยกตะเกียบอันหนึ่งขว้างนิกรเต็มแรงแล้วเอ็ดตะโรถัน

“เก็บมิด โคนเสีย แล้วนั่งลง ถ้าไม่เชื่อประเดี๋ยวจะมีเรื่อง”

ถึงแม้จะมีเมมา นิกรก็ยังกลัวเมียอยู่นั่นเอง เขากระทำตนเป็นผีที่อยู่ในโอวาท
ของเมีย เก็บมิด โคนใส่กระเป่ากางเกง แล้วทรุดตัวลงนั่งเหมือนกับเด็กว่าง่าย

เสีหงวนยกแก้วน้ำสีเหลืองขึ้นดื่มรวดเดียวหมดแก้ว

“ไชโย วันนี้เป็นวันตรุษจีน ขอให้พี่น้องชาวจีนทั้งหลายจงทำการค้าโดยไม่
ขลุกขลิก และขอให้พี่น้องชาวไทยช่วยอุดหนุนโดยไม่ขัดข้อง ทั้งนี้ ก็เพราะชาติจีนชาติไทยมิใช่
อื่น ไกลพี่น้องกัน”

ดร.ดิเรกพูดเสริมขึ้นด้วยลิ้นไก่ออนข้างสั้น

“เห็นจะไม่จริงไวย้อ อ้ายเสีห ขกกับไทยต่างหากที่เป็นพี่น้องกัน นักมนุษยวิทยา
ได้พิสูจน์แล้วว่า ขกกับไทยมีความสัมพันธ์กันมาประมาณ 50 ศตวรรษแล้ว ดังจะพิสูจน์ได้ว่า

ขณะนี้มีคนไทยนับจำนวนหมื่นตั้งถิ่นฐานอยู่ในอินเดีย สะฮา ไทยกับแขกแยกกันไม่ได้จริง ๆ ขึ้น
แยกกันเมื่อไร แขกก็สูญทั้งต้นทั้งดอกเมื่อนั้น ไทยอยากแยกใจแทบขาด แขกก็ไม่ยอมแยก”

เสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงดังลั่น พล พัชรภรณ์กล่าวกับคณะพรรคของเขา

“เล่นสิงโตต่อไปเถอะพวกเรา อย่าให้เสียชื่อเสียง อ้ายหงวนเอาเงินหมื่นบาท
และפקกาดแวนไว้เราต้องค้อคอเอาให้ได้”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ เห็นฟ้องด้วยเพราะความเมา

“จริง อ้ายน้องชายพุดถูก เอ๊ะ – น้องหรือหลานหว่า อ้อ – หลานโวยไม่ใช่ น้อง
เล่นสิงโตโวยอ้ายกร พ่อจะอยู่ข้างล่าง และให้เจ้าพลยืนบนบ่าพ่อ ส่วนแกถือหัวสิงโตป็นขึ้นไปอยู่
บนบ่าเจ้าพลอีกทีหนึ่ง จัดคนบรรเลงเสียวใหม่ ให้อ้ายหงวนตีกลอง อ้ายมันตีฉาบ ดิเรกตีล่อไก่อ๊ะ
ส่วนอ้ายแก้วเป็นคนถือหางสิงโตตามเคย เอาโวย เข้าระเบียบวาระกันเสียที ลูกขึ้นซี
อ้ายกร”

นายจอมทะเล้นนั่งคอคกนัยน์ตาปรือ

“สิงโตกินเหล้าเข้าไปมาก เมาเต็มแยแล้วครับ”

พลเดินเข้ามาจุดนิกรให้ลุกขึ้น

“เราก็ไม่เป็นไร เราเล่นกันในบ้านของเรา อ้ออ้อโวย เมาฉิบหายเลย เหล้า
ฝรั่งมันเมาสุขุมเสียวด้วย”

การแสดงสิงโตควางตั้งเริ่มต้นอีกแล้ว ท่านเจ้าคุณประสิทธิ์ ๑ กับคุณหญิงวาด
และสีนางนั่งอยู่ที่โต๊ะ นิกรหยิบหัวสิงโตขึ้นมาถือ แล้วเรียกเสียวหงวนให้มาช่วยตีกลอง

“เอาหน่อย ขอแรงตีหน่อยพี่น้อง อย่าลืมนึกถึงผมนะครับ สมัยหน้าเลิกผมรับใช้
ท่านจะไม่ผิดหวัง”

เสียวหงวนยกมือเขกบาลนิกรเบา ๆ

“แก่การเมืองไปหน่อย ความจริงแก่ก็มีเงินทองใช้อย่างเหลือเฟือ อย่าพยายาม
เกี่ยวข้องกับการเมือง อ้า – ลงมือเซ็ดได้แล้วอ้ายกร”

นายจอมทะเล้น “เดี๋ยว ๆ ยังไม่ได้แปรญัตติ”

ดร.ดิเรกยกเท้าเหวี่ยงลูกแปก้นนิกรดังป้าบ

“นี่แน่ หมั่นไส้นัก ได้เป็นผู้แทนเข้าจริง ๆ จี๋ร้านจะเข้าไปนั่งยกมือเป็นפקกาดใน
สภา ๆ เอาโวยเล่นสิงโตกันต่อไป”

แล้วเสียวหงวนก็ตีกลองสิงโตดังสนั่นลั่นบ้าน

“ตุ้งฟ่าง.....ตุ้งฟ่าง.....ตะลึงตุ้งฟ่าง ตุ้งฟ่าง.....ตุ้งฟ่าง.....ตุ้ง ๆ

ตะลึงตุ้ง ตุ้ง ๆ”

นิกรเซ็ดสิงโตอย่างคล่องแคล่วราวกับนักเซ็ดสิงโตอาชีพ เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ท रुค
ตัวลงนั่งของ ๆ แล้วเรียกนายพัชรภรณ์

“มานี่ซีโวยพล แกป็นขึ้นไปยืนบนบ่าเอาเถอะ แล้วให้อ้ายกรพยายามเอาหัวสิงโต
ป็นขึ้นไปยืนบนบ่าแก่เท่านี้ก็จะคาบแบงค์ได้”

เสียงกลอง เสียงล่อโก๊ะ และฆ้องดังครึกครื้นตลอดเวลา พลยกมือไหว้ขอโทษเจ้าคุณปัจจนิก ๆ แล้วขึ้นไปยืนเหยียบบ่าท่านเจ้าคุณ นายพัชราภรณ์ยื่นโงนเงินเหมือนคันไม้ต้องลม เจ้าคุณปัจจนิก ๆ มานะกัศพินรวบรวมนำลังลุกขึ้นด้วยความลำบากยากเย็น พลหัวเราะชอบใจแล้วกล่าวกับเพื่อนเกลอของเขา

“ป็นขึ้นมาซีไวย้ายกร แก่ขึ้นมาก่อนแล้วให้อ้ายแห้วส่งห้วงสิงโตให้”

การต่อตัวซึ่งผู้ต่อไม่ใช่ร่างกายกรรมเป็นไปด้วยความลำบาก และทุลักทุเลเต็มทน ณ บัดนี้ พลยืนอยู่บนบ่าเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และยื่นโงนเงินแถมจะล้มคะมาไปข้างหน้า ทั้งนี้ก็เพราะเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เกือบแทบจะทนแบกน้ำหนักตัวของนายพัชราภรณ์ไม่ไหว นิกรส่งห้วงสิงโตให้เจ้าแห้วแล้วใช้ความพยายามอย่างสุดความสามารถปีนขึ้นไปบนบ่าเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

ครั้นแล้ว เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็เสียหลักล้มลงก้นกระแทกพื้นทำให้พลกับนิกรก็มลงมาด้วย 4 นางกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ และคุณหญิงวาดต่างหัวเราะงอหาย นิกรคู่มือตาของเขาด้วยเสียงอันดัง

“ปู้โธ – คุณพ่อนี่ช่างไม่แข็งแรงเสียบ้างเลย ผมบอกแล้วว่าให้กินไข่คนกระทาวัน ละโหลก็ไม่เชื่อ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ้มแห้ง ๆ

“เข้าแก่แล้วไวย แก่กับอ้ายพลรวมกันเข้าสองคนน้ำหนักไม่ต่ำกว่า 120 กิโล ไม่เอาละ ไวยอย่าให้เข้าเล่นด้วยเลย”

นิกรหันไปทางอาเสี้ยกิมหงวนแล้วจูดแขนพลกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ลุกขึ้น นายจอมทะเล้นกล่าวกับอาเสี้ยอย่างเป็นการงานเป็นการว่า

“แกให้คุณพ่อตีกลองเถอะวะ ช่วยเป็นคนล้างทีเถอะ แก่ค่อยแข็งแรงหน่อย”

อาเสี้ยทำหน้าที่ชอบกล

“มันจะดีรื้อ กันเสียเงินตั้งหมื่นบาทแล้ว ถ้าสิงโตไม่มีความสามารถก็อย่าเอาเงินซึ่งความจริงเงินที่กันแขวนไว้ก็ไม่สูงอะไรนัก”

นิกรผิวปากเบา ๆ แล้วถอนหายใจหนัก ๆ เขาเปลี่ยนสายตาไปที่เจ้าแห้วแล้วว่า

“เอาซึ่งดีดีกว่าวะ อ้ายแห้ว แก่ไปเอาบันไดไม้ไผ่มาให้ทีเถอะ”

คุณหญิงวาดไม่เห็นพ้องด้วยก็ดูนิกรด้วยเสียงอันดัง

“สิงโตตะหวักตะบวยอะไรกันวะใช้บันไดไม้ไผ่ สิงโตก็ต้องใช้วิธีต่อคอซีไวย”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ มองดูหน้าเสี้ยหงวนด้วยสายตาแสดงการวิงวอน แล้วยกมือไหว้อาเสี้ยอย่างนอบน้อม

“ไหว้ละวะอ้ายหงวน แก่ช่วยยื่นเป็นหลักปักประเคี้ยวเถอะน่า ไม่หนักหนาอะไรหรือก ให้อ้ายพลปีนขึ้นไปยืนบนบ่าแก และกันจะขึ้นไปยืนบนบ่าเจ้าพลอีกทีหนึ่ง”

อาเสี้ยสั่นศีรษะซ้ำ ๆ ด้วยความอดทนระอาใจ

“เอาไวย ฐึงงี้ไม่ยกรนหาที่ เสียเงินแล้วยังต้องช่วยแกอีก สิงโตวงนี้ดูไม่มีความสามารถเสียเลย”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ แล้วพูดเสียงอ่อย

“ก็มันสิงโตสมัครเล่นนี่หว่า”

กิมหงวนอดหัวเราะไม่ได้ ส่งไม้ตีกลองทั้งสองอันให้เจ้าคุณปัจจนิก ๆ แล้วเขาก็พูดกับท่านเจ้าคุณอย่างเป็นทางการ

“เอาละครับ ลงมือตีกลองได้”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ถลกแขนเสื้อเช็ดขี้ทั้งสองข้างแล้วกระหน่ำกลองทันที เสียงฉาบ และเสียงล่อโก๊ะดังสนั่นหวั่นไหว เสียงหวงหวนทรุดตัวลงนั่งของ ๆ แล้วกล่าวกับนายพัชราภรณ์

“เอาซีไว๊ เก๋ขึ้นไปนั่งบนบ่ากันก่อน แล้วให้อ้ายกรปีนขึ้นไปนั่งบนบ่าแก เมื่อนั่งเรียบร้อยแล้วก็จะลุกขึ้นยืน แล้วแกกับอ้ายกรค่อย ๆ ลุกขึ้น อย่างนี้มันถึงจะถูกเรื่อง อ้ายกรต้องพยายามเอาหัวสิงโตขึ้นไปด้วย จะได้ไม่เสียเวลา”

สิงโตนิกรใช้ความพยายามเต็มที่ที่จะกระชากเบ๊งค์ และต้นฝักกาด ซึ่งเสียงหวนแววนไว้ที่หน้ามุขชั้นบน และถูกลมพัดแกว่งไปมา พลปีนขึ้นไปนั่งของ ๆ บนบ่าอาเสี่ย นิกรรับหัวสิงโตมาจากเจ้าแห้ว แหงนหน้ามองคู่อกระดาษแดง แล้วกล่าวถามอาเสี่ยด้วยเสียงหนัก ๆ

“เฮ้ย ในกระดาษแดงนะมีเงินหมื่นบาทจริง ๆ นะไว๊ ไม่ใช่เอาซีหมาห่อไว้แล้วหลอกให้กันปีนขึ้นไปคาบ เหมือนตายท่า

อาเสี่ยหัวเราะลั่น

“ทำอย่างนั้นได้หรือ วันนี้เป็นตรุษวันสารท หรือเรียกว่าเป็นวันสิลวันธรรมของชาวจีน พวกจีนทั้งหลายจะต้องทำบุญให้ทานตามประเพณี และการให้เงินสิงโต ชาวจีนยอมถือว่าเป็นกุศลผลบุญอันประเสริฐเพราะสิงโตเป็นสัตว์ที่นำโชคดีมาให้เรา”

นิกรถอนหายใจหนัก ๆ ปล่อยให้ตนเองให้เข็มแข็ง พยายามปีนป่ายขึ้นไปบนบ่าพลจนได้ แต่ก็ต้องใช้เวลาร่วมสิบนาที เป็นไปด้วยความลำบากยากเย็นยิ่ง เพราะหัวสิงโตมีน้ำหนักไม่เบาจนเกินไปนัก

คราวนี้เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ และคุณหญิงวาดตลอดจนทุก ๆ คน ต่างรู้สึกว่าเป็นการแสดงที่น่าหวาดเสียวพอควร อาเสี่ยกิมหงวนรวบรวมกำลังค่อย ๆ ลุกขึ้นยืน ซึ่งพลกับนิกรนั่งของ ๆ อยู่ และทำท่าเหมือนกับจะโคลนลงมาแต่แล้วในที่สุด อาเสี่ยกิมหงวนก็ยืนต่างขาจับน้ำหนักเพื่อนเกลอทั้งสองไว้ พลกับนิกรยังคงนั่งนิ่งเฉยจนกระทั่งอาเสี่ยเอ็ดตะโรลั่น

“เฮ้ย – จะเอาอย่างไรก็เอาซีไว๊ หน้าจะตายโหงอยู่แล้ว”

นายพัชราภรณ์เม้มปากแน่น ยกมือทั้งสองจับข้อเท้าของนิกรไว้ แล้วค่อย ๆ ลุกขึ้นยืนด้วยความระมัดระวังตัว คราวนี้นิกรแข่งขาसनั่งของ ๆ อยู่บนบ่าพล แล้วนายจอมทะเล้นก็มานะกัดฟันถือหัวสิงโตค่อย ๆ ลุกขึ้นยืน

เสียงกลองเสียงล่อโก๊ะ และฉาบดังกึกก้องไปทั่วบ้าน สิงโตนิกรใช้ความพยายามคาบธนบัตร และฝักกาดจนได้ ท่ามกลางเสียงดบมือของสีนาง และท่านผู้ใหญ่ทั้งสาม แต่พอคาบเงินได้เรียบร้อยแล้ว ตัวสิงโตซึ่งใช้คนต่อกันถึงสามคนก็โงนเงน ทำให้นิกรเสียหลักพลัดตกจากบ่าพล ลอยละลือลงมายังพื้นดิน นายพัชราภรณ์รีบกระโจนลงจากบ่ากิมหงวน นิกรนอนจุกแอด ๆ อยู่บน

ถนน หัวสิงโตกระเด็นไปทางหนึ่ง เสียงกลองเสียงท่อโถ่ และเสียงฉาบชุดลึงทันที ดร.ดิเรกรีบวิ่งเข้าไปหา นิกกรวดตัวลงนั่งแล้วประคองนายจอมทะเล้นขึ้น

“เป็นยังไงบ้างไวยากร” นายแพทย์หนุ่มถามอย่างเป็นห่วง

นิกกรลึมตานิ่งเฉยแล้วพูดเบา ๆ

“จุกไวย จุกจนพูดอะไรไม่ออก”

ดร.ดิเรกพยักหน้ารับทราบ ยกมือขวาเชกศีรษะนิกกรก่อนข้างแรง

“ลุกขึ้นเถอะ แยกตลอดภัยแล้ว”

นิกกรรีบลุกขึ้นเดินไปที่หัวสิงโต หยิบห่อกระดาษแดงออกมาจากปากสิงโต แล้วคลี่กระดาษออก พอแลเห็นธนบัตรใบละร้อยปึกเบื้องเริ่มปรากฏอยู่ในห่อนั้นนิกกรก็ดีใจยิ้มออกมาได้ เขาชูธนบัตรปึกนั้นอวดคณะพรรคของเขา

“หมื่นบาท หวานแล้วไวยพวกเรา คินนี้เกี่ยวกับให้ยื่นป้ายทีเดียว พรุ่งนี้วันชีวิต จะเช่ารถบรรทุกสักคันหนึ่ง นำสิงโตของเราไปเชิดตามบ้านพรรคพวกของเราซึ่งเป็นเงิน ต้องร่วมมือกันนะไวย”

อาสาเลี้ยกิมหงวนสั้นศีรษะปฏิเสธ

“ไม่เอากับแกหรือ อยู่ดี ๆ ไม่ว่าดี ชวนไปขอทานเขา”

นายจอมทะเล้นหัวเราะหึ ๆ

“ไม่ได้ไปขอเงินเขาไวย สิงโตของเราเป็นสิงโตบรรดาศักดิ์ เราไปให้พรเขาเท่านั้น และถ้าเขาจะให้เงินเรา เราก็ไม่เอา แต่ถ้าเขาให้เหล้าละก็เอา”

คราวนี้เลี้ยกิมหงวนเห็นฟ้องด้วย

“เออ – ถ้ายังงี้ละก็เอากันเล่นด้วย ตามธรรมดาสิงโตนั้นมันชอบเงิน แต่สิงโตของเราชอบเหล้ามากกว่าเงิน”

คณะพรรค 4 สหายสนทนากันอย่างครั้นเครง และกำหนดกันไว้ว่าในวันพรุ่งนี้จะออกแต่เช้า นั่งรถบรรทุกไปเชิดสิงโตตามบ้านมิตรสหายของตน ซึ่งโดยมากเพื่อนสนิทของอาสาเลี้ยกิมหงวนแต่เป็นเพื่อนกับพล, นิกกร และดร.ดิเรก นอกจากนี้ยังรู้จักคุ้นเคยกับสีกนางตลอดจนท่านผู้ใหญ่ทุกคน

วันชีวิตซึ่งเป็นวันถือของชาวจีน

วันนี้ร้านรวงต่าง ๆ ของชาวจีนได้หยุดทำการค้า แต่ถ้าเป็นห้างร้านใหญ่ก็อาจจะหยุดสามสี่วัน นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เศรษฐินยอมมีความหมายสำหรับคนจีนทั้งหลาย และความหมายแก่คนไทยเช่นเดียวกัน ส่วนคนไทย หรือไทยสงกรานต์นั้นเกือบจะไม่มี ความหมายอะไร

4 สหาย และท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๑ กับเจ้าแก้วได้ตื่นนอนแต่เช้า ทุกคนรีบอาบน้ำ แต่งตัว เตรียมพร้อมที่จะไปเชิดสิงโต

ในราว 7.30 น. รถยนต์บรรทุกขนาดเล็กคันหนึ่งซึ่งนิกรได้ให้เจ้าแห้วไปตกลงข้างไว้ตั้งแต่เย็นวานนี้ก็มาถึงบ้าน “พัชรภรณ์” พวกเขาใช้ช่วยกันลำเลียงหัวสิงโต และเครื่องบรรเลงซึ่งมีกลองใหญ่หนึ่งใบ ล้อโก๊ะกับฉาบขึ้นไปบนรถ สิงโตบรรดาศักดิ์ครั้งนี้มีนิกรเป็นคนเจ็ด และเจ้าแห้วถือหาง เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เป็นคนตีกลอง ดร.ดิเรกดีล้อโก๊ะ พลตีฉาบ เสี่ยหงวนเป็นคนถือพานใส่นามบัตรสีชมพูซึ่งพิมพ์คำอวยพรในบัตรนั้น

เมื่อหัวสิงโต และเครื่องบรรเลงถูกขนขึ้นรถเรียบร้อยแล้ว 4 สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วก็นั่งรถแท็กซี่ออกห่างออกไปจากบ้าน “พัชรภรณ์” รถบรรทุกคันนั้นติดตามไปในระยะกระชั้นชิด คนรถคือเจ้ามันคนใช้เก่าแก่ของบ้าน “พัชรภรณ์” นั่งไปกับคนขับรถเพียงคนเดียวเท่านั้น

จุดหมายแรกที่สิงโตบรรดาศักดิ์ตัวนี้จะไปเจ็ดคือ บ้านของเสี่ยเพ็ง นักธุรกิจผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง ผู้เป็นเพื่อนรักเพื่อนเกลอของเสี่ยหงวน และมีฐานะไม่เลวกว่าอาเสี่ยกิมหงวนของเราเท่าไรนัก ทั้งนี้ก็เพราะว่าเสี่ยเพ็งเป็นผู้มีกิจการค้ามากมายหลายอย่าง มีทั้งโรงแรม, โรงเรียน และโรงรถ ตลอดจนโรงรับจำนำ ในวงนักธุรกิจเมื่อเอ่ยชื่อถึงชื่อเสี่ยเพ็งแล้วใคร ๆ ก็ต้องรู้จัก เช่นเดียวกับเสี่ยหงวนของเรา

บ้านของเสี่ยเพ็งอยู่ในซอย ๆ หนึ่งทางบางกะปินั่นเอง ห่างจากบ้าน “พัชรภรณ์” ไม่ถึงหนึ่งกิโลเมตร ดังนั้นช่วงเวลาเพียงครู่เดียว สิงโตบรรดาศักดิ์ก็ได้เดินทางมาถึง และฝ่ายเจ้าของบ้านได้เตรียมการต้อนรับไว้แล้ว เพราะอาเสี่ยได้โทรศัพท์มาแจ้งให้ทราบล่วงหน้าเมื่อตอน 7.00 น. เสี่ยหงวนได้โทรศัพท์แจ้งไปให้เพื่อนฝูงของเขาหลายต่อหลายคนทราบว่า เขาจะนำสิงโตมาเจ็ดเพื่ออวยพรในวันตรุษ บรรดามีตรสหายของอาเสี่ยกิมหงวนได้ทราบข่าวทางโทรศัพท์ต่างก็ตื่นตื่นยินดีไปตามกัน และพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า ยินดีต้อนรับสิงโตบรรดาศักดิ์คณะนี้

บ้านของเสี่ยเพ็งใหญ่โตกว้างขวาง ตัวตึกสองชั้นทันสมัยสวยงามกว่าคฤหาสน์อื่น ๆ ที่อยู่ใกล้เคียง ทาสีฟ้าเข้มตา สิ่งปลูกสร้างภายในบ้านก็ล้วนแต่สวยงามทั้งนั้น

แท็กซี่การ์ดเก่งแล่นเข้าไปในถนนซอยสายนั้น และรถบรรทุกคันนั้นก็คงแล่นติดตามมาในระยะกระชั้นชิด

เมื่อมาถึงบ้านของเสี่ยเพ็ง เจ้าแห้วก็นำรถเลี้ยวเข้าประตูบ้าน ซึ่งเจ้าของบ้านได้สั่งให้คนใช้ของเขาเปิดประตูใหญ่ทั้งสองบานเตรียมต้อนรับสิงโต เมื่อรถยนต์ทั้งสองคันเข้ามาในเขตบ้าน คนใช้ของเสี่ยเพ็งก็รีบปิดประตูใหญ่ และใส่กลอนเรียบร้อยแล้ว ไม่ต้องการให้คนอื่นบุกรุกเข้ามาดูสิงโต เพราะเกรงว่าจะเหยียบต้นไม้ดอกไม้ปลูกไว้มากมาย ทำให้เกิดการเสียหายได้

แท็กซี่การ์ดเก่งกับรถบรรทุกคันนั้นแล่นมาหยุดหน้าตัวตึก 4 สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วต่างพากันลงจากรถ ทุกคนหัวเราะกันคิกคัก แสดงความครึกครื้น

เสี่ยหงวนเดินขึ้นไปบนตึกก่อนคนอื่น เขาร้องตะโกนเรียกเสี่ยเพ็งเสียงลั่น

“เสี่ยงัว อ้ายเสี่ย สิงโตมาแล้วงัว”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กล่าวถามเสี่ยหงวนด้วยความแปลกใจขณะที่ท่านพาสามสหาย และเจ้าแห้วขึ้นมายบนตึก

“เสี่ยเพิ่งเขามีชื่อสองชื่อหรือเจ้าหงวน”

อาเสี่ยหัวเราะเบา ๆ

“ชื่อเดียวเท่านั้นแหละครับ แต่เดี๋ยวมันชื่อเสี่ย ผมเรียกเจ้าเพิ่งว่าเสี่ยมาแต่ไหนแต่ไรแล้วครับ ตั้งแต่ครั้งเป็นนักเรียนอัสสัมชัญด้วยกันมา”

ชายชราชาวจีนคนหนึ่งไว้หนวด และเคราขาวสวมกางเกงแพรจีนสีดำ และเสื้อกุยเฮงแพรสีนวลอ่อนพาดำเดินออกมาจากห้องโถง ชายชราผู้นี้คือเจ้าสัวเสี่ยผู้เป็นบิดาของเสี่ยเพิ่งนั่นเอง อาเสี่ยกิมหงวนไม่ทันแลเห็นก็ร้องตะโกนเรียกเพื่อนเกลอของเขาอีก

“เสี่ยไวย เดียมีงมาแล้ว”

เจ้าสัวเสี่ยทำหน้าที่ชอบกล เหมือนกับมีใครบังคับให้ท่านเจ้าสัวกลืนน้ำมันมะพร้าว ซึ่งเป็นหน้าที่ที่หนักที่สุด เจ้าสัวยกมือป้องหน้าผากจ้องมองดูหน้ากิมหงวน แล้วเขาก็หัวเราะเบา ๆ

“อ้าวอยู่นี้แล้วอาเสี่ยหงวนเรียกเสี่ยลับบ้านเชียว”

อาเสี่ยหันไปมองดู พอแลเห็นเจ้าสัวเสี่ย เสี่ยหงวนก็ยื่นวาบไปทั้งตัว ทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม

“ตายท่า หลงตะโกนเสี่ยลับบ้าน แฮะ ๆ สวัสดิ์ครับเดี๋ย เมื่อกี่ผมโทรศัพท์มาถึงเจ้าเพิ่ง มันบอกผมว่าเดี๋ยกำลังจะออกจากบ้านไปเยี่ยมเพื่อนฝูง ผมนึกว่าเดี๋ยไม่อยู่ เลยร้องเรียกชื่อเดี๋ยเสี่ยลับบ้าน”

เจ้าสัวยิ้มแห้ง ๆ เขาพูดภาษาไทยอย่างชัดเจนเหมือนกับคนไทย

“ถื่อนี้ไม่รู้จักโตเลยนะ อ้าวตั้งใจจะไปเยี่ยมเพื่อนฝูงเหมือนกัน แต่พอเจ้าตีมันบอกว่าจะพาสิงโตมาเชิดที่นี่ อีวกี่เลยไม่ไป เพราะจะต้องดูสิงโตบรรดาศักดิ์วังนี้เสียก่อน” พูดจบท่านเจ้าสัวก็ยิ้มให้คณะพรรค 4 สหาย “เชิญครับ เชิญทุก ๆ คน”

พล, นิกร, กัปคร.ดิเรก และเสี่ยหงวนกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างยกมือไหว้เจ้าสัวกิมเสี่ยผู้เป็นบิดา หรือเดี๋ยของเสี่ยเพิ่ง อาเสี่ยกิมหงวนถือโอกาสแนะนำให้เจ้าสัวผู้ชราภาพรู้จักกับคณะพรรคของเขาทีละคนเจ้าสัวเสี่ยผู้นี้ได้วางมือจากการค้าขายแล้ว และปลูกบ้านอยู่ในซอยภาษีเจริญ ปล่อยให้ลูกชายของเขาดำเนินการค้าขายแทนเขาต่อไป และนาน ๆ จึงจะมาที่บางกะปิสักครั้ง โดยเฉพาะตรุษจีนจะต้องมาที่นี่เสมอ พักอยู่ในราวเจ็ดแปดวันก็กลับไปอยู่บ้านสวน เพื่อต้องการความสงบสุข ตามธรรมดาของผู้ใหญ่ที่มีอายุมาก ๆ ย่อมเบื่อหน่ายความเอิกเกริกหรูหราในนครหลวง

เจ้าสัวเสี่ยเป็นคนทันสมัย และมีน้ำใจกว้างขวางมาก นอกจากนี้ยังสมาคมแก่ท่านเจ้าสัวจึงโอภาปราศรัยกับ 4 สหาย และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เป็นอย่างดี

“ผมเคยได้ยินชื่อเสี่ยของพวกคุณมานานแล้วละครับ” เจ้าสัวเสี่ยพูดยิ้ม ๆ “เจ้าตีเล่าให้ผมฟังว่ามันเคยไปกินไปนอนที่บ้าน “พัชรภรณ์” เสมอ ผมยังได้ว่ามันไม่ควรจะไปรบกวนผู้ใหญ่ สำหรับท่านเจ้าคุณผมรู้สึกเป็นเกียรติเหลือเกินที่ได้รู้จักกับเจ้าคุณในวันนี้ เจ้าตีเขาเล่าให้ผมฟังว่าได้ทำเป็นผู้ใหญ่ที่มีใจเมตตาคุณมากทีเดียว เขานับถือเหมือนกับญาติผู้ใหญ่ของเขาคคนหนึ่ง”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ครับ – ใจดีมากครับเดี๋ย แต่เสียอย่างเดียวใจน้อย”

เจ้าสัวหัวเราะหึ ๆ

“ถูกแล้ว คุณนิกร เป็นธรรมชาติอยู่เองที่ท่านจะต้องใจน้อย”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำตาเขียวกับนายจอมทะเล้นแล้วกระซิบกระซาบเบา ๆ

“เดี๋ยวถูกเตะเท่านั้นเอง”

เสี่ยหงวนกล่าวถามเจ้าสัวเลี้ยงถึงเพื่อนเกลอของเขา

“อ้ายเพิ่งมันทำอะไรครับเดี๋ย”

“กำลังเตรียมอะไรต่ออะไรไว้รับรองพวกสี่นะซี อ้อ – ออกมาแล้ว”

ทุกคนต่างแลเห็นสุภาพบุรุษในวัยกลางคนท่าทางภูมิฐานคนหนึ่งเดินผ่านหน้า
สุภาพสตรีในวัยเดียวกับเขา แต่ยั้งสาว และสาวฝรั่งออกมาจากห้องโถงอย่างร้อรรน เสี่ยหงวนแล
เห็นเข้าก็ยกมือชี้หน้า และเอ็ดตะโรไล่

“อ้ายเลี้ยง ปล่อยให้เพื่อนรอคอยอยู่ได้อ้ายเวร”

เจ้าสัวเลี้ยงทำค่อน ยกมือชี้หน้าเสี่ยหงวนแล้วฟันหัวเราะ

“ขอเสียทีเถอะนำอาหงวนเอี้ย อ้ายการลื้อชื่อพ่อนะมันควรจะพันสมัยแล้ว ล้อมา
ที่นี้ที่ไรลื้อเรียกชื่ออ้าวแทนชื่ออ้ายดีทุกที พอลื้อกลับไปอ้าวก็ปวดหัวทุกครั้ง บางทีลื้อด่าอ้ายดี แต่
ลื้อก็ออกชื่ออ้าวแทนอ้ายดี ยังงี้อ้าวก็แยซีโว้ย”

เสี่ยเพิ่งกับสายสวาทภรรยาอดรักของเขาต่างยกมือไหว้เจ้าคุณปัจจนิก ๆ และพล,
นิกร กับดร.ดิเรก ฝ่ายที่ถูกไหว้รับไหว้ทันที แล้วสนทนากันอย่างสนิทสนม สายสวาทเมียรัก
ของเสี่ยเพิ่งปราดเข้ามาหยุดยืนเผชิญหน้าเจ้าคุณปัจจนิก ๆ แล้วเรียนถามท่านอย่างนอบน้อม

“คุณอาขา สายเรียนถามคุณอาหน่อยเถอะคะ พี่เพิ่งไปนอนค้ำที่บ้านคุณอา
บ่อย ๆ หรือคะ หมู่นี้ไม่มีใครจะกลับมานอนบ้านหรือคะ ถามทีไรก็บอกว่าไปนอนบ้านคุณอา”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำหน้าชอบกล ท่านมองดูหน้าเสี่ยเพิ่ง พอสบตากัน เสี่ยเพิ่งก็
รีบขยิบตา ทำให้เจ้าคุณปัจจนิก ๆ รู้สึกอึดอัดใจไม่น้อย

“เอ – เรื่องนี้อาไม่ใคร่สนใจหรอกหลานสาว เสี่ยเพิ่งเขาไปที่บ้านเขาก็สนุกสนาน
กับเจ้าสี่คนนี่ บางทีก็ไม่ได้พูดคุยกับอาเลย อ้า – แต่ว่า ดูเหมือนไปนอนที่บ้านบ่อย ๆ
เหมือนกัน”

สายสวาทหันไปทางพล แล้วกล่าวถามทันที

“เป็นความจริงหรือคะคุณพล ดิฉันอยากจะทราบ พี่เพิ่งไปนอนที่บ้าน “พัชรา
ภรณ์” เสมอ ๆ ใช่มั้ยคะ”

พลกลืนน้ำลายติด ๆ กันสามสี่ครั้ง

“เอา ยังงี้ดีกว่ารับคุณสายสวาท ผมเองก็โกหกใครไม่เป็นเสียด้วย แต่วันนี้เป็น
วันชิวอิดเขาถือ เขาห้ามไม่ให้ทะเลาะวิวาทเป็นปากเสียงกัน คุณก็ทราบแล้วเมื่ออยากจะรู้
รายละเอียด วันหลังคุณไปที่บ้านผมแล้วถามพวกเมีย ๆ ของเราดูดีกว่าครับ”

“ว่า.....” เสียงเพ็งอุทาน “ทำไมคุณพูดอย่างนี้ล่ะครับคุณพล”

เจ้าสัวเลี้ยงเกรงว่าลูกชาย และลูกสะใภ้ของเขาจะเกิดปะทะคารมกันขึ้น จึงได้กล่าวห้ามทั้งสองฝ่ายแล้วก็พูดกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ อย่างนอบน้อม

“ก่อนจะเล่นสิงโต ผมขอเชิญเจ้าคุณกับคุณ ๆ ทั้งหลายไปรับประทานอาหารเข้ากันเสียก่อนเถอะครับ ผมจะให้เขาจัดตั้งโต๊ะอาหารเอาไว้เสร็จเรียบร้อยแล้ว พอเจ้าตีเขาบอกผมว่า กิมหงวนจะพาคณะสิงโตบรรดาศักดิ์มาเชิดที่นี่ และจะมาถึงที่นี่ก่อนแปดโมง ผมก็สั่งให้สายสวาทรีบเตรียมอาหารเข้าต้อนรับสิงโตทันที

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็มีศีรษะเล็กน้อย

“ขอบคุณมากเจ้าสัว พวกผมรับประทานอาหารกันมาจากบ้านเรียบร้อยแล้วครับ”

“อ้าว” นิกรเอ็ดตะโรลั่น “ทำไมไปบอกเตี้ยอย่างนั้นล่ะครับคุณพ่อ คุณพ่อรู้หรือเปล่าว่าถ้าคนจีนเขาเรียกเรากินข้าว และเราปฏิเสธ เขาย่อมถือว่าเรารังเกียจเขา”

เจ้าสัวพาซื่อยิ้มให้นิกร แล้วพูดตามความจริง

“ไม่เป็นไรหรอกครับคุณนิกร เมื่อคุณรับประทานอาหารเรียบร้อยแล้ว ผมก็จะไม่บังคับให้พวกคุณรับประทานอาหารอีก”

นิกรขมวดคิ้วย่น

“โธ – เตี้ยก็ไม่น่าจะพูดอย่างนี้กับผมเลย ผมก็เท่ากับลูกชายของเตี้ยคนหนึ่ง เตี้ยอุตสาห์จัดตั้งโต๊ะอาหารไว้ให้ด้วยความเมตตากรุณา ผมปฏิเสธผมก็บ้าเท่านั้น ของมันกินกันแล้วกินอีกได้นี้ครับ คุณพ่อผมนะแก่แล้วพูดอะไรเอาสำไมได้ ก่อนจะออกมาจากบ้านพวกผมได้ดื่มกาแฟคนละถ้วยไปคาวหมูแฮมอีกคนละจานเท่านั้น จะไปอ้อมอะไรกันครับเตี้ย”

เจ้าสัวเลี้ยงหัวเราะลั่น พอดอกพองใจนิกรมากที่เป็นกันเองกับพวกเขาเช่นนี้ เสียงเพ็งพูดเสริมขึ้นทันที

“เอาเลยครับคุณนิกร เชิญทุกคนเข้าไปในห้องรับประทานอาหารเถิดครับ ผมจัดข้าวมันไก่ไว้ต้อนรับคุณอากับพวกคุณ ไก่ตอนเนื้อเป็นปุยตัวเบ้อเริ่มเชียวครับ วิกี้เตรียมไว้ตั้งหลายขวด วันนี้องานชีวิตผาดหล่อกันแต่เช้าถ้าจะดี แล้วประเดี๋ยวผมจะไปเชิดสิงโตกับพวกคุณด้วย”

นิกรยิ้มแป้น

“ยินดีเชียวครับคุณเพ็ง ในวาระปีใหม่ของชาวจีน ผมขอกล่าวเป็นภาษาจีนว่า.... ซินนีอยู่ อี้ ซินเนี่ยฮวดไช้”

เจ้าสัวเลี้ยงมองคุณนิกรอย่างตื่น ๆ แล้วพูดพลางหัวเราะพลาง

“ขอบคุณมากคุณนิกรที่ให้พรเราเช่นนี้ ผมเพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เองว่าคุณก็พูดภาษาจีนได้”

นิกรยิ้มอาย ๆ

“ผมพูดเก่งมานานแล้วครับเตี้ย”

เจ้าสัวเลี้ยงหันมามองคุณนายแพทย์หนุ่มซึ่งยืนสะลึมสะลือนิ่งเฉยไม่ได้พูดอะไรเลย แล้วเจ้าสัวก็กล่าวว่า

“คุณหมอพูดภาษาจีนได้ไหมครับ”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะเบา ๆ

“ได้คำว่าเจียะคำเดียวแหละครับเตี้ย”

เสี่ยหงวนพูดเสริมขึ้นทันที

“ผมซีครับเตี้ย ผมพูดภาษาจีนได้ดีเท่า ๆ กับเตี้ยเหมือนกัน”

เจ้าสัวเสี่ยงพยักหน้า

“ไม่ต้องบอกอ้าวก็รู้ อ้า – เห็นลื้อที่ไรอ้วนก็ถึงเตี้ยลื้อทุกที ความจริงเจ้าสัวกิมเบ๊เป็นคนดีมากที่สุด อ้วนยังนึกถึงเขาอยู่เสมอ เขามีชีวิตอยู่ เราก็เคยไปมาหาสู่กันปรึกษาหารือกันในเรื่องการค้า เมื่อวานนี้ลื้อเช่นไหว้วินยอมเจ้าสัวกิมเบ๊บ้างหรือเปล่าล่ะ”

“เช่นซีครับเตี้ย ผมจัดตั้งเครื่องตั้งเว่ยมากมายกำยกอง และเข้าใจเดียวกับอาเบ๊ะของผมนคงจะมากินเครื่องเช่น เพราะหลังจากจุดธูปเซิญดวงวิญญาณแล้วปรากฏว่า ขนมนและข้าวมีรอยแห่งไป”

นิกรชำเลื่องหางตามองคูเสี่ยหงวนแล้วก็อมยิ้ม ต่อจากนั้นเสี่ยเพ็งกับภรรยาอดรักของเขาก็พา 4 สหาย กับเจ้าคุณปี้จันก๊ ๑ เข้าไปในห้องโถง และตรงเข้าไปในห้องรับประทานอาหาร ส่วนเจ้าแห้วกับนายมันคนนั่งสนทนากันอยู่หน้าตึก เจ้าสัวเสี่ยงกวักเงินออกมาจากกระเป๋ากางเกง แตะเอี้ยเจ้าแห้วกับเจ้ามันคนละร้อยบาทตามธรรมเนียมของชาวจีน ทำให้เจ้าแห้วกับเจ้ามันดีอกดีใจอย่างยิ่ง

เจ้าสัวกิมเสี่ยงกับลูกชาย และลูกสะใภ้ของเขาได้ต้อนรับคณะพรรค 4 สหายของเราเป็นอย่างดี และสนทนากันอย่างครั้นเครงภายในห้องรับประทานอาหาร เจ้าสัวเสี่ยงได้เสี่ยงข้าวมันไก่ และแกงจืดแก่คณะพรรค 4 สหาย ทุกคนดื่มเหล้าตราขาวกันคนละหลายแก้ว 4 สหายได้ผลัดเปลี่ยนกันให้พรเจ้าสัวเสี่ยงตลอดเวลา ท่านเจ้าสัวสั่งให้คนของเขานำผลไม้ และขนมมาเสี่ยงต้อนรับ ทำให้ 4 สหาย และท่านเจ้าคุณปี้จันก๊ ๑ รู้สึกซาบซึ้งในไมตรีจิตของเจ้าสัวเสี่ยงเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อการรับประทานอาหารเข้าผ่านพ้นไป ทุกคนก็เริ่มมีเมมา และอิมจนอัดอัด นิกรนั่งแผ่หลายอยู่บนโซฟาแบบจีน ซึ่งมีขนาดกว้างใหญ่มาก เขาอิมจนไม่อยากจะพูดกับใคร และรู้สึกมีเมมาจนเกือบจะหมดสติ ถึงกับคอยข้อนบ่อย ๆ เหมือนกับจะอาเจียนออกมา แต่ก็พยายามสะกดกลั้นไว้ เพราะเสี่ยงคายไก่อตอนนั้นเอง

เจ้าคุณปี้จันก๊ ๑ กล่าวกับนายจอมทะเล้นด้วยเสียงอันดัง

“เฮ้ย – ว่างไว้ยกร พวกเราได้กินอิมหน้าสำราญกันแล้ว ลงมือเซิดสิงโตได้หรือยังล่ะ”

นิกรยิ้มให้พ่อตาของเขา

“สิงโตมาเสี่ยแล้วละครับคุณพ่อ เพียงแต่ลุกขึ้นยืนผมก็คงหกล้ม เห็นจะเซิดไม่ไหวแน่”

สายสวาทหัวเราะลឹก

“แมกีนนอนเสียดจะคะคุณนิกร ออกไปนอนพักผ่อนบนโซฟาในห้องโถงไม่ดี หรือคะ ประเดี๋ยวดิฉันจะให้เด็กเอาผ้าขนหนูเล็ก ๆ ชุบน้ำแข็ง และโอดิโคโลญจน์มาให้”

นิกรโบกมือ และยกมือไหว้สายสวาท

“อย่าวุ่นวายกับผมเลยครับ และอย่าชวนผมพูดอะไรเลย ผมเสียดายไก่อ่อน เหลือเกิน มันกำลังจะถูกขยี้จนออกมาแล้ว”

“เฮ้ย” พลเอ็ดตะโร “พูดบ้าอะไรวะ คลื่นไส้เต็มทนเดี๋ยวก็จะพลอยอ้วกไปตามกัน” แล้วเขาก็หันมาทางนายแพทย์หนุ่ม “บันพืชม่าอะไรวะหมอ”

ดร.ดิเรกโบหน้าแดงกำเหมือนลูกดำลึงด้วยอำนาจแอลกอฮอล์

“มายก๊อด คิมเหล้าซ่า ๆ อย่างนี้เมาเหลือเกิน ฝรั่งเศสเป็นเมาเต็มทนแล้ว”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“อย่าว่าแต่ฝรั่งเศสเลย ไทยก็แยเหมือนกัน ออกไปเล่นสิงโตเถอะไว้วพวกเรา เราได้ตั้งใจกันไว้แล้วว่าเราจะมาเชิดสิงโตอวยพรให้เตี้ย และคุณเพ็ง เดียวนี้เรากินอิมหันาสำราญกันแล้ว อย่ามัวชักช้าอยู่เลย จะต้องไปเล่นที่บ้านอื่นอีกหลายบ้าน อ้ายกรรมันเชิดไม้ไหวคุณอาเชิดแทนก็แล้วกัน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ้มแป้น

“ตกลง – อ้ายหลานชาย อากี้เป็นนักเชิดสิงโตเท่าเหมือนกัน แต่ถ้าให้อาเชิด ต้องให้อ้ายหงวนถือหางจึงจะเหมาะสมกัน”

อาเสียดหัวเราะก๊าก

“เอาครับ ผมถือหางให้ก็ได้ คุณอาเชิดให้ดีก็แล้วกัน ให้อ้ายพลตีกลอง ดิเรกตีล่อโก๊ะ อ้ายแห้วตีฉาบ แล้วก็ อ้ายกรรมันเมามาก ให้มันเป็นคนถือบัตรอวยพร”

นิกรแผ่นพรวดลุกขึ้นยืน ร้องตะโกนขึ้นด้วยฤทธิ์เมา

“โอ.เค. ออกไปข้างนอกไว้วพวกเรา เล่นสิงโตอวยพรให้เตี้ยหน่อย” พูดจบเขาก็เดินตาปริ่ตรงเข้ามายกมือตบข่าสายสวาทเมียรักของเสียดเพ็ง “ไฟจำวันนี้วันชีวิต ขอให้พี่วมาเต็มคราบหน่อยนะ”

เสียดเพ็งนัยน์ตาเหลือก เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เอ็ดตะโรลั่น

“ไม่ใช่ประไฟไว้ว มองดูเสียดให้ดี ประเดี๋ยวจะถูกปิดประตูตีแมว”

นิกรลืมตาโพลง ค่อย ๆ ก้มหน้าลงมองดูหน้าสายสวาท แล้วก็ทำหน้าแบ่ ริมยกมือไหว้เสียดเพ็งทันที

“ทันโทษ อี้ก ผมนี้กว่าเมียผม แะะ แะะ ถ้าอย่างไรละก็อึ่งเพียงเต้สัง สอนที่สองที่เท่านี้ นะครับ อย่าให้ถึงกับต้องหยอดน้ำข้าวคัมเลย”

ครั้นแล้ว ทุกคนก็ลุกขึ้นพากันเดินออกไปจากห้องรับประทานอาหาร เสียดเพ็งกับภรรยาเดินรั้งท้าย เสียดเพ็งกระซิบบอกเมียรักของเขาว่า

“ระวังตัวหน่อยสาข คุณนิกรแกเมามาก เดียวแกจะตะครุบเอาขาตุนเปล่า ๆ”

สายสวาทค้อนเขา

“อู๊ย พุดบ้าอะไรก็ไม่รู้ คุณนิกรแกจะมาตะครุบอะไร”

“ปู่โธ่ เรอน่ะเกาะออกอย่างนี้ เดือนไว้ก่อน เดี่ยวจะหาว่าไม่บอก”

ขณะพรรคสี่สหายพากันลงบันไดหน้าตึกเดินมาที่รถบรรทุกคันนั้น เจ้าคุณปัจจนิก ๆ สั่งให้เจ้าแห้วกับเจ้านันช่วยกันนำหัวสิงโต และเครื่องอุปกรณ์ในการเล่นสิงโตลงมาจากรถคนขับซึ่งเป็นเด็กหนุ่มรีบช่วยเหลือน้อย่างแข็งแรง

ท่านเจ้าคุณยกหัวสิงโตขึ้นแล้วหัวเราะชอบใจ

“วะ หน้าเหมือนกันไว้ย อ้ายกรนี่ไม่ใช่ชั่ว สามารถทำหัวสิงโตได้เนบเนียน”

นิกรอมยิ้มแบบสะลึมสะลือ

“พุดแล้วจะว่าคุยครับ หัวล้านจำลองผมก็ทำได้ ว่าง ๆ ผมจะทำให้คุณพ่อใส่เล่นสักอัน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำปากจู๋ แล้วเอ็ดตะโรทัน

“ไม่ต้องทำไว้ย ของขำมีอยู่แล้วตามธรรมชาติ โธ่ – เดียวก็โดนเตะเท่านั้นเอง แกเมาจริง ๆ หรือว่าแกล้งทำวะ”

นิกรทำปากเบะ พุดเสียงอ้อแอ้

“เมาจริง ๆ ครับ ถ้าผมไม่เมาผมจะกล้าพุดล่วงเกินคุณพ่อหรือ อย่าถือคนบ้า อย่าว่าคนเมาเลยครับคุณพ่อ”

เสียงหวนปราดเข้ามาจับหางสิงโต

“เตรียมตัวไว้ย พวกเรา เรายังจะต้องไปแสดงสิงโตอีกหลายบ้าน อ้า – หมออยู่ไหนล่ะ อ้อ – อยู่นี่เอง อ้ายแห้วเตรียมตัว”

ครั้นแล้ว พล พัชรภรณ์ก็กระหน่ำกลองเสียงสนั่น นายแพทย์หนุ่มกับเจ้าแห้วดีดล่อโก๊ะและฉาบเข้าจังหวะกลอง ท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เชิดสิงโตอย่างน่าดู เสียงหวนทำหน้าที่คนถือหางได้ดีพอใช้

นิกรถือบัตรอวยพรเดินโซซัดโซเซขึ้นไปบนตึก เจ้าสัวเลี้ยงกับเสี่ยเพ็ง และสายสาวทึบจับกลุ่มกันที่ประตูห้องโถง และหัวเราะลั่น พวกคนใช้ชายหญิงในราว 10 คนยืนดูอยู่ข้างตึกอย่างสนุกสนาน คนขับรถบรรทุกสิงโตหัวเราะงอไปงอมา ถึงกับทรุดตัวนั่งเอามือกุมท้องและยอมรับว่า ในชีวิตของเขา เขาไม่เคยหัวเราะมากมายเหมือนครั้งนี้เลย ที่หัวเราะก็เพราะสิงโตพุดพลู้ย และหัวล้าน

นิกรก้มศีรษะโค้งคำนับเจ้าสัวเลี้ยง แล้วยื่นบัตรอวยพรให้พร้อมกับกล่าวว่า

“ได้ถืได้ถ่านน้อ เจ้าสัว วันนี่วันศิลาวันทาน”

เจ้าสัวเลี้ยงหัวเราะจนน้ำลายไหล

“โอ๊ย ผมจะทำอะไรดีครับคุณนิกร ผมจะให้เงินพวกคุณก็เป็นการดูถูกบอกผมซิว่า สิงโตตัวนี้ชอบอะไร”

นิกรหันไปมองดูพ่อตาของเขา แล้วกล่าวกับเจ้าสัวเลี้ยง

“สิงโตชอบเหล้าครับ”

“ยังงั้นหรือ” เจ้าสัวพูดพลางหัวเราะพลาง “รอประเดี๋ยวนะครับ ผมจะเข้าไปเอาเหล้ามาให้”

เจ้าสัวเลี้ยงเดินเข้าไปในห้องโถง สักครู่ก็ถือตราขาวสองขวดเดินยิ้มออกมา แล้วส่งขวดเหล้าให้นิกร พลแลเห็นเช่นนั้น ก็ตักลองค้ำบสามหน ซึ่งสิ่งโตก็ได้ค้ำบอย่างงดงามสามครั้งตามเสียดกลอง

นิกรชูขวดวิสกี้ตราขาวอวดพรคพวกของเขา

“เฮ้ – สองขวดแล้วโว้ยพวกเรา”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครื้นเครง นายจอมทะเล้นเดินเข้ามาส่งขวดวิสกี้ให้เจ้าแห้ว และสั่งให้นำไปเก็บไว้ในรถเก๋ง อาเสียดก็หงวนหัวเราะชอบอกชอบใจ กระโดดโลดเต้นตบมือเป่าปาก เขามองดูท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ซึ่งนั่งหอบอยู่บนเก้าอี้ริมสนาม แล้วอาเสียดก็พูดพลางหัวเราะพลาง

“เป็นยังไงครับ เหนื่อยไหมครับคุณอา”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หน้าซีดเหมือนแผ่นกระดาษ เม็ดเหงื่อปรากฏทั่วไปหน้า และศิระของท่าน ท่านหายใจถี่เร็วจนพุงกระเพื่อมขึ้นกระเพื่อมลง แล้วพูดเสียงขาดเป็นห้วง ๆ

“ใจจะขาดอยู่แล้วโว้ย ทีแรกคิดว่ามันคงไม่เหนื่อยเท่าใดนัก แต่พอเซ็ดเข้าจริง ๆ มันเหนื่อยจนบอกไม่ถูก โอ๊ย

เจ้าสัวเลี้ยงกลืนหัวเราะแทบแะ เขากล่าวกับลูกชายคนเดียวของเขาว่า

“เจ้าตี เอ็งช่วยลงไปประคองท่านเจ้าคุณให้ขึ้นมาพักผ่อนในห้องโถงดีกว่า เปิดพัดลมให้ท่านสักครู่ก็คงจะหายเหนื่อย”

เสียดหรือเสียดเพ็งรีบลงบันไดเดินเข้ามาหาเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

“คุณอาครับ ขึ้นไปนั่งพักผ่อนในห้องโถงเถอะครับ ค่ำน้ำอัดลมสักแก้ว และได้พัดลมเย็น ๆ ก็คงจะหายเหนื่อย”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ้มแห้ง ๆ จุดมือเสียดเพ็งให้นั่งลงบนม้ายาว แล้วตบหลังเสียดเพ็งเบา ๆ

“ไม่เป็นไรหลานชาย อานั่งพักผ่อนสักประเดี๋ยวก็คงหายเหนื่อย โอ้โฮ มันเหนื่อยอย่างบอกไม่ถูกทีเดียว คนแก่นี้เห็นจะเหมือนกันทั้งนั้น แม้ว่าจิตใจจะเข้มแข็งสักเพียงใด แต่สังขารมันก็ไม่อำนวยให้ เมื่ออายุยังหนุ่ม ๆ อยู่จะพับฝ่าเถอะ อาเป็นนักกีฬาที่ขึ้นชื่อลือชื่อคนหนึ่ง ถึงแม้มันจะเหน็ดเหนื่อย ได้พักสักครู่มันก็หาย ไม่ถึงกับอ่อนเพลียละเหี่ยใจอย่างนี้ นี่มันทำท่าเหมือนกับจะขาดใจตายยังงั้นแหละ”

เสียดเพ็งหงวนตะโกนบอกเจ้าแห้ว และเจ้ามัน

“เฮ้ย – ขนสิ่งโต และฆ้องกลองขึ้นไปบนรถโว้ย เราจะไปเซ็ดที่อื่น ๆ ต่อไปอีกหลายแห่ง”

เจ้าแห้วกับเจ้ามัน และคนขับรถบรรทุกคันนั้นต่างช่วยกันแบกหามหัวสิ่งโต และเครื่องบรรเลงขึ้นไปบนรถบรรทุก เจ้าสัวเลี้ยงพาสาวยสาวตเดินลงบันไดมา และเข้ามารวมกลุ่มกับ

คณะพรรค 4 สหาย เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ลูกขึ้นยืนเดินโซเซไปที่รถแท็กซี่การ์ดเก็ง เปิดประตูก้าวขึ้นไปนั่งตอนหลังรถ เอนศีรษะหนุนเบาะรถในท่าทางอ่อนระโหยโรยแรง 4 สหายมองดูอย่างขบขัน นิกกรกล่าวสัพยอกพ่อตาของเขาด้วยเสียงอันดัง

“เซดสิงโตไม่ถึงห้านาทีทำท่าจะกลับบ้านเก่าเสียแล้ว แล้วยังจะคุยว่าจะมีเมียเด็ก ๆ กันคิดอย่างซ้าภายในปีนี้ คุณพ่อคงจะตายแน่นอน เพราะรู้สึกว่าคุณแก่ไปมาก”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ โผล่หน้าออกมาจากรถแล้วร้องตะโกนด่านิก

“มึงนะซีตาย”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครื้นเครง แล้วอาสาเสี้ยกิมหงวนก็กล่าวกับเจ้าสัวเลียงอย่างนอบน้อม

“เดี๋ยครับ พวกเราจะต้องลาเดี๋ยละครับ ผมขอขอบคุณเดี๋ย และคุณสายสวาทมากเท่าที่ได้กรุณารับรองพวกเราเป็นอย่างดีเช่นนี้”

เจ้าสัวยิ้มเล็กน้อย

“แล้วว่าง ๆ มาคุยกันบ้างนะอาหงวน หมู่นี้ไม่มีใครจะได้พบกันเลย”

อาสาเสี้ยรับคำแล้วหันมายกมือตอบว่าเสี้ยเพิ่งค่อนข้างแรง

“กูไปละไว้อ้ายเลียง”

เจ้าสัวกิมเลียงสะอึกเฮือก

“เอาอีกแล้ว อ้าวบอกตั้งหลายหนว่าอ้ายดีมันชื่อเพ็ง หรือเพ้ง ไม่ใช่ชื่อเลียง”

คณะพรรค 4 สหายกลั้นหัวเราะไปตามกัน ทุกคนต่างรำล้าเจ้าสัวกิมเลียงกับเสี้ยเพ็ง และสายสวาท แล้วก็พากันไปขึ้นรถ ต่อจากนั้นสิงโตบรรดาศักดิ์ก็ออกเดินทางไปจากบ้านเจ้าสัวกิมเลียงโดยพาหนะรถยนต์

ในช่วงโมงเดียวกันนั่นเอง คณะสิงโตบรรดาศักดิ์ก็ได้พากันเดินทางมาถึงคฤหาสน์ใหญ่หลังหนึ่งที่ดินนสารเหนือ ซึ่งเจ้าของคฤหาสน์นี้เป็นเพื่อนเกลอกับอาสาเสี้ยกิมหงวน และรู้จักคุ้นเคยกับคณะพรรค 4 สหายมานานแล้ว แต่ไม่ได้สนิทสนมกับ 4 สหายจนเกินควร

เจ้าของคฤหาสน์นี้เป็นลูกจีนชื่อคล้าย ๆ กับกิมหงวน คือชื่อกิมทอง เป็นนักธุรกิจที่มีชื่อเสียงคนหนึ่ง มีเรือทะเลถึงสี่ลำ นับว่าร่ำรวยมาก แท็กซี่การ์ดเก็งเล่นนำหน้าพารถบรรทุกสิงโตเข้ามาในบ้านใหญ่หลังนั้น พวกคนใช้ชายหญิงของนายกิมทองแลเห็นเข้าก็แหกกันออกมาดูยืนจับกลุ่มที่ซำหน้าตึกสลอนไปหมด

พอรถทั้งสองคันหยุดเรียบร้อย สุภาพบุรุษในวัยกลางคน อายุรุ่นราวคราวเดียวกับเสี้ยหงวนก็พาสุภาพสตรีในวัยเดียวกับเขารูปร่างอ้วนเตี้ยขาวฟ่องออกมาจากห้องโถงอย่างร้อนรน ทั้งสองคืออาสาเสี้ยกิมทองกับนางนงนุชภรรยาอดรักของเขานั่นเอง

4 สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแหวต่างพากันก้าวลงจากรถแท็กซี่การ์ดเก็ง ซึ่งในเวลาเดียวกันนั้นเจ้าม้นกับคนขับรถบรรทุกได้ช่วยกันลำเสี้ยหัวสิงโตลงจากรถ

เสี้ยหงวนโบกมือให้เพื่อนเกลอของเขา แล้วกล่าวทักทายด้วยเสียงอันดัง

“เฮ้ สวัสดิ์โวยวายใช้”

นายกิมทองทำคอข่น และกลืนน้ำลายเอือก

“อ้ายหงวน วันนี้วันชีวิต อย่าลื้อชื่อพ่อเลยวะ เตี้ยกันแกก็ตายไปหลายปี แล้วและไม่เคยทำอะไรให้แกเดือดร้อนใจเลย”

เสี้ยกิมทองพานงูลงบันไดตึกเข้ามาหาคณะพรรค 4 สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๑ ต่างฝ่ายต่างยกมือไหว้ซึ่งกันและกัน และทักทายกันเป็นอย่างดี เสี้ยกิมทองกับนางงูได้แสดงกิริยาเคารพนบอบเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๑ มาก

“คุณอาสบายดีหรือครับ”

ท่านเจ้าคุณยิ้มแป้น

“ก็ไม่เจ็บไม่ไข้อะไรหลานชาย เธอทั้งสองสบายดีหรือ”

“ขอบคุณครับ ผมกับนางงูสบายดีเสมอว่าจะไปกราบเท้าเยี่ยมคุณอาสักวันก็ไม่ใคร่มีเวลาว่าง”

อาเสี้ยพุดโพล่งขึ้นทันที

“จะว่างอะไรล่ะ แกสองคนตัวเมียติดไฟเผาไปตามกัน”

“อู๋ตาย” นางงูขูทานดั่ง ๆ “เสี้ยหงวนละก็หาเรื่องจริง ๆ เสี้ยทองเขาไปเล่นคนเดียวต่างหาก น้องไม่เคยไปเล่นพบกับเขาสักที”

เสี้ยหงวนยกมือชี้หน้านางงูอย่างสนิทสนม

“อย่าห่อหุ้มเลยน้า นวลล่ออเคเลยเล่าให้ผมฟังว่า คุณเสี้ยเผคินหนึ่งตั้งหมั้นกว่าบาท”

นางงูหัวเราะคิก

“ดีแล้ว น้องจะต้องไปต่อว่าพี่นวลให้ได้” แล้วนางงูก็พุดกับพลอย่างนอบน้อม “พวกคุณสบายดีกันหรือคะ เราไม่ได้พบกันนานทีเดียว”

พลกัมศีระชะเล็กน้อย พยายามสำรวจกิริยามารยาท เพราะเขากำลังมีเมมา

“สบายดีครับ”

“แล้วคุณอาทั้งสองล่ะคะ ท่านเป็นอย่างไรบ้าง”

นิกรตอบแทนนายพัชราภรณ์

“คุณอาผู้ชายสบายดีครับ ส่วนคุณอาหญิงของผมถ้าวันไหนไม่ได้ค่าใคร วันนั้นก็ไม่มีสบาย นิสัยเสี้ยมานานแล้วครับ พอเข้าสู่วัยชราก็เป็นโรคขี้บ่น และชอบด่าคน อย่างผมยังจี้เรียบริ้อยเหมือนกับผ้าพับไว้ แต่ยังไม่วายลูกด่า คุณอาหาเรื่องด่าจนได้”

นางงูยิ้มอ่อนหวาน

“เชิญขึ้นไปคุยกันในห้องรับแขกเถอะคะ เชิญสิคะ เชิญทุก ๆ คน ดิฉันกับเสี้ยตื่นตื่นดีใจอย่างที่สุด เมื่อได้ทราบทางโทรศัพท์ว่าเสี้ยหงวนจะพาสิงโตบรรดาศักดิ์มาเชิดที่นี้ทราบรายชื่อกณะสิงโตแล้วข้าเหลือเกินคะ ตะละคนล้วนแต่เป็นเศรษฐีมีเงินล้าน”

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๑ กระแอมเบา ๆ

“หลานสาว เรียกว่าสิบแสนดีกว่า อานะไม่ยากให้ใครพูดพาดพิงถึงกบาลของอาเลย จะด้วยเจตนาหรือไม่ก็ตาม”

นางนุชใจหาย ใบหน้าที่ยิ้มแย้มเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม หล่อนรีบยกมือไหว้ท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๑ และท่าทีของหล่อนแสดงความเสียใจไม่น้อย

“กรุณายกโทษให้นุชสักครั้งเถอะนะคะคุณอา นุชไม่ได้มีเจตนาเลยคะ”

เสี้ยหวงนกล่าวกับนางนุชด้วยเสียงหัวเราะ

“ทีหน้าที่หลังถ้าคุณจะพูดอะไรต่อหน้าคุณอาละก็ต้องคิดเสียก่อนนะคุณนงนุช คำว่าสิ้น, ไถล, เลียน, เตียนโล่ง, ชุนซ้าง, นกตะกรุม”

อาเสี้ยหวงยังไม่ทันจบ เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ก็ยกเท้าตะกั้นเสี้ยหวงเต็มรักเสียงดังสนั่น

“นี่แน่ะ ไม่ต้องบรรยาย เถอะจะเคราะห์ร้ายเสียแล้ว วันนี้เป็นวันชีวอิดนะโว้ย ถ้านันค่าแก็ จะช่วยไปตลอดปี”

อาเสี้ยหวงเราะก๊าก

“ผมไม่ถือหรือครับคุณอา ผมเป็นคนไทยตั้งเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ คุณอาอยากค่าผมก็เอาสิครับ”

อาเสี้ยกิมทองกล่าวกับคณะพรรค 4 สหาย

“จึ้นไปคุยกันในห้องรับแขกเถอะครับ ผมเตรียมเหล้า และอาหารไว้พร้อมแล้ว เชิญซีครับคุณหม่อ เชิญทุก ๆ คน”

นายแพทย์หนุ่มยื่นมือให้นายกิมทองจับ

“ขอบคุณมากคุณกิมทอง พวกผมรับประทานกันมาจากบ้านเจ้าสัวเสี้ยงเรียบร้อยแล้ว ล่อข้าวมันไก่เข้าไปอ้อมเต็มทน”

“บ๊ะแล้ว” นิกเร็ดตะโรลั่น “โง่ไปบอกเขาอย่างนี้ละโว้ย เมื่อคุณกิมทองกับคุณนงนุชแสดงน้ำใจอันกว้างขวางเตรียมเหล้า และอาหารไว้รับรองพวกเรา ก็ไม่ใช่เรื่องที่เราจะปฏิเสธเลย เสียมารยาทแท้ ๆ”

อาเสี้ยกิมทองสนับสนุนคำพูดของนิกเร็ด

“อย่าให้ผมกับนงนุชเสียความตั้งใจเลยครับ อย่างน้อยก็ต้องรับประทานกันคนละคำสองคำ ผมจัดอาหารไว้ตั้งมากมายยกกอง รับประทานคนละคำ ผมก็ยังชื่นใจ”

นิกเร็ดเสริมขึ้น

“อาละครับ เพื่อเห็นแก่คุณ คนอื่น ๆ คงจะรับประทานกันคนละคำเดียว แต่ผมจะรับประทานสักร้อยคำ วันนี้เป็นวันตรุษจีน ผมขออวยพรให้คุณ และภรรยาจงมีความสุขความเจริญตลอดปี และขอให้ทำมาค้าขึ้น เงินทองไหลมาเป็นล้น ๆ มั่งมีศรีสุขกว่าปีที่แล้ว”

กิมทองก็เหมือนกับชาวจีนทั้งหลาย เมื่อได้รับคำพรจากใครในวันตรุษก็ต้องปลาบปลื้มใจเป็นธรรมดา เขายกมือไหว้นิกเร็ดอย่างนอบน้อม ใบหน้าของเขาแดงระเรื่อ

“ขอบคุณเหลือเกินครับคุณนิกร ผมคิดว่าพรของคุณคงเป็นพรอันประเสริฐที่จะเกิดแก่ผมตลอดปีใหม่นี้ อ้อ เชิญทุก ๆ คนไปรับประทานอาหารกันเสียก่อนเถอะครับ เรารับประทานอาหาร และกินเหล้ากันอย่างกันเองขึ้นไปบนตึกเถอะครับ”

อาเสียมองดูเพื่อนเก่าแล้วกล่าวว่า

“อย่าเพิ่งเลยวะอ้ายไซ้ ให้พวกกันเชิดสิงโตให้แกดูก่อน แล้วค่อยกินข้าวกินเหล้ากัน กินอ้อม ๆ เชิดไม่ไหวหรอก”

นิกรหันมาทำตาเขียวกับกิมหงวน

“เอาอีกแล้ว พุดบ้า ๆ อย่างนี้อีกแล้ว ก็ในเมื่อคุณกิมทองกับคุณนงนุชได้จัดเตรียมอาหารไว้ให้เรา และมีแกใจเชื่อเชิญพวกเรา เราก็ควรจะฉลองศรัทธาเจ้าของบ้านเสียหน่อยซิโว้ย สิงโตนะเดินเมื่อไหร่ก็เดินได้”

เสี่ยหงวนสั่นศีรษะช้า ๆ แล้วพยักหน้ากับพล

“เป็นยังไงพล คนอย่างอ้ายกรนี่แหละเขาเรียกว่า เรียกว่าอะไรดีนะ”

พลหัวเราะเบา ๆ

“เขาเรียกว่าคนแก่แตกยังไงล่ะ”

นิกรยิ้มเป็น

“เออ – ถูกแล้ว กันบอกตามตรงว่าเรื่องกินกันถือว่าสำคัญที่สุด หรือแะจะปฏิเสธว่า ความสำคัญของมนุษย์นั้นไม่ได้อยู่ที่การกิน เราจะมาทำกระดากกระเดื่องอะไรกันวะ คุณกิมทองกับคุณนงนุชก็เหมือนกับญาติของเรา”

เสี่ยหงวนมองคุณนิกรอย่างปลงอนิจจัง แล้วพุดคัตบท

“เชิดสิงโตเสียก่อนแล้วค่อยกิน กันรู้ว่าข้าวมันไก่ที่แกกินมาจากบ้านเสี่ยเพิ่งยังไม่ทันย่อยหรอก เอาโว้ย เตรียมเล่นสิงโตโว้ยพวกเรา” แล้วกิมหงวนก็หันมาทางเจ้าคุณป๋อจนี่ก ๆ “คราวนี้ให้ผมเดินเถอะนะครับคุณอาเป็นคนถือหางดีไหมครับ”

เจ้าคุณป๋อจนี่ก ๆ สั่นศีรษะช้า ๆ

“ไม่ไหวโว้ย ยังไม่หายเพลียเลย เอาขี้จี้ก็แล้วกัน อาจจะเป็นคนตึกลอง ให้อ้ายกรถือหาง”

“หางใครครับ” นิกรถาม

“ก็หางสิงโตนะซี”

“อ้อ” นิกรคราง “นี่ทำให้ผมถือหางคุณพ่อ”

เจ้าคุณป๋อจนี่ก ๆ สะอื้นเฮือก

“ไม่ใช่ลึงนี่หว่า จะได้มีหาง”

ครั้นแล้ว คณะพรรค 4 สหายก็เตรียมตัวลงมือเล่นสิงโต เจ้าคุณป๋อจนี่ก ๆ เข้าประจำที่คนตึกลอง พลดีล่อโก๊ะ และนายแพทย์หนุ่มติฉาบ อาเสี่ยกิมหงวนทำหน้าที่เป็นคนเชิด โดยมีนิกรเป็นคนถือหาง

ดร.ดิเรกกล่าวกับเจ้าแห้วด้วยเสียงอันดัง

“เฮ้ – อ้ายเห้ว ยูเป็นคนถือพานใส่บัตรอวยพร เตรียมตัวเอาบัตรไปให้คุณใช้ได้”
นายกิมทองกลืนน้ำลายเอือก

“คุณหมอครับ ผมชื่อกิมทองครับ ใช้น่ะเตี้ยผม”

ดร.ดิเรกยื่นวาทไปหมดทั้งตัว เขายกมือไหว้นายกิมทอง

“แหม – ประทานโทษเถอะครับ อ้ายหงวนมันทำให้ผมพลอยเป็นคนเลวไปด้วย
ผมได้ยินมันเรียกคุณว่าใช้ ผมก็ผลอไปนึกว่าคุณชื่อใช้” พุดจบนายแพทย์หนุ่มก็หันมามองคุณ
อ้ายกิมทอง “โธจนเป็นควายแล้วเลิกเล่นล้อชื่อพ่อเสียทีเถอะวะ”

อ้ายกิมทองก็ให้นายแพทย์หนุ่ม

“ยังงั้นหรือนายเดช”

ดร.ดิเรกอ้าปากหาว

“อย่านะโว้ย เรื่องล้อชื่อพ่อฝรั่งไม่ชอบโว้ย ค่าจ้างย ะจะบอกให้ พ่อชกฉิว
ขึ้นมาแล้วละซี”

อ้ายหงวนหัวเราะงอหาย พักเพียบบอกให้เจ้าคุณปัจฉิม ๗ เริ่มลงมือตีกลอง
แล้วเสียงกลองก็ดังกังวานขึ้น ระคนกับเสียงฉาบ และเสียงล่อโก๊ะ อ้ายกิมทองเดินสิงโตได้
คล่องแคล่ว และนิกรก็ทำหน้าที่เป็นคนถือหางได้เป็นอย่างดี เจ้าเห้วถือพานใส่บัตรสีแดงเดินเข้า
ไปหาสองสามีภรรยาเจ้าของบ้าน แล้วยื่นพานส่งให้ในท่าทางที่พิถีพิถัน กิมทองหยิบบัตรสี
แดงขึ้นมาฉบับหนึ่งแล้วก็พบตัวอักษรภาษาจีน ซึ่งตีพิมพ์ไว้ในบัตรนั้น มีข้อความล้วนแต่พร
อันประเสริฐ อ้ายกิมทองกล่าวกับภรรยาของเขาทันที

“เราจะทำอะไรดีจะงนงนุช ตามธรรมเนียมเราจะต้องให้เงินสิงโตเขา แต่สิงโต
วงนี้ล้วนแต่เป็นเศรษฐีทั้งนั้น”

เจ้าเห้วพูดเสริมขึ้นทันที

“รับประทานสิงโตวงนี้ไม่ชอบเงินหรือขอรับ รับประทานขอบเห้ว แะะ ะ
ซินนี่อยู่ อ้ายยั้งยืน ล้อได้หลงอ้าว”

อ้ายกิมทองทำตาปริบ ะ

“ถ้าปากนักแกก็อย่าพูดจีนเลยวะ เจ้าเห้ว คำว่ายั้งยืนในภาษาจีนเขาไม่มีหรือ”
แล้วเขาก็กล่าวกับภรรยาของเขา “นุชจ๋า เข้าไปในห้องโถงหยิบวิกี่มาให้เฮียสักสองขวด
เถอะ เฮียจะให้สิงโตเขา”

ในเวลาเดียวกันนี้เอง ที่ประตูนอกถนนใหญ่หน้าบ้านมีประชาชนชายหญิง
ประมาณร้อยคนยืนออกันอยู่อย่างเบียดเสียดชิดคั่นกัน เสียงกลองสิงโตทำให้พวกเขาหันหน้า
มามดู เพราะปรากฏว่าหลายปีมาแล้ว ที่ทางการตำรวจห้ามไม่ให้เล่นสิงโตในเทศกาลตรุษจีน
ใคร ะ จึงอยากเห็นสิงโตมาก

ขณะที่สิงโตกำลังทำเพลงค่านับเจ้าของบ้าน ซึ่งจ่ายวิกี่ตราขาวสองขวดให้เจ้า
เห้วเรียบร้อยแล้ว นายร้อยตำรวจโทในเครื่องแบบคนหนึ่งกับพลตำรวจในบังคับบัญชาของเขาอีก
สองคนก็พากันเดินเข้ามาในบ้านอ้ายกิมทองอย่างรีบร้อน เจ้าพนักงานตำรวจทั้งสามคนนี้เป็น

ตำรวจเจ้าของห้องที่ และได้จับรถจักรยานไปตามถนนสายต่าง ๆ ในห้องที่ของตน เพื่อตรวจรักษาความสงบเรียบร้อยในเทศกาลตรุษจีนนี้ และนอกจากนี้ผู้บังคับบัญชายังสั่งให้คอยกวาดล้างสิ่งโสโครก ซึ่งทางตำรวจได้ทราบว่าเป็นเด็กก๊วยทั้งหลายได้แอบทำหัวสิ่งโสโครก และเตรียมเครื่องอุปกรณ์ในการเล่นสิ่งโสโครกไว้พร้อมแล้ว วันนี้จะออกหาสดางค์ตามบ้านหรือร้านค้าชาวจีน

ร.ต.ท.เทพ ทศพร รองสารวัตรปราบปรามพาพลตำรวจทั้งสองนายมายังตึกใหญ่เพื่อหวังจะจับกุมสิ่งโสโครกขณะนี้ โดยที่ร.ต.ท.เทพมั่นใจว่าคงเป็นสิ่งโสโครกที่มีอิทธิพล เพราะใช้ผู้ใหญ่เชิด ที่ว่ามีอิทธิพลก็คือสิ่งโสโครกของคณะอั้งยี่ หรือของคณะสมาคมลับแห่งหนึ่งแห่งใดนั่นเอง

การแสดงสิ่งโสโครกวางตุ้งสิ้นสุดลงพอดี เพราะสิ่งโสโครกได้วิธก็เป็นรางวัลแล้วประชาชนที่ยืนอออยู่ประตูใหญ่ต่างพากันพูดจ้อกแจ้กจ้อแจ่ว วิพากษ์วิจารณ์กันว่าเจ้าพนักงานตำรวจกำลังจะจับกุมสิ่งโสโครก

ร.ต.ท.เทพ ตรงเข้ามาหยุดยืนเผชิญหน้าอาเลี้ยกิมหงวนซึ่งกำลังวางหัวสิ่งโสโครกบนพื้นดิน และดึงผ้าเช็ดหน้าในกระเป๋าออกมาเช็ดเหงื่อที่โอบหน้าของเขา

พอแลเห็นนายตำรวจหนุ่ม อาเลี้ยกิมให้ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลย

“นาน ๆ เชิดที่เหนื่อยเหลือเกินครับผู้หมวด เมื่อตอนที่ผมเป็นเด็กหนุ่ม ผมเชิดได้ดีกว่านี้ทีเดียว”

นิกรเอียงหน้าเข้ามากระซิบกระซาบข้างหูกิมหงวน

“ตำรวจมาจับพวกเรารู้ไหม”

เลี้ยหงวนสะดุ้งเฮือก แล้วจ้องตาเขม็งมองดูร.ต.ท.เทพ

“เฮ้อ ๆ สวัสดิ์ครับผู้หมวด ผู้หมวดไปไหนมาด้วยล่ะครับ”

ร.ต.ท.เทพยิ้มเล็กน้อย

“ผมนั่งรถตรวจห้องที่รับคุณ ผ่านมาทางหน้าบ้านนี่ก็ได้ยินเสียงกลองสิ่งโสโครกเลยหยุดรถพาตำรวจเข้าบ้าน”

เลี้ยหงวนฝืนยิ้มอย่างยากเย็น

“แหม – ผมเสียใจเหลือเกินครับ จะเชิดให้คุณอีกก็เหนื่อยเสียแล้ว”

รองสารวัตรลืมหูลืมตาโพล่ง

“เปล่า ผมไม่อยากให้คุณเชิดสิ่งโสโครก แต่ผมจะเชิญคุณกับชาวคณะของคุณทั้งหมดนี้ไปที่สถานีตำรวจ”

เลี้ยหงวนสิ้นสิริระประภูเสศ

“โอ๊ย ไม่ได้หรือครับผู้หมวด ผมกะไว้จะไปเดินตั้งแปดเก้าบ้านด้วยกันอย่าให้ผมต้องเสียเวลาไปเชิดที่โรงพักเลยครับ ผู้หมวดไม่ได้ติดต่อกับผมแต่แรก ผมเสียใจจริง ๆ”

รองสารวัตรอดหัวเราะไม่ได้

“อ้อ พูดยังตรง ๆ ดีกว่า คือผมขอรับพวกคุณไปโรงพักในฐานะที่คุณฝ่าฝืนคำสั่งของตำรวจ”

เลี้ยหงวนขมวดคิ้ว

“อั้นแน่ ผู้หมวดจะมาไม่ไหนกับผมนี่ นี่ผู้หมวดเข้าใจว่าผมผิดกฎหมายยังงั้น หรือ ทราบไหมครับว่าผมมีสิทธิจะเล่นสิงโตได้”

ร.ต.ท.เทพท่าดาปรีบ ๆ เข้าใจผิดคิดว่ากิมหงวนกับคณะได้รับอนุญาตพิเศษจากทางการ เพราะเท่าที่เขาสังเกตดูรู้สึกว่สิงโตคณะนี้แต่งกายภูมิฐาน บุคลิกลักษณะบอกว่าเป็นคนมีเงินทั้งนั้น

“ถ้ายังงั้นขอใบอนุญาตให้ผมดูหน่อยซีครับคุณ”

อาเสี้ยวล้วงกระเป๋าทางเกงข้างขวาหยิบซองธนบัตรหนังจะเชือกออกมา แล้วดึงเอกสารปกแข็งฉบับหนึ่งออกมาจากกระเป๋าเงิน ส่งให้รองสารวัตร

“นี่ครับ ใบอนุญาต”

ร.ต.ท.เทพแยกเขี้ยว แล้วส่งเสียงเอ็ดตะโรลั่น

“นี่มันใบอนุญาตขับรถยนต์นี่ครับคุณ ใบอนุญาตที่ผมพูดถึงนะ หมายถึง ใบอนุญาตเล่นสิงโต”

อาเสี้ยรับใบอนุญาตขับรถยนต์ก็เก็บใส่ไว้ในกระเป๋าตามเดิม แล้วเขาก็พูดพลางหัวเราะพลาง

“ก็ผู้หมวดบอกว่าขอดูใบอนุญาต มันก็น่าจะให้ผมเข้าใจว่าใบอนุญาตขับรถยนต์นี่นะซีครับ เพราะจรรยาเขาเคยพูดกับผมยังงั้นเสมอ ใบอนุญาตเล่นสิงโตของเราไม่มีหรอกครับ”

อาเสี้ยกิมทองเจ้าของบ้านรีบชี้แจงให้เจ้าพนักงานทราบทันที

“ผู้หมวดครับ ผมเองเป็นเจ้าของบ้านนี้ ผมขอเรียนให้ทราบว่าสิงโตคณะนี้เป็นสิงโตบรรดาศักดิ์ครับ เพื่อนฝูงของผมทั้งนั้น ล้วนแต่เป็นนักธุรกิจที่มีกิจการค้ากว้างขวางด้วยกันทุกคน ส่วนท่านสุภาพบุรุษผู้สูงอายุนั้นคือพระยาปัจฉิมกนิพินาศ นายพลกองหนุนแห่งกองทัพบกครับ สิงโตคณะนี้ไม่ได้เดินเที่ยวขอสดางค์เขา เท่าที่พากันมาเชิดให้ผมดูก็ไม่มีอะไรหอกครับ นอกจากเป็นการเล่นสนุก ๆ เท่านั้นเอง”

นายตำรวจหนุ่มยิ้มให้เจ้าของบ้าน

“ถึงเช่นนั้นก็ผิดกฎหมายครับ เพราะตำรวจได้ออกคำสั่งห้ามไม่ให้เล่นสิงโตเด็ดขาด และในคำสั่งไม่ได้มีข้อยกเว้นสำหรับนักเชิดสิงโตสมัครเล่น ผมเป็นเจ้าพนักงานเมื่อใครทำผิดกฎหมาย ผมก็ต้องจับกุมปราบปรามตามหน้าที่”

นิกรปราดเข้ามาได้เถียงกับนายตำรวจอย่างรุนแรง

“ก่อนจะพูดอย่างนี้ผู้หมวดคิดหรือเปล่าครับ ตามปฎิญาสาสกลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนชาติในข้อ 24 ปรากฏไว้ว่า บุคคลไม่ว่าชาติใดภาษาใด ย่อมมีสิทธิที่จะเล่นสิงโตได้ในวันตรุษจีน ถ้าหากว่าสิงโตนั้นไม่ได้เที่ยวขอทานเขาตามบ้าน”

รองสารวัตรยิ้มแห้ง ๆ หันมาทูลพลตำรวจร่างสูงใหญ่คนหนึ่งแล้วกระซิบกระซาบถาม

“ถือจำปฎิญาสาสกลได้หมดไหม”

นายตำรวจผู้นั้นทำหน้าที่ชอบกล

“ผมไม่ทราบหรือครับ เพิ่งเคยได้ยินวันนี้แหละ ปฏิญญาสากลมันเป็นอย่างไร ผมไม่อาจจะเข้าใจได้”

“อ้าว” นิกรเอ็ดตะโรลั่น “คุณไม่รู้แล้วคุณจะเป็นตำรวจได้อย่างไร”

นายพลตำรวจผู้นั้นชักฉิว มองคุณนิกรอย่างเคือง ๆ

“เอ๊ะ คุณมีสิทธิ์อะไรมาว่าผม”

นิกรทำตาเขียวเข้าไปเช่นเดียวกัน

“ผมมีสิทธิ์ตามกฎหมายปฏิญญาสากลนะซีคุณ ข้อ 112 ระบุไว้ว่า บุคคลทั้งหลายย่อมได้เสียง หรือเป็นเจ้าของงานตำรวจได้บางโอกาส”

นายตำรวจร่างเล็กเดินเข้ามากระซิบกระซาบกับรองสารวัตรแฝงเบา

“กลับเถอะครับผู้หมวด ผมสงสัยว่าสิ่งใดดวงนี้คงจะไม่ใคร่สมประกอบกันหรือครับ”

ถึงแม้จะเป็นการกระซิบกระซาบ อาเสี้ยกิมหงวนก็ได้ยินถนัด

“อ้าว คุณเป็นเจ้าของพนักงาน ทำไมถึงหมิ่นประมาทพวกเราว่าเป็นบ้า อย่างนี้ผิดกฎหมายนะครับ”

ร.ต.ท.เทพพุดตัดบท

“เอาละครับ อยากรู้ก็ตาม ผมขอเชิญพวกคุณทั้งหมดนี้ไปโรงพัก”

พลกล่าวกับรองสารวัตรปราบปรามอย่างนอบน้อม

“ไม่มีอะไรหรือครับผู้หมวด พวกผมเล่นสนุก ๆ กันในระหว่างเพื่อนฝูงต่างหาก และไม่ได้ออกไปเซดนอกถนน ที่นี้เป็นที่รโหฐานเป็นเขตของบ้านเพื่อนผม พวกเราขอมมีสิทธิ์ที่จะสนุกสนานรื่นเริงกันได้ภายในขอบเขต ถึงแม้ว่าเสียงฆ้องกลองสิงโตจะหนวกหู แต่ขณะนี้เป็นเวลากลางวันครับ ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อนรำคาญ”

ดร.ดิเรกพุดเสริมจิ้น

“คุณเป็นเจ้าของพนักงานตำรวจ คุณจะต้องคำนึงถึงสิทธิเสรีภาพของประชาชน พลเมืองให้มากนะครับ จริงอยู่ตำรวจมีหน้าที่จับ และประชาชนพลเมืองมีหน้าที่ถูกจับ แต่ตำรวจกับประชาชนควรจะใช้วิธีอย่างที่เรียกว่าถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน ผมไม่ใช่นักกฎหมายก็จริง ผมก็พอจะทราบว่าการเล่นเช่นนี้ไม่ผิดกฎหมาย ที่ตำรวจห้ามไม่ให้เล่นสิงโตนั้น หมายถึงสิงโตที่เที่ยวขอตานเขาตามถนนหนทาง”

รองสารวัตรสันศิริษะ

“ไม่ใช่อย่างนั้นคุณ ตำรวจหมายถึงการเล่นสิงโตทุกชนิด เราอย่ามาได้เสียงกันที่นี่เลยครับ เชิญรีบไปที่โรงพักเถอะครับ”

อาเสี้ยกมือไหว้รองสารวัตรอย่างพินอบพิเทา

“ขอเวลาให้ผมพูดกับผู้หมวดอีกเล็กน้อย”

“เชิญครับ คุณจะพูดอะไรก็พูดมา”

เสี้ยหงวนวางท่าทางให้ฝั่งผายแล้วกล่าวว่า

“ผู้หมวดที่รัก พวกผมเหล่านี้ล้วนแต่เป็นนักธุรกิจที่มีหลักฐาน แต่รับรองว่าเราไม่มีเส้นใหญ่ ๆ คู่มกักรเรา เมื่อผู้หมวดจับเรา เราก็อินดีไปโรงพัก แต่ถ้าหากว่าพวกผมไม่มีมีความผิดตามกฎหมาย และทางตำรวจปล่อยตัวแล้ว ผมก็จะยื่นฟ้องผู้หมวดเป็นจำเลยในคดีอาญา ในฐานะที่ทำให้พวกเราเสื่อมเสียอิสรภาพ และจะเรียกค่าเสียหายตามสมควร ผมคิดว่าเอาซึ่งดีกว่า ผู้หมวดกับพวกเราไปที่สนามหลวงเดี๋ยวนี้ ไปขึ้นพุดไฮด์ปาร์กกันวันนี้เป็นวันอาทิตย์ ป่านนี้เขามีการพุดไฮด์ปาร์กกันแล้ว ถ้าประชาชนทั้งหลายเห็นว่าการเล่นสิงโตของพวกผมผิดกฎหมาย ผู้หมวดก็เอาพวกเราไปโรงพักได้ แต่ถ้าประชาชนนักฟังไฮด์ปาร์กเขาลงมติเห็นฟ้องต้องกันว่าการเล่นสิงโตของพวกผมไม่ผิดกฎหมาย ผู้หมวดจะว่ายังไง”

รองสารวัตรหน้าแดงก่ำด้วยความไม่พอใจ

“อ้อ ได้ซิคุณ ถ้าประชาชนเขาลงมติเห็นว่าการเล่นสิงโตอย่างพวกคุณไม่ผิดกฎหมายละก็ ผมจะถอดฟอร์มของผมทิ้งไว้ที่ไฮด์ปาร์ก และนั่นหมายความว่าผมจะเลิกเป็นตำรวจทันที”

เสี่ยหงวนลี้มตาโพลง

“เป็นความจริงหรือครับ”

“แน่นอนครับ ผม ซาติชายต้องไว้ลายตำรวจไทย ไปซิครับ ไปไฮด์ปาร์กด้วยกันเดี๋ยวนี้ ผมละปวดคบาลเต็มทนแล้ว นับตั้งแต่อำนาจสูงสุดของปวงชนมาจากสถาบันไฮด์ปาร์กสนามหลวง จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ตำรวจไม่อยากจะจับใครเสียแล้ว เพราะกลัวถูกไฮด์ปาร์กนั่นเอง”

นิกรพุดเสริมขึ้น

“ผู้หมวดไม่ได้ทำผิด จะต้องไปเกรงกลัวอะไรใครครับ ตำรวจที่เข้มแข็งอย่างผู้หมวด ใคร ๆ ก็ต้องเคารพนับถือ ความจริงผมนะเชียร์ตำรวจเสมอ เพราะผมรู้ว่าถ้าไม่มีตำรวจหรือกิจการตำรวจไม่เข้มแข็ง พวกโจรผู้ร้ายก็จะกำเริบเสิบสาน ตำรวจนะทุกคนล้วนแต่ทำงานเหน็ดเหนื่อยเงินเดือนทั้งนั้น โดยเฉพาะตำรวจจรจัดด้วยแล้ว ผมสงสาร และเห็นใจมาก ย็นรำละครอยู่กลางแดดนับเป็นชั่วโมง คอแห้งเป็นผุยผง อยากดื่มน้ำใจแทบขาดก็ไม่รู้ว่าจะไปดื่มได้ที่ไหน อ้า เราไปตกลงกันที่ไฮด์ปาร์กเถอะนะครับผู้หมวด ขอให้ประชาชนเขาตัดสินว่าใครผิดใครถูกในเรื่องนี้”

พลตำรวจร่างเล็กเดินเข้ามากระซิบกระซาบกับรองสารวัตรอีก

“อย่าไปครับผู้หมวด เสี่ยเกียรติของเราเปล่า ๆ ไม่มีความจำเป็นอะไรเลยที่เราจะต้องไปไฮด์ปาร์ก ใครทำผิดกฎหมายเราก็มีสิทธิที่จะจับกุมได้”

ถึงแม้จะเป็นเสี่ยกระซิบ นิกรก็ได้ยินถนัด ดังนั้น นิกรจึงกล่าวกับพลตำรวจร่างเล็กทันที

“คุณเป็นแค่เพียงพลตำรวจ คุณไม่รู้อะไรมากมายนักหรอก คุณรู้หรือเปล่าว่าอำนาจสูงสุดของปวงชนยอมมาจากสถาบันไฮด์ปาร์ก เมื่อไฮด์ปาร์กอะไรแล้ว รัฐบาลก็ต้องทำตาม ผู้ใดใครขัดขืนไฮด์ปาร์ก ผู้นั้นคือศัตรูของประเทศชาติ”

“นั่นแน่” พลตำรวจร่างเล็กร้องขึ้นอย่างขบขัน “ผมก็เพิ่งทราบเดี๋ยวนี้เองแหละครับ เอา – ไปก็ไป ให้มันรู้ตัวไปเสียที ถ้าประชาชนนักไฮด์ปาร์กเขาลงความเห็นว่าคุณไม่ผิด ผมกับผู้หมวดก็จะลาออกถอดฟอร์มกองทัั้งไว้ที่เวทีไฮด์ปาร์ค”

เสี่ยหงวนหัวเราะหึ ๆ แล้วกล่าวถามว่า

“คุณถอดฟอร์มทัั้ง แล้วคุณจะกลับบ้านได้อย่างไร นุ่งกางเกงในเพียงตัวเดียวเดินกลับบ้านคุณไม่อายเขาหรือครับ”

ร.ต.ท.เทพพูดตัดบท

“ช่างครับ นั่นเป็นเรื่องของผม ผมจะกลับบ้านได้อย่างไร ผมจะไม่ขอความช่วยเหลือคุณเลย ไป ไปที่สนามหลวงด้วยกันเดี๋ยวนี้ พวกคุณขึ้นรถไปเถอะ รถผมจอดไว้ที่หน้าบ้านนี้ แต่ว่า ขณะนี้ถนนหนทางมีขบวนยานมากเหลือเกินครับ ผมคิดว่าถ้าจะให้ดีแล้ว เราอ้อมไปตามถนนสายรอบเมืองจะดีกว่า คือตัดออกถนนพหลโยธินตรงไปทางบางเขน”

“ฮั่นแน่” 4 สหายร้องขึ้นพร้อม ๆ กันด้วยเสียงดัง ๆ แล้วนิกรก็กล่าวกับร.ต.ท.เทพว่า

“เก่าแล้วครับผู้หมวด วิธีนี้เก่ามากเกินไปแล้วก็เขาเลิกใช้กันแล้ว”

ร.ต.ท.เทพหัวเราะออกมาดัง ๆ เขารู้สึกพอใจในอารมณ์ขันของคณะพรรค 4 สหายอย่างยิ่ง แล้วเขาก็ยื่นมือให้เสี่ยหงวนจับ

“ไม่ต้องไปไฮด์ปาร์คหรอกครับ เสียเวลาเปล่า ๆ ผมเองก็มีอารมณ์ขบขันเหมือนกับพวกคุณเหมือนกัน แกล้งพูดส่งเดชไปยังงั้นเอง ความจริงการเล่นสิ่งโตแบบพวกคุณนี้ไม่ผิดกฎหมาย เพราะทางการตำรวจห้ามแต่เฉพาะสิ่งโตที่ขอเงินเท่านั้น คุณเล่นในบ้านนี้คุณเชิดตั้งแต่เช้าจนค่ำก็ไม่มีใครเขาว่าอะไร”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ พูดเสริมขึ้น

“อ้อ ถ้าให้เชิดเข้าถึงค่ำละก็อ้อคุณ พวกผมคงตายไปตามกันเท่านั้น”

ร.ต.ท.เทพยิ้มให้เจ้าคุณปัจฉิม ๑

“เชิญเถอะครับ เชิญได้ทำตามสบาย ผมต้องขอประทานโทษที่เข้ามาขัดความสำราญของใต้เท้า และพรรคพวก”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ หัวเราะชอบใจ

“ไม่เป็นไรหรอกคุณ คุณทำงานตามหน้าที่อย่างนี้ดีแล้วผมขอชมเชย”

อาเสี่ยกิมทองเดินเข้ามาหารองสารวัตร แล้วกล่าวว่า

“ผู้หมวดครับ อย่ารังเกียจเลยนะครับถ้าผมจะขอเชิญผู้หมวดกับคุณทั้งสองขึ้นไปบนดึก ร่วมรับประทานอาหาร และดื่มเหล้ากับพวกผมทั้งหมดนี้เนื่องในวาระวันตรุษจีน ผมเป็นคนที่อยู่ในท้องที่ของผู้หมวด ความจริงผมน่าจะรู้จักกับผู้หมวดมานานแล้ว”

ร.ต.ท.เทพยิ้มให้เจ้าของบ้าน

“ผมเพิ่งย้ายมาจากต่างจังหวัดครับ ขอบคุณมากอาเสี่ยที่เชิญผมกับลูกน้องของผมให้ร่วมรับประทานอาหารด้วย แต่ผมจะต้องออกตรวจท้องที่ต่อไป ผมไม่มีเวลาเสียแล้วละครับ”

นิกรพูดเสริมขึ้นมา ๆ

“โอ้ ผู้หมวดก็ เรื่องราชการไม่สำคัญหรือครับ รับประทานเสียให้อิ่มหมีพิมันเสียก่อนค่อยออกตรวจท้องที่ก็ได้ เชื่อกันเถอะครับ รับรองว่าปีนี้เป็นได้สองชั้นแน่นอน”

คณะพรรค 4 สหายช่วยกันคะยั้นคะยอรองสารวัตร และพลตำรวจทั้งสอง ในที่สุด ร.ต.ท.เทพกับลูกน้องของเขาก็เสียอ่อนนอนไม่ได้ หลังจากนั้นอาสาเสียมทองกับนางนุชก็พาเจ้าพนักงานกับคณะสิงโตบรรดาศักดิ์ขึ้นไปบนตึกใหญ่ และตรงไปยังห้องรับประทานอาหาร

เวลาผ่านไปตามลำดับ เจ้าแก้วกับนายมัน และคนขับรถบรรทุกนั่งรวมกลุ่มอยู่ที่ข้างบันไดหน้าตึกบนเสื้อจันทร์สีหนึ่ง คนของนายเสียมทองได้จัดอาหาร และเหล้ามาเลี้ยงดูเจ้าแก้วกับเจ้ามัน และคนขับรถบรรทุก มีเป็ดไก่ และกับข้าวแบบจีนอีกสองสามอย่าง นอกจากนี้ก็มีแม่โจง และโซดาแช่เย็น ทั้งสามคนได้ดื่มเหล้า และสนทนากันอย่างครื้นเครง ซึ่งในเวลาเดียวกันนี้เอง เสียงหัวเราะเสียงโห่ร้อง เสียงตบมือภายในห้องรับประทานอาหารก็ดังอยู่ตลอดเวลา คณะตำรวจกับคณะสิงโตเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแล้ว

บรรยากาศภายในห้องรับประทานอาหารเต็มไปด้วยความสุขสนุกสนาน ร.ต.ท.เทพเป็นนักดื่มขนาดคอเหล็กคนหนึ่ง ซึ่งพลตำรวจอีกสองคนก็ไม่ใช่น้อย การสร้างมิตรภาพนั้นไม่มีอะไรที่จะดีไปกว่าเหล้า คนเราจะเป็นใครก็ตาม ถ้าลงได้ร่วมวงดื่มเหล้ากันสักครั้งเดียว ก็จะรักใคร่สนิทสนมกันทันที

รองสารวัตรเต็มไปด้วยความรัก และพอใจคณะพรรค 4 สหาย ซึ่งบัดนี้เขาได้รู้ความจริงแล้วว่าอาสาเสียมทองเป็นผู้เซดสิงโตนั้น คือมหาเศรษฐีที่ร่ำรวยที่สุดในประเทศไทย ส่วนนิกรคนถือหางก็เป็นคหบดีผู้มั่งคั่ง นอกจากนี้เขายังรู้ด้วยว่าพล พิชราภรณ์ เป็นเศรษฐีใหญ่คนหนึ่ง ส่วนดร.ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์นั้น นอกจากเป็นนายแพทย์ และนักวิทยาศาสตร์ผู้เรืองนามแล้วยังมีเงินอยู่ในธนาคารหลายล้าน และท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็เป็นราชาที่ดิน ร่ำรวยอย่างมหาศาล

เมื่อวิสกี้ตราขาวขวดที่สองพร่องไปเกือบหมดขวด ร.ต.ท.เทพก็ปวารณาตัวขอเป็นน้องชายของคณะพรรค 4 สหาย และขอเป็นหลานชายของท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เท่านั้นเอง มิตรภาพก็สนิทสนมแน่นแฟ้น

รองสารวัตรผู้นี้ตามปกติเรียบร้อยเหมือนผู้หญิง แต่ถ้าเมาเหล้าเข้าไปแล้วมักจะเสียว และเอะอะอาละวาด ร.ต.ท.เทพยกแก้วน้ำสีเหลืองขึ้นดื่มเป็นแก้วที่ห้ารวดเดียวหมดแก้ว แล้ววางแก้วลงบนโต๊ะ ยกกำปั้นขวาทุบโต๊ะดังโครม กล่าวกับคณะพรรค 4 สหายด้วยเสียงอันดัง

“เสียมทองไม่ต้องกลัวเขา ไม่ต้องกลัวใครทั้งนั้น พี่พลพี่กร และพี่หมอ ตลอดจนเจ้าคุณอา จะไปเซดสิงโตที่ไหนก็แล้วแต่ ผมจะขับรถจี๊ปติดตามไปคุ้มกันให้ ผมอยากรู้กันว่าตำรวจโรงพักไหน หรือสันติบาล หรือกองปราบ ๆ ที่จะมาขัดขวางห้ามปรามสิงโตบรรดาศักดิ์คณะนี้ก็ให้มันรู้ไป ผมจะปะทะกับเขาเอง” พูดพลางยกมือตบปิ่นที่อยู่ของปิ่นข้างขวา “ถ้าใครจะจับกุมสิงโตวงนี้เป็นต้องยิงกับผมอย่างเด็ดขาด สีเดียวกันก็เดียวกันผมไม่กลัว เล่นอย่างนี้ผมรับรองว่าไม่ผิดกฎหมาย อ้อ ประทานโทษคุณเสียมทอง ผมเสียดังไปหน่อยนะครับ”

เสียมทองยิ้มแห้ง ๆ

“ไม่เป็นไรครับผู้หมวด ผมดีใจจริง ๆ ที่ผู้หมวดให้เกียรติเป็นกันเองกับพวกผม
เช่นนี้ ดื่มให้เต็มที่นะครับ ตราขาวของผมยังมีอีกสองหีบ”

รองสารวัตรพูดเสียงอ้อแอ้

“ฮ้าย – ถ้ายังงั้นผมรักคุณตายห้าเลย เรื่องเหล่านี้แหละ ยิ่งกินยิ่งมันนะครับ ผมอยู่
บ้านนอกฟาดแต่เหล้าเถื่อน รสชาติมันไม่กลมกล่อมอย่างนี้เลย”

เสียงหัวเราะอย่างครั้นเคร่งดังขึ้นทันที นงนุชร้องเรียกคนใช้ของหล่อนให้นำ
โซดาในตู้เย็นมาให้อีกพร้อมทั้งวิสกี้หนึ่งขวด

นิกรจัดแจงผสมวิสกี้โซดาแจกจ่ายทั่วโต๊ะ แล้วเขาก็ยกมือซ้ายโอบกอดพาดำรวจ
ร่างเล็กซึ่งนั่งอมยิ้มสะลึมสะลือใบหน้าแดงก่ำ

“น้องชาย บอกผมหน่อยเถอะครับว่าคุณอยู่โรงพักไหน”

พาดำรวจร่างเล็กเป่าปากด้วยความมีนเมา แล้วพูดเสียงลั่นไก่อันกัน

“ฮ้ายเรื่องโรงพักนี่แหละครับมันสำคัญ ผมมีนิสัยเสียมานานแล้ว ถองเหล้าเข้าไป
ที่ไรความทรงจำของผมใช้ไม่ได้เลย ผมเองก็กำลังจะถามพี่ชายเดี๋ยวนี้ว่าผมเป็นตำรวจโรงพักไหน
ประเดี๋ยวจะได้กลับไปนอน”

นิกรกลืนน้ำลายเอือก แล้วพูดเสียงหัวเราะ

“ลงจำโรงพักไม่ได้ละก็ คุณอย่ากลับไปโรงพักเลย เชื่อกผมเถอะน้องชาย ขึ้น
สะพานสะพานไปโรงพัก สารวัตรท่านก็จะเชิญคุณเข้าห้องขังตามระเบียบ”

พาดำรวจร่างเล็กลืมนตาโพลง

“มือชั้นผมมีหรือครับกลัวสารวัตร เมื่ออาทิตย์ก่อนนี้ผมยังเถียงท่านเสียสิ้นคอแข็ง
ผมว่าฉลาด ๆ ท่านยังไม่เถียงผมเลย”

“แล้วยังไงครับ”

“แล้วยังไง ท่านก็เอาผมเข้าตะรางนะซีครับ พี่ชายก็น่าจะทราบดีแล้วว่าทหารหรือ
ตำรวจคนใดเถียงนายก็เป็นต้องฉิบหายเท่านั้นเอง อ้า ผมทราบว่าปีหน้าผมจะได้เป็นนายร้อย
ตำรวจโทนะครับ ผู้การท่านเคยบอกว่า พลาดำรวจอย่างผมควรเป็นนายตำรวจมานานแล้ว เพราะ
ผมมีความสามารถเกินตัว”

พาดำรวจร่างสูงใหญ่หันมายกมือปลักหน้าเพื่อนของเขา

“พอไวย์ อย่าคุยโม้ให้มันมากนัก พยายามสำรวมกิริยามารยาทไว้บ้าง แล้วอย่า
ลืมว่าเราเป็นเจ้าพนักงานต้องสั่งวรในเกียรติของเราไว้ ดื่มเหล้าได้ แต่อย่าถึงกับให้เมาจนเสีย
กิริยา”

ในราว 11.00 น.เศษ การรับประทานอาหาร และการดื่มเหล้าก็สิ้นสุดลง นายกิม
ทองกับนงนุชเชิญทุก ๆ คนออกมานั่งสนทนากันในห้องโถง แต่แล้วเพียงครู่เดียวก็ปรากฏ
ว่า ร.ต.ท.เทพอนหลับสนิทอยู่บนโซฟา และกรนเสียงสนั่นหวั่นไหว พาดำรวจร่างเล็กนอนหลับ
อยู่บนพรมปูพื้น ส่วนพาดำรวจร่างใหญ่ นั่งอยู่ที่เก้าอี้ติดเปียโน นัยน์ตาปรือทำคองอกแง่ 4 สหาย
กับเจ้าคุณปัจฉิม ๑ หลับอยู่ตามเก้าอี้คนละตัวเพราะความเมา

และที่ระเบียงหน้าตึก เจ้าแก้วกับเจ้ามัน และคนขับรถยนต์บรรทุกคันนั้นก็มาจนนอนแผ่หลาไปตามกัน

นายกิมทอง กับนางนุชปล่อยให้ทุก ๆ คนนอนหลับอย่างสบายใจ และช่วยเปิดพัดลมกลางเพดานห้องให้

ขณะพรรค 4 สหาย และเจ้าคุณป๋องนี่ก็ รู้สึกตัวตื่นขึ้นในเวลา 16.00 น.เศษ เมื่อทุกคนตื่นขึ้นมาก็ได้พบตัวเองอยู่ในห้องโถงของบ้านนายกิมทอง แต่ร่องสารวัตร และพลตำรวจทั้งสองหายไปแล้ว

เจ้าคุณป๋องนี่ก็ เป็นคนแรกที่ตื่นขึ้น ท่านรู้สึกปวดศีรษะด้วยอำนาจของวิสกี้ตราขาว แล้วท่านก็ปลุกทุก ๆ คนให้ลุกขึ้น

“ไอ้โฮ” ท่านเจ้าคุณอุทานเสียงหนัก ๆ “จีนดืมเหล้าอย่างนี้ไม่ไหวแน่ อ่าไม่ได้ดืมเหล้ามานานแล้ว” พูดยกท่านก็ยิ้มให้นายแพทย์หนุ่มซึ่งนั่งสะลึมสะลือ “เป็นยังไงบ้างดิเรก”

นายแพทย์หนุ่มผินหัวเราะ

“ไม่เป็นไรหรอกครับ นอกจากอ่อนเพลียไปเล็กน้อย นี่พวกเรามาจนสิ้นสติไปตาม ๆ กันเชียวหรือครับ”

เจ้าคุณป๋องนี่ก็ พยักหน้า

“อ้อ – พ่อตื่นขึ้นเป็นคนแรก ใจหายหมดเมื่อรู้ว่าพวกเรานอนอยู่ในบ้านนี้ น่าขายหน้าเหลือเกิน คุณกิมทองกับนางนุชหายไปไหนหมดก็ไม่รู้”

ทุกคนหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน พลมองดูนิกรอย่างขบขันแล้วพูดว่า

“ฉันรู้ว่า ที่แก่กลับไปเพราะความอึดไม่ใช่ความเมา”

นายจอมทะเล้นยิ้มแห้ง ๆ

“นั่นนะซี ก็นักว่ายังงั้นแหละ วันนี้ล่อเสียเต็มคราบทีเดียว”

อ่าเสี่ยกิมหงวนกวาดสายตามองไปรอบ ๆ ห้องโถง แล้วเขาก็ร้องตะโกนขึ้นด้วยเสียงอันดัง

“อ้ายไซ้ อ้ายไซ้ไวย้”

นายกิมทองซึ่งนั่งพักผ่อนอยู่ทางหลังตึกรีบเข้ามาในห้องโถงทันที

“เรียกชื่อพ่ออีกแล้ว” เขาคุเสี่ยหงวน

อ่าเสี่ยหัวเราะ

“มันเรียกมาจนเคยปากไวย้ ไม่ได้มีเจตนาที่จะล้อชื่อพ่อแก่หรือ หรือแจะเรียกกันว่ากิมเบ็กตามใจแกซี นี่โปลิศเขาไปไหนกันหมดล่ะ”

กิมทองอดหัวเราะไม่ได้

“ผู้หมวดกับลูกน้องของแกหาเมาเมื่อตอนบ่ายสองโมงครึ่ง ตื่นขึ้นมาที่รีบล้างหน้าล้างตาไปโรงพัก รู้สึกว่าเขากะดากอายกันมากเหมือนกัน แต่กันก็ได้พูดให้เขาเข้าใจว่า กัน

เคารพนับถือเขา และยินดีมากที่เขาเป็นกันเองกับกันเช่นนี้ คุณเทพแกสั่งให้บอกแก่กับทุก ๆ คนว่า วันหลังถ้ามีโอกาสผ่านไปทางโรงพัก ก็ให้แวะไปตีหม้อเหล้ากับแกบ้าง แกจะเลี้ยงดูปู่เสียให้เต็มที่ทีเดียว”

นิกรอ้าปากหาขึ้นดัง ๆ แล้วยกแขนทั้งสองขึ้นบิดชี้เกียง

“คุณนงนุชไปไหนเสียล่ะครับคุณกิมทอง”

เสี่ยกิมทองยิ้มให้นิกร

“นอนอยู่ข้างบนครับ วันนี้คุณตีหม้อเหล้าเข้าไปตั้งสามแก้วเลยย่าแม่เหมือนกัน ส่วนผมเพียงแต่ตั้ง ๆ หน้า เห็นพวกคุณนอนหลับกันหมดผมก็เลยเลี้ยงออกไปนั่งพักผ่อนที่เฉลียงหน้าตึก อาน้ำอาบทำเสียซีครับห้องน้ำอยู่ข้างหลังตึก ผมเตรียมผ้าเช็ดตัวและสบู่ หวีและน้ำหอมไว้ให้เรียบร้อยแล้ว เชิญเถอะครับ ประเดี๋ยวหกโมงจะได้รับประทานอาหารเย็น”

นิกรยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“แหม จะหาใครที่สปอร์ต และใจดีอย่างคุณในโลกเห็นจะหาไม่ได้แล้ว ขอให้คุณกิมทองและครอบครัวจงมีความสุขความเจริญ ความสุขจงเหือดหาย ความไข้จึงเกิดขึ้นตลอดกาลนานนะครับ”

อาเสี่ยกิมทองอ้าปากหา

“ไหนครับ คุณให้พรผมว่าอย่างไรนะครับ”

“ผมว่า ความสุขไม่รู้หาย ความไข้จึงสูญสิ้น”

นายกิมทองขมวดคิ้วขึ้น

“เอ – เมื่อก่อนไม่ได้ยินอย่างนี้ครับ ผมได้ยินว่า ความสุขจงเหือดหาย ความไข้จึงเกิดขึ้น”

“ปู่โธ” นิกรเอ็ดตะโร “ให้ผมรากลือตกลงแดงตาย ก้าวไปนี้ธรณีสูบซีเฮ้า ผมจะให้พรแบบเฮงชวยอย่างนั้นได้หรือครับ”

อาเสี่ยกิมทองทำหน้าชอบกล ก่อนที่เขาจะพูดว่าอะไร เสี่ยหงวนก็กล่าวขึ้น

“ใช้โว้ย อย่ากินข้าวกันที่นี่เลยอะ”

กิมทองหันมาทำตาเจียวกับกิมหงวน

“เรียกชื่อพ่ออีกแล้ว สงสารเด็กกันเถอะวะ วิญญาณของแกพอจะไปได้ที่ชอบ ๆ แกคอยเรียกเดี่ยอยู่เสมอแล้วเมื่อไรเดี่ยจะได้ไปผุดไปเกิดเสียที เมื่อกี้แกว่ายังไงนะฮ้ายหงวน”

อาเสี่ยมองซ้ายมองขวา แล้วปองปากกระซิบพูดกับเพื่อนเกลอของเขา

“กันว่า เย็นนี้อย่ากินข้าวที่นี่เลย ไปเที่ยวกันดีกว่า นานแล้วเราไม่ได้ร่วมกินร่วมเที่ยวกัน กันจะเป็นเจ้ามือเอง เลี้ยงดูปู่เสียทุกอย่าง”

นิกรพูดเสริมขึ้นด้วยความดีใจ

“อ้าว – ดีเลย กันไปด้วยคนโว้ย”

อาเสี่ยกิมหงวนเม้มปากแน่น

“สำหรับแก่ได้ไปแน่ ไม่ต้องวิตก ถึงแม้กันไม่ชวนแก่ก็ต้องพยายามติดตามไปในเมื่อจะมีการกินกันอย่างไม่ต้องอั้นเช่นนี้” พุดจบกิมทวงก็เงยหน้าขึ้นมองดูอาเสี้ยกิมทองแล้วยิ้มให้ “ว่าไง ตกลงนะอายไซ้ เทียวกันให้สนุกสนานวันชีวิตสักทีเถอะวะ”

อาเสี้ยกิมทองทรุดตัวลงนั่งบนโซฟาตัวเดียวกับเสี้ยหงวน แล้วกระซิบกระซาบว่า

“พุดเบา ๆ หน่อยไว้ย เตียวเมียวกันไต่ยีนเข้า”

อาเสี้ยหัวเราะชอบใจ

“ไหนคุยว่าเตียวนี้แกเลิกแล้วเมียวแล้วยังไงล่ะ”

นายกิมทองยิ้มแห้ง ๆ

“อายกลัวนะไม่กลัวหรอก แต่ว่าเกรงใจเขา ผู้หญิงนะ จะเก่งกาจอย่างไรเชียว ตบด้วยหลังมือลิ้มเบเข้าทีเตียวก็จี้คร้านจะชักนัยน์ตาตั้ง แกก็รู้คืออยู่แล้วว่าผู้หญิงนะทุก ๆ คนจับบ่น หึงหวงผัว และจี้ระแวง ไม่อยากจะให้ผัวออกจากบ้านไปไหน ยิ่งโง่เป็นควายอยู่แต่ในบ้านยิ่งดี บอกรโง่งมมาก่อนชีวะว่า จะไปไหนกันบ้าง”

อาเสี้ยมองดูนาฬิกาเรือนใหญ่ที่ผนังตึกแล้วกล่าวว่า

“ห้าโมงเย็นค่อยออกจากบ้าน นั่งรถเตียวเรื่อยเปื่อยไปโดยไม่มีจุดหมาย ล่องยิวราช แล้วพอพลบค่ำไปหาข้าวกินกัน”

อาเสี้ยกิมทองนั่งฟังด้วยความสนใจ

“หลังจากนั้นกันจะพาพวกเราไปตรวจพลแถวชอยกลางบางกะปิ และอวยพรเจ้หนอมเขาเสียนิดหน่อยตามธรรมเนียม”

พลกล่าวถามขึ้นทันที

“เจ้หนอมแกมีเชื้อจีนด้วยหรือ”

อาเสี้ยหันมามองดูนายพัชรภรณ์

“มิใช่ เจ้หนอมเคยเล่าให้กันฟังว่า ทวดของหลานปู่ทวดเจ้หนอมเป็นจีนมาจากเมืองจีน และมาตั้งรกรากอยู่ในเมืองไทย นี่ก็เป็นข้อพิสูจน์อย่างดีแล้วว่า เจ้หนอมมีบรรพบุรุษเป็นจีน ที่จริงคนไทยกับคนจีนนั้น เมื่อครั้งกระโน้นเราก็เป็นจีนคล้าย ๆ กันนี่แหละ กันเชื่อเหลือเกินว่าจีนกับไทยไม่มีวันที่แตกแยกกันได้ คนใหญ่คนโตของเราหลายต่อหลายคนก็ล้วนแต่เป็นลูกจีนหลานจีนทั้งนั้น คินนี้กันตั้งใจไว้แล้วว่ากันจะบุกเจ้หนอมฉลองวันชีวิต”

นายกิมทองยิ้มอาย ๆ

“กันไม่ได้เตียวซุกชนมานานแล้ว”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยิ้มให้นายกิมทอง

“ดีมาก – หลานชาย เป็นผู้หลักผู้ใหญ่แล้ว เทียวอย่างนั้นก็ไม่ว่าจะมีประโยชน์อะไร”

อาเสี้ยหัวเราะก๊าก

“ไม่ใช่อะไรหรอกครับคุณอา ที่อายไซ้มันเลิกเตียวก็เพราะว่าความหลังของมันยังไม่หายขาด ผมได้ข่าวจากเพื่อนคนหนึ่งว่าอายไซ้แอบไปหาหมอบ่อย ๆ”

นายกิมทองจู้ปากจึกจึก

“ไหว้ทีละวะ อ้ายหงวน เลิกล้อพ่อเสี่ยทีเถอะ กันได้ยืนแกเรียกชื่อเตี้ยกันทีไร
รู้สึกตะครันตะครออย่างไรชอบกล”

เสี่ยหัวเราะอย่างครั้นเครงดั่งขึ้นลั่นห้อง แล้วนายกิมทองก็กล่าวกับคณะพรรค 4
สหาย และเจ้าคุณปึงจันกิก ๆ

“อาบน้ำกันเสี่ยทีเถอะครับ ประเดี๋ยวผมจะให้คนใช้เอากางเกงแพรลงมาให้หนึ่ง
ก่อน ส่วนเสื้อกางเกงของพวกคุณที่ยับยู่ีรากับถูกหมาพิด ผมจะให้คนใช้เขารีดทับให้เดี๋ยวนี”

ดร.ดิเรกกล่าวถามอาเสี่ยกิมหงวนว่า

“แล้วเครื่องสิ่งโตของเราจะว่าอย่างไร”

อาเสี่ยหันมายิ้มกับนายแพทย์หนุ่ม

“เรื่องเล็กไวย ประเดี๋ยวสั่งให้อ้ายหัวกุมเครื่องสิ่งโตกลับบ้าน แล้วก็จ่ายเงินค่า
เช่ารถให้คนขับรถบรรทุกคันนั้นก็ไปอันสิ้นสุดไป คินนี้เกี่ยวกับให้สนุกสักกินเถอะวะ ดูเหมือน
เดือนกว่าแล้วที่เราไม่ได้เที่ยวหัวหกกันขวิดกันเลย”

ทุกคนเห็นพ้องด้วย และต่างก็เริ่มมีจิตใจเข้มแข็งคึกคักเมื่อนึกถึงเด็ก ๆ ของเจ้
หนอม ซึ่งมีข่าวว่าแพร่มาว่าเจ้หนอมสำนักงานโลมชั้นสูงได้ตัวอ่อน ๆ มาจากภาคเหนือหลายคน
แต่ละคนสวยหยาดยิ้มเป็นที่เลื่องลือกันทั่วในบรรดาผู้ชายนักนิยมนางโลมทั้งหลาย

อาเสี่ยกิมทองผูกคูกขึ้นยืน แล้วขึ้นบันไดไปชั้นบนเพื่อพบกับงนุชภรรยาอดรัก
ของเขา ซึ่งตามเวลาที่กล่าวนี้ งนุชกำลังจะลงมาข้างล่างพอดี สองสามีภรรยาได้เผชิญหน้ากันที่
เฉลียงหลังตึก

“เพื่อน ๆ ของเสี่ยคีนนอนกันหมดแล้วไม่ใช่หรือคะ”

กิมทองยิ้มให้หล่อน

“จ๊ะ – ตื่นแล้ว อ้า – นุชจ๋า เจ้าหงวนเขาชวนเสี่ยไปเที่ยวสักกินนะจ๊ะ”

งนุชขมวดคิ้วยื่น สีหน้าของหล่อนบึ้งตึงทันที

“มายล่ะคะ วันนี้หนูจะไม่ยอมให้เสี่ยไปเที่ยวไหนเป็นอันขาด”

“ว้า – นึกว่าปล่อยผีออกเที่ยวสักวันไม่ได้หรือนุช”

หล่อนฝืนหัวเราะ

“คนอย่างเสี่ย ถ้าปล่อยให้ไปเที่ยว เสี่ยก็ต้องไปเที่ยวสำมะเลเทเมา ดีไม่ดีก็จะต้อง
เสียเวลา เสียเงินเสียทองในการรักษาตัว”

กิมทองหน้าจ้อย

“โธ – เสี่ยสาบานให้ก็ได้ เจ้าคุณอาท่านไปด้วยจะไปเที่ยวชุกชนใดอย่างไร เรา
ไปหาข้าวกินเท่านั้น แล้วก็ ดูหนังรอบหัวค่ำ กลับบ้านไม่เกิน 4 ทุ่ม”

งนุชปฏิเสธเสี่ยแข็ง

“ไม่ได้ หนูจะไม่ยอมให้เสี่ยไปเที่ยวในระหว่างตรุษจีนนี้เป็นอันขาด”

กิมทองยกมือเท้าสะเอว เขาขบกรามกรอด แล้วกล่าวว่า

“ถ้าเสียไปแล้ว จะเป็นอย่างไร”

นางนุชยิ้มแค่น ๆ

“นุชก็ถือคิบาลเสียฉลองวันชีวิตเท่านั้น”

กิมทองพยักหน้ารับทราบ ลคมมือทั้งสองที่เท้าเอวลง แล้วพูดเสียงอ่อยน่าสงสาร

“ตกลง”

หล่อนลืมนตาโพลง

“ตกลงไปหรือคะ”

คราวนี้อาเสียกิมทองตวาดลั่น

“ตกลงไม่ไปโว้ย”

“อู๋ยตาย – ดูพูดเข้าซี พูดโว้ยกับเมียมืออย่างที่ไหน ประเดี่ยวนุชเดือดร้อนขึ้นมา ก็มีเรื่อง
เท่านั้นเอง”

อาเสียกิมทองถอนหายใจหนัก ๆ เขาเป็นคนกลัวเมียมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว นางนุช
ไม่ยอมพูดอะไรกับเขาอีก เดินนำหน้าพากิมทองผ่านเฉลียงหลังตึกลงบันไดไปข้างล่าง เป็นอันว่า
อาเสียกิมทองเพื่อนรักของอาเสียกิมหงวนหมดหวังได้ร่วมเที่ยวหัวทกกันชีวิตกับคณะพรรคสี่สหาย
ในคืนวันนั้น

กรุงเทพฯ ๑ ราตรีในวันชีวิต

ประชาชนชาวจีนนับแสน ได้พากันออกเที่ยวเตร่กันอย่างสนุกสนาน ถนนยาว
ราชถึงกับเบียดเสียดเขียดชิดกัน โรงภาพยนตร์ชั้นดีแน่นขนัด ร้านอาหาร และเครื่องดื่มร้านใดที่ไม่
หยุดครุยเงินเป็นจำหน่ายขายดีราวกับเทน้ำเทท่า

มันเป็นเวลา 20.00 น.เศษ

“แพ็คการ์ด” เก้งคันหนึ่ง พาสี่สหายกับเจ้าคุณป๋องจิ้งก ๕ เข้าไปในถนนซอยแห่ง
หนึ่งทางบางกะปิ หลังจากนั้นเพียงครู่เดียวก็มาถึงจุดหมายปลายทาง คือสำนักเจ้หนอม

รถเก้งขนาดใหญ่ห้าหกคันจอดอยู่เรียงรายริมถนนหน้าบ้านเจ้หนอม พล พัชรา
ภรณ์บังคับรถให้หยุดนิ่งต่อท้ายรถ “ปอนเตี้ยก” โหม่เอี่ยมคันหนึ่ง หลังจากนั้นสี่สหายกับท่านเจ้า
คุณป๋องจิ้งก ๕ ก็พากันลงจากรถ

นิกรกล่าวกับเสี่ยหงวนเบา ๆ

“วันนี้บ้านเจ้หนอมอุ้นหนาฝาคั่งผิดปกติ พวกอาเสียกระเป่าหนักคงจะมา
หลายคน”

อาเสียเห็นพ้องด้วย

“จริงโว้ย พวกเรากินของเหลือเขาเสียแล้ว”

ดร.ดิเรกกล่าวขึ้นทันที

“ให้กันเป็นคนเฝ้ารถไม่ดีหรือ การเที่ยวชุกชนแบบนี้ฝรั่งไม่ใคร่ชอบ”

พลยกมือตบหลังนายแพทย์หนุ่มเบา ๆ

“เกิดเป็นลูกผู้ชาย เราจะต้องทดลองในเรื่องสุรา, นารี, ภาษี, กีฬาบัตร ถ้าเราได้ผ่านสิ่งเหล่านี้ เราก็จะรู้ว่ามันเป็นอบายมุข”

ดร.ดิเรกผิวกปากหิว

“ออไรน์ ถ้ายังงั้นไอจะลองดู สุภษิตชาวารตบพหนึ่งกล่าววว่า

พลรีบยกมือขวากปิดปากดร.ดิเรก

“พอแล้ว ถ้าปากนักก็อย่าอ้างสุภษิตแขกเลยวะ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะชอบใจแล้วพูดเสริมขึ้น

“ไปไว้ว เข้าไปในบ้านเถอะพวกเรา สำหรับอาจะนั่งคุยกับแม่हनอมเท่านั้น แก่สี่คนจะสนุกสนานกันอย่างไรก็ตามใจ”

นิกรเอียงหน้าเข้าไปกระซิบกระซาบออกพ่อตาของเขา

“คุณพ่อครับ เจ้हनอมได้ตัวอ่อนมาตัวหนึ่ง สวยมากที่เดียวครับ อายุ 14 กว่า ๆ 15 หย่อน ๆ ครับ คุณพ่อเห็นแล้วรับรองว่าน้ำลายไหล”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ้มอาย ๆ

“ไม่ได้เห็นมะดัน หรือมะยมนี้หว่า จะได้น้ำลายไหล”

นิกรหัวเราะ จูงมือพ่อตาของเขาเดินนำหน้าพาด กิมหงวน และดร.ดิเรกผ่านประตูช่องเล็กเข้าไปในสำนักงานโคมของนางถนอม หรือเจ้हनอม

ที่เรือนปั้นหยาสองชั้นขนาดใหญ่ แสงไฟนีออนส่องสว่างจ้าราวกับกลางวัน แผ่นเสียงกำลังเปิดเพลง “พม่างมหอย” แผ่วเบาท่ามกลางเสียงพูดคุย เสียงเฮฮา และเสียงหัวเราะต่อกระซิก

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ บุคขึ้นไปบนเรือนอย่างถื่อวิสาสะ นิกรตะโกนร้องเรียกเจ้าของสำนักเสียงลั่น

“เจ้हनอม เจ้हनอมจ้า คณะวานอยู่ไม่สุขมาแล้ว”

เจ้าของบ้านร่างอ้วนเตี้ยของผู้หญิงกลางคนคนหนึ่งเดินออกมาจากห้องกลางชั้นล่างอย่างร้อนรน หล่อนคือนางถนอมเจ้าสำนักงานโคมนั่นเอง เจ้हनอมดีใจเหลือที่จะกล่าว เมื่อแลเห็นแขกพิเศษของหล่อน

“โ๊ย คุณพล, นิกร, คุณหมอ, อาเสี่ย แล้วนั่น คุณป้า เชิญชื่ะ”

นิกรวิ่งเข้ามาสวมกอดเจ้हनอม และก้มลงจูบริมฝีปากหล่อนก่อนข้างแรง เจ้हनอมอายุ 45 ปีแล้วแต่ยังสวยพริ้งงามแจ่ม ความอ้วนช่วยให้หล่อนไม่แก่เนื้อหนังยังตึงต่งเสมอ

“ฮือ – ชื่นใจจริงเจ้า”

เจ้हनอมค้อนควับ

“คุณนิกรนี่แหละแปลกแท้ ๆ ประเดี้ยวดิฉันบ้ำขึ้นมา ดิฉันเอาเป็นผัวดิฉันเสียจริง ๆ เท่านั้น จะได้เลิกหากินอย่างนี้เสียที”

นิกรยิ้มแป้น ยกมือจับแขนเจ้हनอมบีบเบา ๆ

“อ้ายฉันมันคนประหลาด ชอบผู้หญิงคราวเจ้हनอม”

“โอ๊ย อย่ามาพูดเลย ไม่มีใครเขารับประกันดิฉันหรอก แก่งนังเหี้ยวแล้ว”
 “ไม่จริงน่าเจ้ มะพร้าวเนี่ยยังแก่ก็ยังมีมัน”

เจ้หนอมก้อนแต่อมยิ้ม ต่อจากนั้นหล่อนก็ปฏิสังขฐานทักทายท่านเจ้าคุณปัจฉินิก ๑ และคณะพรรค 4 สหายจนทั่วหน้า แล้วพาทุกคนเข้าไปในห้องรับแขก เจ้หนอมรีบกลับเข้าไปในห้องกลาง โฆษณาให้เด็ก ๆ ของหล่อนทราบ ว่า คณะเศรษฐี 4 สหายมาแล้ว บรรดานภคินีทั้งหลายต่างเฮโลออกมาหา บางนางกำลังต้อนรับแขกที่มาเที่ยว ก็ผลจากแขกเพราะต้องการรับรองคณะพรรค 4 สหายของเรามากกว่า ทั้งนี้ก็เนื่องจากทุกคนจ่ายเงินคล่องนั่นเอง เจ้หนอมจึงต้อนรับลูกน้องรุ่นใหม่ของหล่อนให้ออกมาหา

พล, นิก, กิมหงวน และดร.ดิเรกต่างเลือกแฟนคนละคน ส่วนเจ้าคุณปัจฉินิก ๑ สมัยครึ่ใจคุยกับเจ้หนอมเจ้าสำนัก ท่านไม่มีความปรารถนาในเรื่องนี้แล้ว ถึงแม้เคยมาเยี่ยมสำนักนางโลมของเจ้หนอมบ่อย ๆ ก็เพียงแต่มานั่งคุยกับเจ้าสำนักหรือเด็ก ๆ ของเจ้หนอมเท่านั้น คู่สนทนาของพลเป็นชาวเหนืออายุไม่เกิน 18 ปี หล่อนชื่อฟองจันทร์ผิวพรรณเปล่งปลั่งผุดผ่อง ไม่มีวีแววเป็นกะหรีเลย คู่ของนิกดำขำเป็นสาวชาวพระนคร เจ้หนอมอธิบายให้นิกทราบว่าเด็กสาวผู้นี้ชื่อทัศนีย์ กำลังเรียนหนังสือชั้นมัธยมปีที่ 6 แต่บิดาถึงแก่กรรมเลยต้องออกจากการศึกษาเสียกลางคัน

นิกสงสารสาวน้อยที่นั่งอยู่บนตักเขาอย่างที่สุด

“เรียนต่อไหมล่ะหนู น้ำจะส่งเสียให้เรียนเอง”

ทัศนีย์ยิ้มอ่อนหวาน

“ม่่าล่ะคะ เดี่ยวนี้หนูชำนาญในเรื่องโรงแรมมากกว่าโรงเรียนเสียแล้ว มีอาชีพอย่างนี้สบายดีคะ อย่างจี๋หมูจี๋หมาคินหนึ่งก็หาเงินไม่ต่ำกว่า 200 บาท”

นิกเห็นพ้องด้วย

“ก็ดีเหมือนกัน แต่ถ้าหนูเกิดเจ็บป่วยไม่สบายขึ้นมาหนูจะทำอย่างไร อาชีพของหนูจะอยู่ได้อย่างมากในราว 10 ปีเท่านั้น”

ทัศนีย์ว่า “เรื่องป่วยไข้ไม่น่าวิตกอะไรนี่คะ ยาฉีดเดี๋ยวนี้ไม่แพง เข็มละ 20 บาทเท่านั้น แล้วก็ถ้าหนูได้แฟนเป็นหมอตักคนหนึ่ง หนูก็จะไม่เดือดร้อนอะไรเลย ขึ้นไปคุยกันที่ห้องหนูไม่ดีหรือคะ ข้างล่างมันร้อนอ้าวไปหน่อยค่ะ”

นิกยิ้มแห้ง ๆ

“ซ่า ๆ ได้พรี 2 เล่มงาม นั่งคุยกันที่นี้ก่อนเถอะ รับรองคืนนี้น้ำจะให้เงินหนูอย่างน้อย 500 บาท”

ดร.ดิเรกกล่าวถามเจ้หนอมทันที

“เจ้จ๋า หนูคนนี้ชื่ออะไรจ๊ะ บอกฉันหน่อยซี ทำไมถึงจี๋อายนักล่ะ” พุดพลางดร.ดิเรกก็ยกมือขวาประคองกอดสาวน้อยเจ้าของร่างอวบอ้วนคนหนึ่ง ซึ่งนั่งอยู่บนโซฟาตัวเดียวกับเขา

เจ้หน่อมว่า “ชื่อออร์สาละ คุณหมอ เพิ่งหากินเมื่อเดือนที่แล้วมานี่เอง เป็นผู้คิดค
ยากละ คุณพ่อของหน่ออสาเป็นข้าราชการบำนาญมีบรรดาศักดิ์เป็นท่านขุน อรสาไม่ถูกกับแม่
เลี้ยงละ เลยออกจากบ้านเตลิดเปิดเปิงมาอยู่กับดิฉัน”

“โอ – เเวอร์รี่ น่าสงสารมากทีเดียว ถ้าฉันจะเอาไปเลี้ยงเป็นเมียหน่อยของฉันเจ้
หน่อมจะว่าอย่างไร”

เจ้หน่อมลืมหูลืมตาโพล่ง

“เอาละซี คุณหมอมจะทำให้ดิฉันขาดรายได้เสียแล้ว อย่าคิดอย่างนี้เลยละ คุณหมอ
ชอบก็มาหาแกดีกว่า ดิฉันขอรับรองว่าเด็กของดิฉันรุ่นนี้เป็นเด็กที่สุภาพเรียบร้อยทุกคน รุ่นก่อน
ๆ ที่หยาบคายร้ายกาจดิฉัน โละหมดแล้ว”

อาเสี้ยกิมหงวนกอดหญิงสาวคนหนึ่งที่นั่งอยู่บนตักเขาแน่น แล้วกล่าวถามเจ้า
สำนักนางโลม

“เจ้ แควนของฉันทนนี่ชื่ออะไร”

สาวน้อยซึ่งนั่งอยู่บนตักอาเสี้ยกล่าวขึ้นอย่างกระฟัดกระเฟียด

“แหม – อาเสี้ยมหาหนูดั่งหลายครั้งแล้วยังแก่งทำเป็นจำชื่อไม่ได้”

เสี้ยหงวนทำตาปริบ ๆ แล้วหัวเราะชอบใจ

“อ้อ – นึกออกแล้ว น้องสาวชื่อขนิษฐานั่นเอง เธอรู้หรือเปล่าทุกวันนี้ ถึงแม้ว่า
เราไม่ใคร่จะได้พบกัน แต่หัวใจของเสี้ยก็เลื่อนลอยมาอยู่ที่นี้ตลอดวันตลอดคืน ยามตื่นก็นึกถึง
ยามหลับก็ฝันถึง ไม่ว่าจะทำอะไรเป็นต้องนึกถึงขนิษฐา หรือแม้ว่ากำลังสัวมอยู่ก็ตาม”

เจ้หน่อมหัวเราะลั่น

“เป็นเอามากถึงเพียงนั้นเชียวหรือคะ”

อาเสี้ยยิ้มแห้ง ๆ แล้วหันไปมองขุนายพัชราภรณ์ซึ่งกำลังหยอกเย้าหญิงสาวเจ้าของ
ใบหน้าอันมีเสน่ห์คนหนึ่งหล่อนชื่อสายใจ เป็นคาราควงเด่นของสำนักเจ้หน่อม หรือเรียกว่าเป็น
ทองของเจ้หน่อมนั่นเอง

“ว่าไงไวยพล” อาเสี้ยพูดเสียดหัวเราะ “หมายความว่าคืนนี้เราจะต้องนอนค้างอยู่
ที่นี้ยังงั้นหรือ”

พลพยักหน้าเห็นฟ้องด้วย

“ก็ควรจะเป็นอย่างนั้น ให้คุณอากลับบ้านไปตามลำพังก็แล้วกัน”

“อ้าว” เจ้าคุณร้องลั่น “แล้วฉันมีต้องไปโกหกเมีย ๆ พวกแกยังงั้นหรือ”

ดิเรกหัวเราะลั่น

“คนเราเมื่อถึงคราวโกหก ก็ต้องโกหกซีครับคุณพ่อ

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ทำหน้าชอบกล

“เข้าแก่แล้วไวยดิเรก แกจะให้โกหกพวกเด็ก ๆ อยากรักกัน”

ดร.ดิเรกชักฉิว

“นาน ๆ โทหกทีจะเป็นอะไรไปครับ ประเดี๋ยวคุณพ่อกลับไปบ้าน บอกเมีย ๆ เรา ว่าพวกเราทั้งหมดมาหาอยู่ที่บ้านอาเสี้ยกิมทอง เท่านั้นที่สิ้นเรื่อง”

พลประคองหญิงสาวเจ้าของนามสายใจลุกขึ้นแล้วกล่าวกับหล่อนว่า

“ตั้งใจจะมาหาหนูหลายวันแล้ว แต่ไม่มีใครจะมีเวลาว่างเลย คิดถึงใจแทบขาดทีเดียว”

สายใจหัวเราะเสียงแหลมเล็ก

“ไม่มีเวลาว่างหรือกลัวคุณนายที่บ้านคะ”

พลยอมรับตามตรง

“จ๊ะ – มันก็ด้วยกันนั่นแหละ ขึ้นไปคุยกันที่ห้องหนูดีกว่า ห้องรับแขกนี่รู้สึกมันอุดอู้ยังไงขอบอกดี อากาศไม่ใคร่จะดี”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“นั่นนะซี รู้สึกว่าอากาศในห้องนี้มันเหม็นตุ ๆ ผิดปกติ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หันมาทำตาเขียวกับนิกรลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน

“เดี๋ยวก็โน้ตนะท่านนั่นเอง”

นิกรประคองแฟนของเขาให้ลุกขึ้น แล้วก็เดินตามพลกับสายใจออกไปจากห้องรับแขก นายแพทย์หนุ่มกับเสี้ยหงวนประคองแฟนของเขาเดินออกไปจากห้องรับแขก เช่นเดียวกัน ปล่อยให้เจ้าคุณปัจจนิก ๆ นั่งสนทนากับเจ้หนอมเจ้าของสำนักตามลำพัง

บรรดาสุภาพบุรุษนักเที่ยวกลางคืนทั้งหลายที่อยู่ช่่งนางโลมของเจ้หนอมไม่ต่ำกว่าห้าหกคน ต่างรู้สึกเดือดดาลอย่างยิ่งที่เจ้หนอม และแม่นกรাত্রีเหล่านั้น มีความสนใจกับคณะพรรค 4 สหายอย่างผิดปกติ ดังนั้น พวกนักเที่ยวกลางคืนจึงได้พากันกลับไปอย่างหัวเสีย ซึ่งเจ้หนอมเจ้าสำนักนางโลมก็ไม่รู้สึกวิตกอะไร หล่อนรู้ว่าในคืนวันนี้หล่อน และเด็ก ๆ ของหล่อนจะมีรายได้อย่างงดงามในการบริการ 4 สหาย ซึ่งทั้งสี่คนล้วนแล้วแต่เป็นเศรษฐี จ่ายเงินโดยไม่เสียดาย หล่อนจำได้ว่าทุกครั้งที่คณะพรรค 4 สหายมาเที่ยวที่นี่ ตัวของหล่อนเองจะต้องได้รับเงินรางวัลจากเสี้ยหงวนอย่างน้อยพันบาท อันเป็นรายได้ที่งดงามที่สุด เจ้หนอมสั่งให้คนของหล่อนจัดเครื่องดื่ม และบุหรี่ปันโต๊ะเอียงเอาไปให้ 4 สหายที่อยู่ในห้องชั้นบน และส่งให้นักเลงคุมช่่งของหล่อนทั้งสองคนไปอยู่ที่ประตูหน้าบ้าน ถ้าหากว่ามีใครมาเที่ยวที่นี่ก็ให้บอกว่ วันนี้มีเศรษฐีใหญ่มาสำนักนางโลมของหล่อนโดยวิธีผูกขาด ไม่ยอมให้คนอื่นเกี่ยวช่่งด้วย

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ลาเจ้หนอมกลับในราว 21.00 น. ท่านขับรถแท็กซี่กลับกลับบ้าน “พัชรารมย์” ตามลำพัง ซึ่งความจริงบ้าน “พัชรารมย์” ก็อยู่ห่างจากสำนักของเจ้หนอมประมาณกิโลเมตรเดียวเท่านั้น

เมื่อแท็กซี่กลับเข้ามาในบ้าน “พัชรารมย์” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็แลเห็นแสงไฟที่ตึกใหญ่ส่องสว่างจรัสกับกลางวัน ท่านเจ้าคุณรู้สึกไม่สบายใจที่ท่านจะต้องโกหกสื่อนางตลอดจนกระทั่งเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ และคุณหญิงวาด แต่ก็จำเป็นเหลือเกินที่จะต้องโกหก เจ้า

คุณปัจฉิม ๑ บังคับแพ็กการ์ดเก่งให้หยุดนั่งหน้าโรงเก็บรถ ในขณะที่ตัวกันนี้เอง เจ้าแห้วซึ่งนั่งอยู่ที่เก้าอี้สนามตามลำพัง ก็ลุกขึ้นวิ่งเข้ามาหาท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๑

เมื่อเจ้าคุณเปิดประตูก้าวลงมาจากรถ เจ้าแห้วก็กล่าวกับท่านอย่างระล่ำระลักว่า
“รับประทาน ได้เท่าต้องพูดให้ตรงกับพระมนะครับ”

เจ้าคุณมองซ้ายมองขวาเสียก่อน

“พูดว่าอย่างไรวะ”

“รับประทานถ้าคุณผู้หญิงทั้งสี่คน ถ้ามถึงคุณ ๑ ทั้งสี่ รับประทานได้เท่าต้องบอก
ว่ามาเหล้าอยู่ที่บ้านอาเสียมทองนะครับ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ยิ้มออกมาได้

“เออ – ข้าตั้งใจแล้วว่า จะบอกเขาอย่างนี้ ขณะนี้ย้ายสี่คนนั้นอยู่ที่บ้านแม่หนอง”

เจ้าแห้วหัวเราะเบา ๆ

“รับประทานพระมนะอะไรไม่ผิด คุณผู้หญิงทั้งสี่ที่กำลังสงสัยว่า จะเป็นเช่นนั้น
ครับ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ว่า “ข้าจะโกหกทุก ๆ คนว่าย้ายสี่คนนอนค้างที่บ้านคุณกิมทอง
เอ แต่ ว่า ถ้าเขาเกิดโทรศัพท์ไปถามล่ะ เราจะทำอย่างไรดี”

เจ้าแห้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“รับประทาน คนใช้อย่างผมยอมเจตนาเวลาครอบครองเสมอแหละครับ

รับประทานพระมนได้แอบปลดสวิทซ์ต่อสายโทรศัพท์ที่ออกเสียแล้ว ถึงโทรศัพท์ไปที่พูดไม่ได้
เพราะไฟมันไม่เดิน”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ หัวเราะชอบใจ

“เอ็งรอบคอบมากทีเดียว ช่วยเอารถเก็บเข้าโรงรถด้วยไว้วัย ข้าจะไปบ่นตึกละ
วันนี้ดื่มเหล้าเข้าไปด้วยเลขรู้สึกปวดหัว”

“จริงครับ” เจ้าแห้วเห็นพ้องด้วย “รับประทานคนที่ระหม่อมบาง ถ้า
รับประทานเหล้ามากเป็นปวดศีรษะทุกคน”

“อ้าว – เดียวก็จะต้องเข้าไปให้เท่านั้นเอง แกรู้ได้อย่างไรวะ ว่าฉันระหม่อมบาง”

เจ้าแห้วถอยหลังกรูด และทำหน้าที่ตายทันที เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ค้อนปะหลังปะ
เหล็ก พาดวงเดินตรงไปที่ตึกใหญ่ ซึ่งตามเวลาที่กล่าวนี้ สีนางได้นั่งสนทนากันอยู่ในห้องโถงชั้น
ล่าง และต่างคนต่างกำลังคิดว่า สามีมของตนคงจะไปเที่ยวสำมะเลเทเมาอยู่สำนักเจ้หนองเป็นแน่

เมื่อเจ้าคุณปัจฉิม ๑ เดินเข้ามาในห้อง นันทาก็เอ่ยขึ้นทันที

“อ้อ – คุณอาจกลับมาแล้ว คีทีเดียว พวกเราคงจะรู้ความจริงกันทีนี้แหละ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ทำหน้ากระแจะระมัดพิศปกติ ท่านเดินเข้ามาทักตัวนั่งบนโซฟา
ตัวเดียวกับนันทา ยกมือขวาตบศีรษะนันทาเบา ๆ แล้วถามยิ้ม ๆ ว่า

“ความจริงอะไรกัน ยายนัน”

นันทายิ้มอ่อนหวาน

“อ้า – ทำไมคุณมาถึงกลับมาตามลำพังล่ะคะ ผัว ๆ ของพวกเราเขาไปไหนกันล่ะคะ ไปเที่ยวบ้านนั่งนอนมิใช่ใหม”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ขมวดคิ้วยื่นแสดงท่าทีประหลาดใจอย่างใหญ่หลวง

“นั่งนอนไหน”

ประไพเอ็ดตะโรขึ้นทันที

“คุณพ่อละก็ไก่อตีนัก คุณพ่อยังเคยไปเที่ยวบ่อย ๆ ทำเป็นไม่รู้สึกละ”

“อ้าว” เจ้าคุณเอ็ดตะโร “ก็ข้าไม่รู้จ้จจริง ๆ นี่หว่า”

ประไพทำตาเฉียว

“คุณพ่อสาบานได้ว่าไม่รู้จ้จ”

“เออ” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ตะโกนลั่น

ประไพผลดุกขึ้นยืน

“ถ้ายังงั้นคุณพ่อไปห้องพระกับไฟเดี๋ยวนี๊ ไปสาบานต่อหน้าพระว่า คุณพ่อไม่รู้จ้จนั่งนอนหัวหน้าช่องกะหรี”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำตาปริบ ๆ หันมายิ้มให้νωลลออก แล้วพูดว่า

“ขายนวล แกช่วยบอกอาหน้อยเถอะว่าประไพนะ มันเป็นลูกอาหารหรือเป็นแม่อกันแน่ อาสงสัยเหลือเกิน มันซ้จจะหนักมือขึ้นทุกวันแล้ว ลูกเฮงชวยอย่างนี้ก็มีด้วย มีอย่างที่ไหน ลูกบังคับให้พ่อสาบาน”

“เอ๊ะ” ประไพอุทานขึ้น “สมัยนี้เป็นสมัยประชาธิปไตยนี่คะ คุณพ่อ พ่อหรือลูกยอมมีสิทธิเสรีภาพเท่ากันทั้งนั้น”

“อือ – ดีมากแม่มหาจำเริญ”

เสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงดังขึ้นลั่นห้องโถง แล้วνωลลออกก็กล่าวถามเจ้าคุณปัจจนิก ๆ อย่างนอบน้อม

“คุณอาขา คุณพล, คุณนิกร กับคุณหอม และเฮียทำไมไม่กลับมาพร้อมคุณอาล่ะคะ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ตอบโดยไม่ต้องคิด

“เจ้าสี่คนเมาเหล้าอยู่ที่บ้านคุณกิมทอง อาสี่เลยปล่อยเขาตามเรื่อง หนักกลับมาบ้านก่อน คินนี่เห็นจะค้างกันอยู่ที่บ้านนั่นแหละ”

ประกายยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“เป็นความจริงหรือคะ คุณพ่อ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ลืมตาโพลง

“ก็จริงนะซีโว้ย ฉันจะโกหกพวกแกเอาตะหวักตะบวยอะไรกัน”

ประกายผลดุกขึ้นยืน แล้วเดินเข้ามาประคองเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ให้ลุกขึ้น

“พวกเรากำลังเข้าใจว่า คุณพล, คุณนิกร และอาเล็กกับดิเรกไปสนุกอยู่ที่ช่องของนังหนอม ขณะนี้ภาคิดว่าคุณพ่อคงไม่ยอมเปิดเผยความจริงให้พวกเราทราบ คุณพ่อกรุณาตอบอีกครั้งสิคะ ว่าคุณเทวดาทิ้งสี่คนนั้นอยู่ที่ไหนกันแน่”

“อยู่บ้านคุณกิมทอง” เจ้าคุณปัจจนึก ๆ พุดเสียงยานาง “จริงวะ ให้แก่นี้ตักน้ำป้อมแป้มปลาแขยงตอดซีเฮ้า”

ประกายยิ้มให้ท่านเจ้าคุณปัจจนึก ๆ แล้วกล่าวว่า

“ประกายไม่เชื่อหรอกค่ะ ภาคิดว่าคุณพ่อโกหกพวกเรา”

“เฮ้ะ” เจ้าคุณอุทานอย่างหัวเสีย “ไม่เชื่อก็ตามใจชีวะ”

ประกายว่า “ภาขอเชิญคุณพ่อไปที่ห้องทดลองวิทยาศาสตร์สักประเดี๋ยวเถอะค่ะ”

ท่านเจ้าคุณหน้าตื่น

“ไปทำไมวะ”

“ไปเข้าเครื่องจับเท็จค่ะ ถ้าเครื่องจับเท็จบอกว่าคุณพ่อพูดความจริงก็แล้วไป ถ้าเครื่องจับเท็จบอกว่าคุณพ่อโกหก พวกเราก็จะได้ติดตามไปสำนักนังหนอมเดี๋ยวนี้”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยืนนิ่งเฉยอยู่สักครู่แล้วหัวเราะลั่น

“พ่อไม่ยักรู้ว่าพ่อแสร้งสร้างเครื่องจับโกหกไว้”

ประกายว่า “ดิเรกทำไว้นานแล้วค่ะ ตั้งใจจะนำออกแสดงในงานฉลองรัฐธรรมนูญปีก่อนนี้ แต่บังเอิญทางการมีคำสั่งให้จัดงานรัฐธรรมนูญ ดิเรกก็เก็บเครื่องจับเท็จไว้ ภาอยากจะอวดคุณพ่อว่าเครื่องจับเท็จของดิเรกมีคุณภาพดีกว่าเครื่องจับเท็จของฝรั่งมากมายนัก เพราะนอกจากจะมีกราฟชี้บอกโดยละเอียดแล้วยังมีเสียงพูดออกมาได้ด้วย ไปสิคะคุณพ่อ ภาจะต้องจับเท็จคุณพ่อให้ได้”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยกมือเกาศีรษะซึ่งปราศจากเส้นผมแม้แต่เส้นเดียว

“ยังไงกันวะ แถเข้าใจว่าฉันเป็นผู้ต้องหาขังนั่นหรือ”

ประกายหัวเราะคิก

“ไม่ได้เข้าใจเช่นนั้นหรอกค่ะ แต่เราอยากจะพิสูจน์ความจริงว่าคุณพ่อโกหกพวกเราหรือเปล่าเท่านั้น” พุดจบประกายก็พยักหน้ากับเพื่อนสาวทั้งสอง และน้องสาวของหล่อน ทุกคนต่างลุกขึ้นแล้วพาเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ออกไปทางหลังตึก ตรงไปยังห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของนายแพทย์หนุ่ม

เมื่อเข้ามาในห้องทดลองอันกว้างขวาง ประกายก็เปิดไฟฟ้าที่กลางเพดาน และผนังตึกขึ้น ทำให้เกิดแสงสว่างราวกับกลางวัน ประกายจัดแจงปิดประตูกระจกฝ้า และใส่กลอนเรียบร้อย

เสียงจ้อกแจ้กจอบแจ๋ดังขึ้นทั่วห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ประกายเมียรักของนายแพทย์ดิเรกได้หยิบเครื่องมือจับเท็จลงมาจากหลังตู้ใบหนึ่ง มันเป็นเครื่องมือขนาดกะทัดรัดคล้ายกับเครื่องอัดแบตเตอรี่ แต่มีหน้าปัดหลายต่อหลายอัน เครื่องจับเท็จนี้ใช้กระแสไฟฟ้าซึ่งเป็นไฟสลับคือไฟที่ใช้ในบ้านนั่นเอง ประกายทำงานอย่างกระฉับกระเฉงว่องไว ทั้งนี้ก็เพราะดร.ดิเรกเคยสั่ง

สอนให้หล่อนรู้จัก และเข้าใจการใช้เครื่องมือจับเท็จอันเป็นประดิษฐกรรมของนายแพทย์หนุ่ม และแน่นอนทีเดียว เครื่องมือจับเท็จของดร.ดิเรกเครื่องนี้มีประสิทธิภาพอย่างสูง ซึ่งฝรั่งเองก็ทำไม่ได้แบบนี้ เพราะนอกจากเลขหน้าปัดจะบอกให้ทราบทุกระยะแล้ว เครื่องมือของดิเรกยังสามารถพูดได้จากกำลังอันเล็กซึ่งติดอยู่กับเครื่องของมัน

เมื่อประกาศติดตั้งเครื่องเสร็จเรียบร้อยแล้ว หล่อนก็กล่าวกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๑ อย่างยิ้มแย้ม

“นั่งเก้าอี้ตัวนี้ค่ะคุณพ่อ ภาจะทดลองเครื่องจับเท็จของดิเรก ซึ่งมันจะบอกให้รู้ว่า คุณพ่อพูดจริง หรือโกหกที่ว่าผิว ๆ ของพวกเราเมาเหล้าอยู่ที่บ้านคุณกิมทอง”

เจ้าคุณปัจจนิก ๑ คิดในใจว่าเครื่องมือจับเท็จนั้นจะแสดงออกมาได้ก็แต่เพียงระบบ การเต้นของหัวใจ และกระแสนเวียนของโลหิตในร่างกายเท่านั้น ถ้าหากว่าท่านทำจิตใจให้เยือกเย็นเป็นปกติ เครื่องมือนี้ก็คงไม่สามารถชี้แจงได้ว่าท่านกล่าวเท็จ

ดังนั้นท่านเจ้าคุณจึงยิ้มแป้น และนั่งลงบนเก้าอี้เหล็กพ่นสีตัวหนึ่งข้างเครื่องมือจับเท็จ ปรากฏใช้หนึ่งแผ่นหนึ่ง ซึ่งคล้ายกับเข็มขัดขนาดใหญ่มาก แต่มีท่ออย่างเล็ก ๆ ติดรัดหน้าอกเจ้าคุณปัจจนิก ๑ จนแน่น

“เฮ้ย – เฮ้ย ๆ แกจะทำไมพ่อวะประกาศ รัคเสียนหายใจแทบไม่ออก”

ประกาศพูดกลางหัวเราะพลาง

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะคุณพ่อ การจับเท็จก็ต้องรัดหน้าอกอย่างนี้แหละค่ะ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๑ มองดูเครื่องจับเท็จด้วยความสนใจ แล้วท่านก็กล่าวกับประกาศว่า

“เอา – ลงมือจับเท็จได้”

ประกาศจัดแจงเปิดสวิทช์เครื่องจับเท็จด้วยความชำนาญ เสียงไดนาโมไฟฟ้าครางกระหึ่มเบา ๆ ปรากฏเดินวนเวียนไปมารอบ ๆ ห้องทดลองวิทยาศาสตร์ นवलล่อ กับนันทา และประไพอื่นนิ่งเฉย ต่างคนต่างจ้องตาเขม็งมอง มองดูเครื่องจับเท็จ

เมื่อประกาศสังเกตเห็นกิริยาท่าทางของท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๑ เป็นปกติ และเข็มที่หน้าปัดซึ่งกระดุกกระดิกในตอนแรกสิ้นสุดความเคลื่อนไหว แสดงว่าหัวใจของท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๑ เป็นปกติดีแล้ว ประกาศก็กล่าวถามท่านเจ้าคุณทันที

“คุณพ่อบอกภาน้อยซีคะ คุณพล คุณนิกร กับอาเสี่ย และดิเรกอยู่ที่ไหน”

ท่านเจ้าคุณยิ้มแป้น ตอบเสียงเบา ๆ อย่างไม่สะทกสะท้าน

“อยู่ที่บ้านอาเสี่ยกิมทองไว้ย”

ทันใดนั้นเอง เข็มที่หน้าปัดอันหนึ่งก็วิ่งจู่ดไปที่เลข 100 และบนเลขนั้นมีตัวอักษรภาษาไทยปรากฏว่า “โกหก” สีนางหัวเราะจิ้งจอกพร้อม ๆ กัน ประไพกล่าวกับบิดาของหล่อนอย่างขบขัน

“ดูซีคะคุณพ่อ คุณพ่อโกหกตั้งร้อยเปอร์เซ็นต์”

คราวนี้เจ้าคุณปัจจนิก ๑ โกรธจนหัวฟัดหัวเหวียง

“เข้าไปได้โกหกไว้ย เครื่องมือสับปะรังเคอันนี้มันเก้ เข็มมันก็ขึ้นไปเอง”

พอเจ้าคุณปัจจนิก ๆ พูดจบ เสียง ๆ หนึ่งก็ดังมาจากลโพงไต้ยันถนัด ทำให้ทุกคน สะดุ้งเฮือกไปตาม ๆ กัน

“โกหกแล้วยังจะทำได้อีก ท่านรู้หรือเปล่าว่าเครื่องมือนี้เป็นเครื่องมือที่แน่นอน ท่านโกหกตั้งร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม ๆ ขณะนี้คุณพลคุณนิกร และอาเสี้ยกิมหวงกับด็อกเตอร์ดิเรก กำลังมีความสุขอยู่ที่ชองนางโลมของนางถนอม โกหกอีกซี เราจะได้บอกคุณผู้หญิงทั้งสี่คนนี้ว่า ท่านรู้เห็นเป็นใจด้วย”

เสียงนั้นเงียบหายไปแล้ว เจ้าคุณปัจจนิก ๆ นัยน์ตาเหลือกลานมองดูเครื่องจับ โทกอย่างเดือดดาลแล้วท่านก็ตะโกนลั่น

“นั่นหมาหรือคนพูดวะ”

เสียงประหลาดจากเครื่องจับเท็จดังขึ้นอีก ซึ่งเป็นเสียงหัวเราะอย่างขบขัน

“ในที่สุด เมื่อเราจับความจริงได้ท่านก็โมโหเรา แก่แล้วยังไม่มีความคิด โทกจนกระทั่งลูกหลาน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ โกรธจนตัวสั่น ท่านปลดสายที่รัดหน้าอกออก แล้วลุกขึ้นหยิบ แก้วน้ำใสสุดแขน ตั้งใจจะทำลายเครื่องจับเท็จของดิเรก แต่ประกายระโศกเข้าคว้าแขนท่านไว้ได้

“อย่าละคุณพ่อ ดิเรกได้ลงทุนมันนับแสนเชียวนะคะ ดิเรกบอกว่าเครื่องมือด้วยความประณีตที่สุด เพียงแต่มันเสียหายไปเล็กน้อยก็ต้องใช้เวลาแก้ไขหลายวัน อ้า – คราวนี้คุณพ่อคงไม่ปฏิเสธว่าฟัว ๆ ของพวกเราอยู่ที่บ้านนังหนอม”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ค้อนปะหลับปะเหลือก

“ไม่รู้ไว้ยี้ กูชักฉิวขึ้นมาบ้างแล้วละ” พูดจบท่านก็เดินออกไปจากห้องทดลอง วิทยาศาสตร์ ถอดกลอนเปิดประตูเดินออกไปอย่างหัวเสีย

ความหึงหวงได้บังเกิดขึ้นแก่สีนางทันที นวลลอกกล่าวกับคณะพรรคของหล่อน

“ไปบ้านนังหนอมกันเถอะคะ ไปเดี๋ยวนี้แหละ ไปลากคอฟัวของเรากลับมาบ้าน ก่อนที่เขาจะเสียเนื้อเสียตัวให้กับอีพวกนั้น”

ประไพร้องขึ้นดัง ๆ

“บุกละพวกเรา บุกช่องกะหรีให้ราบ ฉลองวันชีวิต ไชโย”

ครั้นแล้วสีนางก็รีบเดินออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของนายแพทย์หนุ่ม ในเวลาชั่วโมฆะเดียวกันนั่นเอง นันทา, นวลลอกกับประกาย และประไพก็นั่งรถแท็กซี่ออกจากบ้าน “พัชราภรณ์” ซึ่งมีเจ้าแห้วเป็นคนขับเก๋งคั่นงามแล้วช่วยมือไปตามถนนสายสุขุมวิท – สมุทรปราการ ตรงไปยังสำนักนางโลมของเจ้หนอม เจ้าแห้วพยายามขับรอลงอย่างทีเรียกว่าชอง แต่แล้วก็ถูกสีนางเขกศีรษะเจ้าแห้วบังคับให้เล่นเร็ว ๆ

“รับประทานเครื่องมือมันเดินไม่เต็มสูบครับ เล่นเร็วกว่านี้ไม่ได้” เจ้าแห้วหันมาเถียง “รับประทานหัวเทียนอันหนึ่งคงจะบอดครับ”

ประไพหยิบกุญแจเลื่อนดอกใหญ่ซึ่งวางอยู่แทบเท้าหล่อนขึ้นมา แล้วเงื้อขึ้นทำท่าจะตีกบาลเจ้าแห้ว

“ถ้าแกไม่สามารถขับรถให้เร็วกว่านี้ได้ ฉันจะเอากุญแจเลื่อนอันนี้ฟาดกบาลแก ไม่มีประโยชน์อะไรหรอกที่จะหน่วงเวลาไว้ เพราะนายของแกคงตกลงใจที่จะค้างอยู่ที่บ้านนั่งนอน”

“รับประทานโบราณว่า ช้า ๆ ได้พร้าสองเล่มนะครับ รับประทานไปเร็วนักคิดไม่คิด รับประทานรดคว่ำก็ตายแห้งแกไปตามกัน”

ประไพหวดกุญแจเลื่อนดอกนั้นลงกลางศีรษะเจ้าแห้วก่อนข้างแรงเสียงดังโป๊ก
“นี่แน่ะ คารมดีนัก”

เท่านั้นเอง แพ้กการ์ดเก่งก็เล่นเร็วราวกับลมพัด และเพียงครู่เดียวก็เลี้ยวเข้าไปในซอยของสำนักงานโลมเจ้หนอมอันลือชื่อ เจ้าแห้วคิดไปตลอดทางหาวิธีที่จะช่วยเจ้านายของเขา

ในที่สุด แพ้กการ์ดเก่งก็เล่นมาหยุดหน้าสำนักของเจ้หนอม เจ้าแห้วตัดสินใจเด็ดขาดด้วยความรัก และสงสารพวกเจ้านาย เขาเปิดประตูผืนผ้านลงจากรถ ประการ่องตะโกน
“ลั่นเมื่อเจ้าแห้ววิ่งไปที่ประตูบ้านของเจ้หนอม

“อ้ายแห้ว แกจะไปไหน”

เจ้าแห้วหันมามองคุณนายผู้หญิงทั้งสี่คน

“รับประทานนำข่าวร้ายไปแจ้งให้พวกเจ้านายทราบครับ”

แล้วเจ้าแห้วก็ผลักประตูช่องเล็กออก วิ่งต่อเข้าไปในบ้านเจ้หนอม สี่นางรีบลงจากรถติดตามเข้าไปทันที

ความโกลาหลอลหม่านเกิดขึ้นแล้ว เจ้าแห้วร้องตะโกนเรียก 4 สหายเสียงลั่น

“คุณพลครับ คุณหมอ คุณนิกร รับประทานอาลัย คุณผู้หญิงมาตามแล้วครับ ชินอยู่ช้า รับประทานหัวแตกนะครับ”

สำนักงานโลมของเจ้หนอมเงียบกริบ และขณะนี้คณะพรรค 4 สหายกำลังมีความสุขอยู่กับแควนของเขาในห้องชั้นบน ดังนั้นทุกคนจึงได้ยินเสียงเจ้าแห้วอย่างถนัด

อาลัยกิมหงวนผลุดลุกขึ้นจากเตียงนอน วิ่งต่อมาที่ประตู ทั่ง ๆ ที่อาลัยมุ่งกางเกงในตัวเดียว พอออกมาพื้นห้องก็เผชิญหน้ากับพล

“เฮ้ย – เมียเรามาอาละวาดแล้ว” อาลัยพูดระล่ำระลัก

ก่อนที่พลจะพูดว่าอะไร นิกรกับดิเรกก็ออกมาจากห้องใกล้ ๆ กัน 4 สหายแต่งกายเหมือนกัน คือนุ่งกางเกงในตัวเดียว เสียงตึงตึงดังขึ้นในห้องชั้นล่าง เสียงคนวิ่ง เจ้หนอมกำลังขัดขวางไม่ยอมให้สี่นางขึ้นมาบนเรือน นิกรกล่าวกับคณะพรรคของเขาอย่างระล่ำระลัก

“เร็ว – ชินอยู่เป็นตายแน่ วิ่งไปที่ระเบียงด้านหลัง ปีนลงตามท่อน้ำฝน”

ครั้นแล้ว 4 สหายก็วิ่งจืดไปหลังเรือนชั้นบน ต่างคนต่างปีนท่อน้ำฝนลงมาข้างล่าง และพากันวิ่งออกไปทางหน้าบ้าน ซึ่งตามเวลาที่กล่าวนี้เจ้าแห้วได้ถูกสี่นางช่วยกันซุ่มลึงกับลุ่มลุดลุดกลาดาน

4 สหายวิ่งออกมาที่บ้านเจ้หนอมแล้ว พอแลเห็นรถแฟ้กการ์ดเก้งก็รีบขึ้นไปนั่งบนรถอย่างร้อนรน เพราะหัดที่เจ้าแก้วไม่ได้เอากุญแจรถไปด้วย นิกรจัดแจงเปิดสวิทซ์ไฟเครื่องแล้วสตาร์ทเครื่องเข้าเกียร์ถอยหลังกลับรถ นำแฟ้กการ์ดเก้งคังงมเล่นไปจากที่นั่นโดยเร็ว

นวลลออ, นันทา, ประภา และประไพวิ่งแข่งกันออกมาจากบ้านเจ้หนอม หลังจากเด็กของเจ้หนอมคนหนึ่งชี้แจงให้นวลลออทราบว่ 4 สหายหลบหนีออกไปจากบ้านแล้ว สีนางเตี้อคตลไปตามกันเมื่อแลเห็นแฟ้กการ์ดเก้งเล่นออกไปเกือบถึงถนนใหญ่แล้วด้วยความเร็วสูงสุด

ความสนุกสนานของคณะพรรค 4 สหายในวันตรุษจีนได้สิ้นสุดลงแต่เพียงเท่านี้

จบบริบูรณ์